RADU THEODORU

călătorie neobișnuită

EDITURA MILITARA

RADU THEODORU

Călătorie neobișnuită

roman științifico-fantastic

CARTEA ÎNTÎI.

Misterele bastionului

1

În podul șurei acoperită cu stuf vîntul are un sunet aparte. Este destul să închidă ochii atunci cînd bate austrul, și dintr-odată se simte legănat pe monotona unduire a valurilor, aude susurul apei spărgîndu-se în prova din butuci de balsa, aude vîntul șuierînd monocord în greement, aude scîrțîitul scripeților, aspiră cu nesaț mirosul mării, sărat-amărui. Sare și dă tîrcoale peștele acela necunoscut, uriaș, cu botul turtit și pielea fosforescentă. Este vremea să-l filmeze. Pe urmă trebuie să dea drumul la motorașul pentru încărcat acumulatorii. Trebuie ridicat punctul, controlată velatura, strînși peștii zburători aterizați pe puntea de rafie.

— Dă-mi șurubelnița, Florine.

Glasul lui Mihăiță vine de undeva, de foarte departe. Florin își desprinde privirea din acoperișul de stuf, transformat de vînt în acel ecran miraculos care-l poartă pe urmele expediției „Kon-Tiki", sau „Ra", ori pe cele ale bravului navigator singuratic sir Francis Chichester.

— Iar visezi ? îl întrebă zîmbind ironic Mlădița.

De cînd a venit unchiul ei, Pictorul, la atelierul lui de vară de pe malul rîului, Mlădița s-a schimbat. Nu mai

umblă desculță și ciufulită, poartă mai mult rochița albastră care se asortează cu ochii și pe care părul auriu scoate reflexe ciudate. Florin își mușcă buzele. Se apleacă deasupra torpilorului *„Neînvinsul"* așezat pe bancul de tîmplărie. Este opera lui, este mîndru de el, la concursul de navomodele teleghidate a luat premiul doi pe țară, acum i-a reparat avariile de la sistemul de guvernare și totuși... Planul i se pare nebunesc și absurd. Cu atît mai nebunesc și absurd, cu cît sînt mai vioaie sclipirile ironice din ochii albaștri, cu puncte aurii, ai Mlădiței.

Podul șurei de pe malul apei este deopotrivă un atelier de navomodele, o sală de navigație radiogoniometrică și o ciudată bibliotecă marinărească. Pe pereții de scîndură atîrnă un planiglob, hărți maritime, o hartă a Dunării decupată din diferite atlase vechi, apoi, în rame de carton, fotografiile color ale navigatorilor singuratici pe navele cu care-au traversat oceanele ori au înconjurat globul ; deasupra raftului cu cărți marinărești, unde stau la loc de cinste volumele lui Thor Heyerdhal, „Îndrumătorul marinăresc", de M. Bujeniță și N. Nigaru și „Cu Gipsy Moth în jurul lumii", a lui sir Francis Chichester, tronează un glob terestru, care se poate ilumina din interior. Sub geamul, prin care se vede lunca Argeșului, masa de studiu de pe care Florin a eliminat toate cărțile în afara unor tomuri de geografie școlară și universitară. Mihăiță, zbîrlit și pistruiat, numai în tricou marinăresc, cu mînecă scurte, transpiră încercînd să fixeze zăvorul tambuchiului.

— Rămîi la planul tău extravagant ? întreabă Mlădița, silabisind mesajul către „Scafandrii albaștri" din S.

— Rămîn.

— Pînă la proba contrarie ?

— Pînă la proba contrarie, o maimuțărește Mihăiță... Domnișoara nu se supără dacă îmi dă o mînă de ajutor ? ! Unu și cu unu fac doi. Radiolocatorul funcționează perfect. Am zis ! Bateriile țin 54 de ore.

— Ai zis !

— Pardon ! N-am zis încă !

— Te-ai emancipat, Mihăiță... Poate nu-ți mai convine societatea noastră, spune morocănos Florin, care-i găsește *Neînvinsului* cu atît mai multe defecte cu cît Mihăiță ridică

în slăvi sistemul de protecţie şi guvernare, „locator-gonio" patent Mihăiţă et comp. 1970.

— Dacă a vedea realitatea înseamnă a te emancipa. Atunci...

— Isprăviţi. Mă plictisiţi... Marele constructor nu vrea să verifice legăturile şi sudurile ?

Mihăiţă îi priveşte triumfător. Trebuie să i se recunoască meritele. Are mîini de aur. Şi o răbdare la lucru, de felah. Florin verifică contactele sistemului electric, ridicînd carcasa de plexi. Sînt perfecte. *Neînvinsul*, cu cei 75 de centimetri lungime, cu turelele mobile, cu linia lui elegantă, cu păienjenişul de antene al radiolocatorului, zvelt, cu suprastructurile piturate în albastru marin, este deopotrivă robust şi elansat şi Florin se lasă inundat de un sentiment cald, răscolitor. Este opera lor, a muncii lor încordate şi dacă nu se ivea scurtcircuitul acela blestemat, ar fi fost cîştigătorul premiului unu. Cine ştie dacă n-ar fi putut participa la „Expo '80" la Tokio. Încearcă să evadeze. Mlădiţa îl readuce la realitate.

— Sîntem gata de probe. Mă duc să pregătesc debarcaderul... Ah !... Am uitat. Unchiul meu, Pictorul, vrea să asiste la încercări. Îi dai voie, căpitane ?

— I-ai dat tu înaintea mea, mormăie Florin. Totul gata la orele 10,00.

— Am înţeles !

Mlădiţa salută milităreşte. Dispare pe scara de lemn a chepengului. Mihăiţă apasă pe butonul navoliftului. Este invenţia lui. O platformă cu lungimea de un metru, culisantă între două şine de aluminiu folosite ca galerii pentru perdele. Un sistem simplu de scripeţi acţionat de un dinam de tractor U 615, totul la comanda unui întrerupător electric. Cei doi coechipieri navomodelişti transportă *Neînvinsul* la lift, fixîndu-l pe cale. Îl coboară în magazia de materiale. De acolo, pe braţe, îl duc la debarcader. O găsesc pe Mlădiţa instalată la postul de comandă „uscat". Barca pneumatică a navei la debarcader. Intră amîndoi în apă la dana numărul unu. Adică, un fel de golf natural, adîncit de ei cu lopeţile, cu malurile întărite cu plăci de beton folosite pentru trotuare. Lăsat la apă, *Neînvinsul* pare dintr-odată altă navă. Mai semeaţă. Mai suplă. Mai mobilă.

— Bună ziua, marinari, spune un glas plăcut, baritonal.

Între sălcii, un bărbat atletic, cu barbă neagră, ochelari fumurii, pipă, purtînd o cămașă colorată viu și pantalon ușor, de drill.

2

Florin simte o atracție curioasă pentru bărbatul cu barbă neagră și pipă, căruia, în gîndul lui, îi spune simplu : Pictorul, cu toate că mai curînd i-ar spune Olandezul zburător, ori Ciorap de piele, ori poate Buffalo Bill. Pictorul cu tenul lui măsliniu, cu trăsături bărbătești, aspre, pare posesorul unei forțe fizice neobișnuite și al unor întîmplări pline de mister și cutezanță... Așezat pe vine lîngă *Neînvinsul*, îl examinează cu atenție. Se învăluie în nori de fum albastru, cu miros plăcut de miere și nucșoare, ca o veritabilă piele roșie.

— Gata pentru probe, spune Mlădița, apăsînd pe butonul convertizorului.

Florin și Mihăiță își ocupă locurile în barca pneumatică. Vîslesc puternic cu padelele, traversînd curentul rapid. Soarele poleiește cu aluminium lichid suprafața rîului. Miroase puternic a sălcii, a apă, a nisip încins.

— Numai de nu ne-ar face vreo boacănă, suspină Mihăiță, încercînd adîncimea cu padela... Stop !

Florin aruncă ancora formată dintr-o găleată de plastic lestată cu pietre și închisă ermetic cu un capac de tablă zincată. Ridică radioemițătorul. Emite comanda de pornirea motorului. *„La drum, cu viteză mică, înainte !“ Neînvinsul* iese din dană. Intrat în plin curent este purtat în derivă. Cu manevre dibace, Florin îi stabilește cursul la o distanță de cîțiva metri de mal. Îi pune prova în amonte. *Neînvinsul* execută un rondou de toată frumusețea. Trecut pe sistemul de guvernare automată, torpilorul atacă rîul, urcînd cu motorul în plin. Mlădița îl urmărește

de pe mal, pas cu pas. Pictorul privește nava sprijinit de trunchiul unei sălcii.

— Parcă aș fi la cel mai greu examen din viața mea, șoptește Mihăiță. Fii atent, Florine. Acum !

O tufă de salcie barează drumul *Neînvinsului*. Goniometrul de bord a fixat-o. Un viraj lin. *Neînvinsul* depășește obstacolul. Alunecă pe luciu, maiestuos, cu țevile tunurilor strălucind în soare. Mihăiță strigă ura. Abia deschide gura și nava se culcă brusc la tribord.

— A eșuat, se aude peste apă glasul baritonal al Pictorului.

Florin își stăpînește lacrimile. Știuse de la bun început că *„Neînvinsul"* se va feri de toate obstacolele de la suprafața apei. Că va putea să-și mențină cursul la o distanță mereu egală de țărmul drept al rîului, dar că nu va putea ocoli obstacolele de sub luciu. Își vede ratat planul magnific de a trimite la Sulina o navă model, autoguvernată, purtînd un mesaj către „Scafandrii albaștri". Își vede ratată munca lui și a echipajului. Doi ani de muncă migăloasă anihilată brutal de un prag de nisip. Îngrozitor. Mlădița încearcă să folosească postul „uscat" pentru a scoate nava din eșuare. Zadarnic. Elicea face eforturi disperate. Bîzîitul întărîtat al motorului se amplifică în singurătatea luncii. Cu fiecare efort nou, *Neînvinsul* își mărește înclinarea tribord. Mihăiță smulge ancora. Vîslesc în tăcere pînă lîngă nava eșuată, eșuînd ei înșiși pe o limbă de nisip. După ce-l eliberează, torpilorul manevrat de pe țărm de Mlădița, ajunge în alură de zile mari la dana lui, unde rămîne nemișcat după ce executase rondouri exacte, mers cu toată viteza înainte și înapoi, opturi și seuri ca și cînd Mlădița, înțelegîndu-i gîndurile, ar vrea să-i facă Pictorului o demonstrație completă a calităților navei.

— Sîntem în pom, șoptește Mihăiță... Adio pești exotici. Adio aparataj de scafandru autonom.

Și peștii și un scafandru autonom Cousteaux-Gagnan ar fi fost darul „Scafandrilor albaștri", în cazul că *Neînvinsul* ar fi ajuns la veliștii din Brăila, prima escală din fabulosul lui itinerariu. Florin privește mîhnit navomodelul, care se leagănă ușor între digurile de piatră.

— Există întotdeauna, în aventură, o corelație subtilă între obiectiv și mijloace, spune Pictorul. Între faptă și posibilitățile de a putea fi înfăptuită.

— Vreți să ziceți că între ce am dorit și mijloacele noastre nu există această corelație ?

— Exact. Așa am vrut să zic, Florine. Ești dezamăgit ?

Florin are o clipă de șovăire. Răspunde cu glas jos.

— Da.

O clipă de tăcere.

— Vă invit la mine la atelier, să vă fac cunoștință cu *Hai-Hui,* cu o hartă, un papagal și... niște planuri... Mlădița, nu m-ai trădat ?

— Nici cu un gînd, unchiule Ra.

Cu o singură mișcare Pictorul, căruia Mlădița îi spune atît de ciudat, „unchiul Ra", ridică navomodelul de pe apă. Îl ia la braț și, mergînd legănat, se înfundă în lunca plină de sălcii și iederă. Mlădița se pleacă la urechea lui Florin :

— Credeam că nu-și va descoperi imperiul... dacă o face, înseamnă că l-ați cucerit.

— N-am fost niciodată pe aici, spune Mihăiță, strecurîndu-se pe sub o boltă de iederă.

Florin are senzația că pătrunde într-o lume fantastică. Lunca s-a transformat într-o adevărată junglă. Un cot al rîului. Un braț îngust și adînc de apă nisipie. Și, pe o mie de ancore ruginite, o locuință lacustră sub pilonii căreia este ancorată o balenieră ciudată, mai curînd o navă intermediară între pui de mare și balenieră, zveltă, lungă, cu pitura albă, pe pupa căreia scrie cu litere albastre : *Hai-Hui !*

3

Soarele răsare magnific într-o mare de culori sîngerii. Așezat în prova lui *Hai-Hui* pentru a supraveghea cursul apei, Florin nu și-a revenit după noaptea de insomnie pe care-a petrecut-o, navigînd între vis și realitate, amestecînd picturile fantastice ale lui Ra-Buffalo Bill,

pline de culori crude, verzi și liliachii și vișinii înfățișînd mereu și mereu marea și țărmuri cînd stîncoase și aride, cînd pline de vegetații exotice, orașe albe răsărind din ape verzi-albastre ; deci amestecînd aceste pînze cu armele ciudate din panopliile agățate pe pereții de stuf. Sarbacane și lănci africane, arcuri ale tribului Mau-Mau și măști totemice din arhipelagurile Pacificului. Totul într-o mișcare feerică de culori pe care *Hai-Hui* le tăia cu etrava, purtată pe muson sub cerul austral. Ra-Buffalo Bill a fost aproape douăzeci de ani ofițer în marina comercială, ajungînd pînă la comanda unuia din mineralierele de 40 000 de tone ale țării. Mașina stop ! Funda ancora. Postul pupa și prova tribord, atenție. Iată Bombayul cu miile lui de sampane și jonci și bărci ieșite în radă... Era o fotografie color, excelent făcută într-un amurg sîngeriu... Poate i s-a părut lui. Ra-Buffalo Bill le-a arătat echipamentul lui de bord și cel de camping (ce curios, camping la un navigator), cortul pneumatic, compasul, sextantul, tabelele cu efemeride, hărțile, lămpile de vînt, cîrma automată, tendele și ancorele de furtună, întregul material pe care-l va folosi în croaziera de pe Mediterană, în care pleacă... mîine. Ah, nu mîine... Astăzi ! Acum ! își spune Florin plin de o fericire necunoscută, plin de temeri nemărturisite, încîntat că Ra i-a luat în echipaj pînă la Sulina, unde vor preda solemn *Neînvinsul* celor patru „scafandrii albaștri" și unde Ra le-a promis cîteva incursiuni submarine.

S-a mirat de puțina rezistență a mamei lui. De puțina rezistență a tatălui lui Mihăiță, mecanicul C.A.P.-ului, de care ei se cam tem pentru că este ursuz și aspru. Se vede că Ra este stăpîn pe darul convingerii. Ieri la orele 18 și-a isprăvit de aranjat ranița. Au scos-o pe *Hai-Hui* de sub atelierul cocoțat pe piloni cînd încă licăreau stelele. Cerul era negru-albăstrui, căzuse roua și în luncă pluteau fuioare străvezii de pîclă. Dacă n-ar vedea soarele țîșnind dintre sălciile și arinii străvechi, dacă n-ar auzi tam-tamul uniform al motorului, dacă n-ar simți prezența Mlădiței (desigur ea i-a sugerat această idee teribilă lui Ra) și n-ar auzi papagalul, pe numele lui Coco, strigînd răgușit : „pămînt la babord", „pămînt la babord", ar crede că totul este un vis. Ra-Buffalo Bill a împărțit sarcinile fiecărui mem-

bru al echipajului : Mlădița se ocupă de întreținere și postul de radio-emisie-recepție, Mihăiță a fost decretat motorist șef. Florin secund pentru navigație. Soarele, ridicat deasupra luncii maiestuoase a rîului, începe să dogorească. Se trece la ținuta de bord : costum de baie.

— Bătrîne corb, îi spune Mlădița lui Ha. cred că am înțeles bine sarcina mea : întreținere.

— Exact.

— Atunci vă poftesc pe fiecare să vă fixați locul la bord. În doi timpi și trei mișcări să dispară harababura. Mihăiță ! Strînge-ți feroteniile. Florine, velele. Catargul telescopic. Felinarele.

— Parcă eu eram secundul.

— Teoretic, amice, spune Pictorul resemnat. Mlădița are dreptate. *Hai-Hui* seamănă cu Arca lui Noe.

La orele 10 și 17 minute *Hai-Hui* se apropie în viteză de vărsarea rîului în Dunăre. Florin notează în jurnalul de bord : *„Nimic deosebit la bord. S-au amarat canistrele cu combustibil și lubrefianți. S-a verificat butoiașul de zece galoane, cu apă de băut. Pentru că nu mai sînt poduri, s-a hotărît ca la ieșirea în Dunăre să se ridice catargul telescopic și să se înceapă navigația cu vele. Stop. Ora 10 și 21 de minute. În tribord o căprioară cu ied. Stop. Eșuăm“.*

Zdrăngănit de tinichele. Florin cade peste bompres, încleștîndu-l cu amîndouă mîinile. Jurnalul de bord zboară peste copastie. Plutește pe apele tulburi, cu cerneala proaspătă întinzîndu-se și mînjindu-i paginile. Șocul puternic a smuls amarajele postului de radio-emisie-recepție. Mihăiță se ridică de pe fundul balenierei, vociferînd. Craniul i s-a prevăzut cu un cucui de toată frumusețea.

— Nu puteam să bănuiesc un banc de nisip, se scuză Florin sărind în apă să pescuiască jurnalul de bord.

Crezuse că dă de nisip. Golul de sub picioare îl surprinde. Se scufundă rapid, aude apa plescăindu-i deasupra capului și, înainte de a putea reacționa într-un fel, se simte smuls de un jet de apă rece, răsucit cu brutalitate de 180 de grade și proiectat într-un fel de mîzgă tulbure, lipicioasă, care-i lipește pe trup o peliculă gelatinoasă de materie supurîndă.

4

— S-a înecat, strigă Mlădița.

— Mai are 50 de secunde pînă să se înece. Rămîneți la bord.

Cu o mișcare agilă Pictorul își pune masca de scufundător liber, încalecă bordul mult aplecat spre apă și dispare în vîrtejul verzui de sub grupul celor trei sălcii seculare.

— Să punem barca la apă, spune Mihăiță, pipăindu-și cucuiul... Putea să-și scrie jurnalul cînd ieșeam în Dunăre.

Mlădița îl privește cu ochi rotunzi, dintr-o dată feroci. Mihăiță scoate cangea din suporți și pescuiește jurnalul de bord, aninat în rădăcinile malului. Arată jalnic. Este evident că vrea să pară calm. Mlădița îi vede mîinile tremurînd. Din adîncimile cenușii-verzui ale bulboanei țîșnesc la suprafață cîteva bule de aer. Peste luncă trece jos, vîslind greoi din aripi, un stîrc cenușiu. Scoate trei țipete răgușite, aproape umane...

...Florin își economisește rezerva de aer. Stă în neclintire. Se lasă purtat de curent. Mișcarea de giruetă a încetat tot atît de brusc cum a început. Își păstrează calmul. Cu atît mai mult cu cît apele tulburi, vîscoase încep să se limpezească, păstrînd în ele filoane unduioase de mîl lichid. Vede rădăcini lungi, ondulîndu-se pe curent. Altele puternice, lemnoase, pe care le ferește cu o mișcare de înot. Apa devine transparentă, ca și cum s-ar lăsa perforată de o trîmbă irizată de lumină. Are o microsecundă de spaimă paralizantă. În stînga lui, în dreapta, deasupra, dedesubt, o încîlcitură de rădăcini acoperită cu mîzgă, pete de umbre și pete de lumină. În aceste pete de lumină vede strălucind cîrlige de pescuit pentru prins morun și somn, lungi de-o palmă. Unele sînt goale, joacă în apa străvezie, altele țin bucăți de momeală, carne zdrențuită, putregăită, ori boțuri de mămăligă. În clipa cînd simte fierul unui cîrlig intrîndu-i în pulpă se consideră pierdut. Plămînii sînt gata să explodeze. Se gîndește fulgerător că moare stupid. Vede într-o halucinare picturi în liliachiu, în verde, în albastru marin, pline de rădăcini tentaculare și vibrațiile de care atîrnă cîrlige înspăimîntătoare din oțel, prevăzute cu ventuze uriașe de caracatiță. Cu un efort supra-

omenesc își învinge durerea din picior, face o răsucire pe loc și cu o mișcare rapidă își smulge cîrligul, dar în aceeași clipă își pierde cunoștința...

Mișcarea bruscă atrage atenția Pictorului.

Vede prin lentila bombată a măștii de scafandru liber trupul lui Florin plutind între două ape, printre cîrlige și rădăcini, după cum vede și umbra monstruoasă a unui somn uriaș ieșind dintre rădăcinile și trunchiurile sălciilor seculare, adică vede numai partea superioară a trupului verzui acoperit de mîl și melci, cu bronhiile închizîndu-se și deschizîndu-se, cu ochii bulbucați deasupra cărora i se mișcă mustățile detectoare ale prăzii. Își trage de la gambă cuțitul de imersiune, legat acolo de cum se urcă în balenieră. Se cufundă lin, aproape pe verticală, trece la adăpostul unuia din trunchiurile de salcie unde simte izbindu-l în piept un jet de apă rece, glacială, apoi cu un zvîcnet puternic al trupului și cîteva bătăi de crawl țîșnește deasupra trupului mătăhălos, înfigîndu-i cuțitul de scafandru în ceafă. În aceeași clipă îl apucă pe Florin de păr și-l trage energic din vîrtejul de spumă stîrnit de zvîrcolirile de moarte ale somnului.

— Uite-i, strigă Mlădița, așezată în postul de veghe prova.

Pictorul înoată cu mișcări lungi și repezi. Îl scoate pe Florin în apa mică. Vrea să-l ridice de picioare. Florin își revine din leșin. Abia poate să-și deschidă fălcile încleștate într-un suprem efort înainte de a-și pierde cunoștința.

— N-am înghițit apă, bîlbîie el.

Pictorul îl trece în barcă, așezîndu-l cu capul pe unul din sacii cortului.

— Mlădița, ocupă-te de Florin. Mihăiță, cangea la mine. Aparatul de filmat. Ia-l tu ! Gata...

Sub sălciile seculare apa țîșnește în trîmbe. Mihăiță rămîne o clipă paralizat. Înțelege totul atunci cînd Pictorul ridică cangea deasupra capului. Scoate în viteză aparatul de filmat din husa lui impermeabilă și trage cei dintîi metri de peliculă dintr-o „călătorie neobișnuită" și anume : *„Lupta bătrînului crab cu somnul uriaș"*, cum o va intitula în jurnalul de bord Mlădița, după ce îl va pansa pe Florin. Lupta este scurtă și crîncenă. Lovit de cuțit, prins în cîrli-

gele care-l aşteptau de aproape zece ani, harponat cu iscusinţă, somnul uriaş dinspre vărsarea rîului cade răpus după încă zece minute de luptă.

Locul înfruntării este plin de sînge, de crengi rupte, de ape vînzolite. Pictorul îşi trage victima uriaşă la apa mică, tăind sforile de cînepă ale cîrligelor. Îl priveşte prietenește pe Florin.

— Altă dată să nu mai intri în apă, fără cuţit de scafandru. După cum se vede, nu este nevoie să pleci în Africa pentru a fi înghiţit într-un rîu paşnic. Apoi, bătîndu-l pe umăr :

— Pe barba mea, că scăpînd de cîrlige şi de stomacul burduhănosului, nu eşti numai norocos, dar...

Pictorul smulge cuţitul din ceafa somnului.

— Dar... întrebă Florin cu glas stins.

— Dar ai şi nimbul unui descoperitor de taine vechi, spune misterios Pictorul. După ce vom rezolva chestiunea somnului, vom face o mică scufundare... La treabă, marinari ! Ridicăm tabăra aici.

— La treabă, marinari, ţipă răguşit Coco, zburînd de la pupa în crengile uneia dintre cele trei sălcii... La treabă ! Ha, ha, ha... La treabă !

5

Echipajul aşteaptă să treacă soarele de zenit ca penetraţia luminii în apă să fie cît mai adîncă. Pictorul oficiază pe lîngă cele aproape şaizeci de kilograme ale somnului. Taie bucăţi pentru ciorbă, pentru grătar şi proţap. Mihăiţă pompează energic cu pompa de picior, umflînd cortul pneumatic. Mlădiţa a instalat reşoul, a racordat furtunul la butelie şi din două scăunele pliante improvizează o masă de campanie. Florin plecat în recunoaştere se întoarce urmat de doi colectivişti.

— Om la apă ! ţipă Coco din salcia lui.

— Mincinosule !

— Mincinosule ! Ha, ha, ha !

Papagalul se agaţă cu ciocul de creangă. Îşi dă drumul în gol. Cade pe altă creangă, îşi scutură penele colorate viu în galben, roşu, verde şi albastru, hîrîie şi îl priveşte pe Florin cu un ochi mare, rotund şi auriu. Unul dintre săteni, un bătrîn cu faţa arsă de soarele cîmpiei, priveşte lung somnul hărtănit, se descoperă şi spune :

— Ăsta-i Ilie ! De 15 ani îl momesc şi de 15 ani îşi bate joc de mine... Cîte gîşte, cîţi purceluşi şi cîte raţe n-a mîncat Ilie ăsta în 15 ani... Şi un copilandru a înecat afuristul, aici sub sălcii.

Bătrînul îşi trimite feciorul după căruţă. Încarcă somnul aşternîndu-l pe foi de brusture. Mulţumind, merge cu el în sat. Florin are un sentiment de uşurare. Se vedea mereu în pîntecele uriaşului : ori mai curînd tîrît de acesta în văgăuna de sub sălcii şi lăsat acolo, aşa cum citise că fac crocodilii cu prada. Îl ajută pe Pictor s-o împingă pe *Hai-Hui* peste grindul de nisip, la apă adîncă.

— Vă mulţumesc, şopteşte... M-aţi salvat.

— Haida, marinare. Vira ancora !... Să lăsăm treburile astea... Pregăteşte măştile pentru scufundare.

Pictorul îl bate pe umăr. Fără ochelari de soare, cu ochii căprui plini de lumină, „bătrînul crab" îl cucereşte pentru a cîta oară, cu simplitatea şi felul lui camaraderesc de a se purta.

Hai-Hui este ancorată la ţărm. Mihăiţă aţîţă un foc din crengi uscate, făcîndu-i concurenţă Mlădiţei, care deşartă în vasul de aluminiu conţinutul a două plicuri celofanate, frumos colorate.

— Mmmm ! adulmecă Pictorul. „Supco" veritabil. Pui făcut alifie, amestecat cu zarzavaturi dezhidratate... Prefer un borş de somn.

— Ai fost şi ai rămas un barbar, spune Mlădiţa bosumflată.

Cel dintîi prînz al expediţiei este copios. Se mănîncă pe scaunele pliante, ţinîndu-se castronaşele de plastic pe genunchi. Pana de somn rumenită de Pictor este un deliciu. Fiecare îşi spală castronaşul şi tacîmul. Mlădiţa spală vasele în care s-a gătit. Soarele trece la zenit, într-un cer albastru, pe care plutesc alene cumuluşi de timp frumos, gogoloaie albe, sidefii, pline de poezie.

— Adunarea, marinari! Iată despre ce cred că este vorba!...

Stau toţi trei lîngă „bătrînul crab" aşezat turceşte pe nisipul fierbinte al malului. Deasupra lor se încrucişează tufele de mure. Florin vede o vaca domnului căţărîndu-se pe trunchiul unei sălcii. Un şir de furnici mergînd rapid pe două sensuri contrare, într-o disciplină pe care ar putea-o aplica mulţi conducători auto. (Îşi aduce aminte de ziua aceea cînd a fost de serviciu la o trecere de pietoni şi a salvat o fetiţă, oprind energic un camion care venea valvîrtej). E cald, desişurile sînt pline de bîzîitul insectelor, miroase a porumbişti date în pîrgă. Brusc se simte inundat de o mare şi incomunicabilă fericire. Trăieşte... Totul i se pare nespus de frumos, de gingaş, de viu. Ar vrea să strige că trăieşte, că se bucură întens de viaţă. Se stăpîneşte. Mlădiţa îi strînge mîna uşor şi Florin înţelege că prietena lui i-a intuit gîndurile şi sentimentul acesta copleşitor de bucurie. Îi este recunoscător şi i-o spune din priviri...

— Aici, pe un portulan din secolul XVI văzut de mine la muzeul marinei, a existat un vechi turn de pază voievodal. Aveam de gînd să explorez malul, încă în toamna asta, cînd vor fi scăzut apele. Întîmplarea lui Florin îmi întăreşte convingerea că portulanul acela a fost întocmit de un cunoscător al meleagurilor Ţării Româneşti... Probabil că turnul de pază avea un tunel, care răspundea în malul apei.

— Şi în care şi-a găsit adăpost somnul...

— Exact... Echiparea... Măştile sînt simple. Înainte de a vă scufunda, inspiraţi puternic. Vă ţineţi unul de centura celuilalt. Deci, vă puneţi centurile. Ordinea este următoarea: eu, Mlădiţa, Florin şi Mihăiţă.

— Şi tabăra?

— Rămîne în grija lui Coco!

— Coco, ha-ha-ha, Coco haimanaua, strigă papagalul, zburînd pe deasupra cortului.

În cîteva clipe echipajul intră în apă. Fiecare membru îşi potriveşte masca. Tuburile de respirat albastre, prinse sub elasticul de fixare, sînt controlate minuţios de Pictor.

— Gata pentru scufundare? întreabă acesta.

— Gata, răspund cei trei în cor.

— Atunci, după mine!

Cînd Pictorul execută ranversarea, Florin vede proiectorul de imersiune fixat la centură, iar la gamba stîngă teaca cuțitului de scafandru prinsă cu două bretele de cauciuc. O urmează pe Mlădița ținînd-o puternic de centură, învingîndu-și cu un efort de voință, spaima care încearcă să pună stăpînire pe el.

6

Florin încearcă să descifreze reacțiile Mlădiței și ale lui Mihăiță, după felul cum înoată. De cum pătrund în opacitatea verzui-cenușie, îl părăsește gîndul de a face psihologie comparată. Mlădița înoată șerpuitor, îi vede părul auriu tuns scurt făcînd o pată de lumină în obscuritatea adîncului; dar Mihăiță îl smucește din cînd în cînd de centură, ca și cînd l-ar îmboldi din urmă. Iată plasa de rădăcini vibratile voalînd luminozitatea ecranului lichid. Dintr-odată Pictorul schimbă direcția, plecînd pe verticală. Lumina pătrunsă în trîmbe transformă adîncul într-un acvariu. O durere supărătoare în timpane. Senzația de greață. Vede umbrele trunchiurilor de salcie cufundate în apă, probabil din vremuri vechi, o dată cu o surpare a malului. Apa devine din nou opacă, de un verzui dens, mîlos. Înotătorii își estompează contururile. Se aude zgomotul făcut de mișcarea brațelor. Cel al apei frecînd nisipurile fundului. Apoi jetul rece, glacial, zgomotul îndepărtat al unei cascade, o pată de întuneric ca un bot imens căscat lacom și plin de liane. Rezerva de oxigen din plămîni este pe terminate. Se aud bulele de aer ale expirației scufundătorilor. O trîmbă de lumină sfîșie întunericul. Mlădița se desprinde din încleștarea lui Florin. Țîșnește pe verticală, urmînd trîmba de lumină. Florin o urmează, antrenîndu-l și pe Mihăiță. Apa devine din ce în ce mai caldă.

— Aici, marinari! se aude un glas cavernos, venind din fundul pămîntului și al apelor. Din cîteva zvîcnituri

de crawl cei trei coechipieri ating brusc nisipul. Lumina proiectorului pipăie pereţii grotei.

— Ipoteza mea se verifică mai curînd decît mă aşteptam, spune Pictorul. Iată semne făcute de mîna omului.

Lumina lunecă pe urme evidente de cazma. Pe cîteva poliţe putregăite. Smulge tainelor, poate vechi de veacuri, firide şi brîuri de lut, unele cu resturi de lemn cioplit din bardă, altele surpate pe jumătate. Cu fiecare pas făcut în străfundul galeriei se înmulţesc urmele unei aşezări omeneşti statornice. În lumina albă a proiectorului de imersiune îşi fac apariţia oale, ori numai cioburi de oale, o vatră de bolovani, nişte pirostrii mîncate de rugină, colţii unei furci... Pictorul se opreşte brusc, stingînd proiectorul. După senzaţia de orbire, de cădere în gol, lui Florin i se pare că începe să distingă conturul unor forme. Nu sînt decît şapte fire de lumină de zi strecurate miraculos prin pămînt, căzînd pe ceva, care seamănă cu o masă rotundă de piatră.

— Şapte fraţi, şopteşte Pictorul, ca şi cînd s-ar feri să nu trezească amintirile tainice ale locului.

Se întîmplă un fenomen straniu. Privind dincolo de coloanele subţiri din lumină de zi reflectate de luciul pietrei, obiectele aflate într-un fel de rotondă dobîndesc o fosforescenţă vie, care le desemnează conturele. Sînt în jurul mesei rotunde şapte taburete de piatră. În pereţii de lut ai rotondei sînt săpate şapte priciuri. Deasupra fiecărui prici atîrnă cuiere din lemn cioplit cu barda şi de cuiere se văd spînzurînd obiecte ciudate. Coarne de păstrat praful de puşcă licărind în întuneric, flinte şi pistoale turceşti, rămăşiţe de veşminte şi fiecare din aceste vestigii în aura lui fosforescentă, totul dînd încăperii subterane un aer plin de mister.

Echipajul de pe *Hai-Hui* constată că în rotondă aerul este proaspăt şi cald. În clipa în care Pictorul face cîţiva paşi spre masa rotundă de piatră se aude un zgomot metalic, ca acela al declanşării unui arc. Apoi un glas sec, tăios, spune ca şi cînd s-ar desprinde de pe o bandă de oţel : *...„Z.T.W. la 10.000 pe YXW la 30.000... 240 către 125... 240 către 125... 320 către 180... 320 către 180... Stop ...Şobolan la slănină... — Închid“...*

Pictorul face un salt înapoi, lovindu-l puternic pe Mihăiță.

— Pe toate catargele paradite prea tîrziu, mormăie Pictorul...

În tăcerea devenită dintr-odată încordată, se aude tictacul clar al unui mecanism de ceasornic. Alt salt al Pictorului, trîmba de lumină a proiectorului dansînd febril din prici în prici, din flintă în flintă și deodată Florin îl vede pe Mihăiță repezindu-se prin cele șapte coloane de lumină, sărind pe masa de piatră și aruncîndu-se pe unul din priciurile săpate în peretele de lut.

— I-am smuls contactele, se aude sub bolta rotondei glasul înăbușit al lui Mihăiță.

7

— O stație de alarmă sinucigașă, spune Pictorul, luînd din mîinile lui Mihăiță cutia de aluminium prevăzută cu două cadrane sferice, o antenă goniometrică și două rînduri de becuri de semnalizare microscopice...

Florin își dă seama că Ra-Buffalo Bill este emoționat atunci cînd îi mulțumește lui Mihăiță, spunîndu-i grav :

— Ne-ai salvat viața, guguștiucule. Cum ai depistat locul mecanismului infernal ?

— Ați auzit cu toții zgomotul acela sec și metalic, ca al unui arc ?

— L-am auzit și m-a surprins, răspunde Mlădița. Nu se potrivesc deloc cu acest bastion uitat de vreme.

— Tocmai pentru că nu se potrivesc deloc, am înțeles că este un dispozitiv fotoelectric, un avertizor care s-a declanșat în clipa cînd comandantul a trecut prin cele șapte fire de lumină... Uitați-vă la ele. Ce observați ?

— Nimic deosebit, răspunde Florin, în sinea lui mîndru de perspicacitatea lui Mihăiță-mînă-de aur.

— Mlădița ?

— Nimic deosebit.

— Te referi la unghiul lor de înclinare ?

— Exact, căpitane ! Priviți !

Se întoarce spre rotonda unde se află masa de piatră cu cele șapte scaune. Pictorul se plecă înainte, apărîndu-și ochii cu mîna pusă streașină. Florin și Mlădița îl imită. Atunci, spre surprinderea lor, văd umbra lui Mihăiță proiectîndu-se puternic pe zidul din dreapta al subteranei, devenit brusc fosforescent.

— Un ecran, băieți, pe care umbra intrușilor joacă rolul de...

Înainte ca Pictorul să-și isprăvească fraza, aud cu toții un zgomot metalic aidoma celui care a declanșat glasul sec desprins de pe banda de oțel, urmat de o pocnitură ușoară și văd trei explozii miniaturale izbucnind pe marginile rotondei.

— La pămînt, spune înăbușit Pictorul... Puneți-vă măștile.

Florin încearcă să-și tragă masca pe ochi, dîndu-și seama fulgerător că de fapt trebuia să inspire profund și apoi să se culce cu fața spre luciul apei subterane, așa cum face Ra-Buffalo Bill care dispare în apă cu un salt acrobatic. I se pare că același lucru face Mihăiță, o vede pe Mlădița transformîndu-se într-un abur străveziu, de o intensă culoare verde, apoi albastră, apoi roșie, înțelege că-și pierde cunoștința și, cu un ultim efort, cu o ultimă licărire conștientă se trîntește la pămînt. Spre surprinderea lui, are senzația că în loc să atingă pămîntul acela nisipos, atinge bolta subteranei. Că întregul lui trup a suferit un șoc, care l-a eliberat de propria lui greutate. Că este dintr-odată foarte ușor, imponderabil și că se simte excelent, ca atunci cînd se întoarce acasă după o zi de plajă și înot. Senzația care-l copleșește este aceea de imponderabilitate. Își dă seama că toate simțurile îi sînt ascuțite și că percepe pînă și foșnetul moleculelor de aer atingîndu-i pielea. O vede pe Mlădița într-o poziție ciudată, de dans acrobatic, stînd doar pe vîrful degetelor de la picioare, în vreme ce Mihăiță încearcă să se cațere pe peretele fosforescent al grotei, folosind mîinile în loc de picioare. Rîde și, înspăimîntat, constată că a izbucnit de fapt într-un hohot sfîșietor de plîns. Atunci face doi pași spre Mlădița. La fel de înspăimîntat, constată că în loc să facă doi pași spre Mlădița, și-a scos masca de pe frunte și i-a apucat elasticul între dinți. Încearcă

să umble, să se culce, să ridice mîna dreaptă. Cu fiecare mişcare pe care şi-o comandă şi în locul căreia execută cele mai ridicole şi inutile gesturi : se scobeşte în nas, fluieră, se trage de urechi, îşi dă seama că întregul lui sistem nervos central s-a dereglat şi că nu mai este stăpîn pe nici unul din actele lui conştiente. O frică de moarte, o durere atroce îi încleştează inima.

În clipa aceea, din peretele grotei se desprinde un braţ metalic, care trage după sine un chepeng. Chepengul deschide intrarea într-un gang luminat albăstrui. Vede foarte limpede interiorul gangului format dintr-un tub de material plastic alb şi strălucitor. Apoi simte un fel de fhön dulce şi aromat învăluindu-i trupul, o vede pe Mlădiţa desprinzîndu-se de pămînt şi luînd o poziţie orizontală, cu braţele lipite de trupul ei bronzat, îl vede pe Mihăiţă adoptînd aceeaşi poziţie, simte că el însuşi pendulează uşor şi că este purtat lin spre deschizătura gangului subteran care-l absoarbe cu un sunet şuierător, de valvă pneumatică. În aceeaşi fracţiune de secundă lumina albăstruie se stinge, lăsîndu-l să plutească într-un întunerec argintiu, plin de fosforescenţe stranii.

8

Undeva, în întunericul argintiu clipeşte o lumină roşie. Florin îşi spune că este un avertizor. I se pare că strania lui plutire în stare de imponderabilitate i-a ascuţit simţurile şi mai ales gîndirea logică. Încearcă să se debaraseze de spaima care l-a copleşit în momentul cînd a înţeles că sistemul lui nervos central a fost dereglat de gazele celor trei explozii. De cealaltă spaimă, mai cumplită decît cea încercată la vederea somnului uriaş, izvorîtă din presimţirea unui pericol creat de cineva care-şi apără secretele prin acest sistem tehnic ultraingenios. Cine este acel cineva ? Ce urmăreşte ? Şi de ce şi-a amplasat tot acest labirint de celule fotoelectrice şi sisteme de alarmă şi neutralizare în bastionul uitat de veacuri pe malul rîului ?

— Este o întrebare al cărei răspuns n-o să-l afli niciodată, tinere, spune același glas parcă desprins de pe o bandă de oțel.

Simultan parcă cu glasul care-l paralizează, se aprind trei becuri roșii. Un șoc. Șuierul strident al unui ventil. Un declic. Starea de imponderabilitate dispare brusc. O apăsare puternică pe timpane. Îi vîjîie urechile. Se sufocă sub năvala unui gaz puternic, ozonat. Are senzații ciudate, parcă de rău de mare. Dintr-odată o lumină albă, puternică țîșnește din neant, orbindu-l. Strînge pleoapele. Le deschide ușor, lăsînd ochiul să se obișnuiască cu lumina oțelie, dură. O vede pe Mlădița închisă într-un fel de capsulă din plastic cristalin, de culoare roz-albăstrie, făcîndu-i semn că se simte bine... În dreapta Mlădiței, într-o capsulă asemănătoare, Mihăiță pare absorbit de tot ce-l înconjoară. El însuși, după ce-o liniștește pe Mlădița, se lasă fascinat de interiorul în care este prizonier. În fața capsulelor, care au forma unui fotoliu confortabil, se găsește un enorm ecran panoramic fluorescent pe care rulează niște imagini tulburi, ca și cînd camera de luat vederi ar fi scufundată într-o apă mîloasă prin care, la intervale destul de dese trec siluete argintii de pești. În dreapta se găsește un tablou de comandă, deasupra căruia sînt înșirate cîteva circuite electrice, cîțiva electromagneți protejați de carcase străvezii și un fel de craniu din aluminium, cu foarte mulți ochi, prin care trec impulsuri luminoase verzi, ori albastre, de intensități deosebite. Capul acesta metalic se răsucește de 360 de grade cu o mișcare discontinuă, ca și cînd ar zvîcni dintr-un prag metalic în alt prag metalic. În stînga există o bandă transformatoare care rulează cu o viteză infinitesimală, purtînd roci cristaline, argile, așchii metalice și diferite piese din oțel. Toată această încărcătură trece pe sub jeturi de lumină de diferite culori. La capătul transportorului există un fel de tunel în care banda dispare, încărcătura ei producînd microexplozii, din care țîșnesc jerbe de scîntei de-o puternică luminozitate, cu striațiuni roșii-verzui. Ar vrea să se vadă ce este în spate, cînd pe ecranul panoramic apare clar chipul Pictorului înotînd între două ape, cu masca de scafandru pe obraz. Cu un tremur abia

stăpînit, Florin aude glasul de oțel rostind fără nici o intonație :

— Z.T.W. la 100 pe Y.X.W... Conectează 12, 17, 21. Deconectează 11, 16, 20... Orizontal, tot cîmpul. Vertical, tunelul de 320.

Ochii capului mecanic înregistrează scurtcircuite puternice. Se aude rîșnitul unui calculator în care cineva introduce date într-un timp record. Capul mecanic își oprește mișcarea sacadată: În toți ochii aceia bombați, impersonali, se aprind semnale verticale. Lumina oțelie, puternică, se stinge brusc. În dreapta ecranului se aprinde un filament roșu. Pictorul dispare de pe ecran și în locul lui, apare filmată din față, cu ochii bulbucați și gușa albă, o broască de rîu, pe lîngă care trece săgetat o știucă enormă. În capsula care-l ține prizonier, răsună strident țîrîitul unei sonerii.

9

— Păstrați-vă calmul ! Mlădița, mă auzi ? Florine, mă auzi ? Este glasul lui Mihăiță. Și nu numai glasul lui. Pe ecran apare o culoare albăstruie, care tinde să umple tot cadrul. Florin rămîne surprins văzînd lupta pe care o dă culoarea albăstruie cu verdele murdar, mîlos de pe ecran.

— Te aud foarte bine, Mihăiță ! îi răspunde.

— Și eu, răspunde Mlădița.

— Trebuie să acționăm rapid, pînă cînd robotul nu prelucrează datele noi.

— Cum ? întreabă stupefiați cei doi prizonieri.

— Încordați-vă voința. Gîndiți amîndoi la același lucru privind becul de deasupra ecranului. L-ați văzut ?

— Văzut !

— Încordați-vă voința ! Gîndiți-vă la cuvîntul „dereglat".

Gîndi...

Glasul lui Mihăiță se stinge. Florin percepe un trepidaj ușor, ca și cînd capsula ar fi avut un mecanism, un

motor, care ar fi pus-o în mișcare. Face eforturi să se concentreze asupra noțiunii de „dereglaj". Își fixează privirea pe becul acela verde, constatînd de la început că este un aparat complex, compus dintr-un bec de semnalizare verde, o lentilă ciudată, împărțită în carouri printr-un filament luminiscent și un ecran de mărimea unui atlas geografic, percutat de tot felul de explozii luminoase, sinusoidale și linii frînte, majoritatea în culori apropiate de albastru, avînd marginile ușor fosforescente. Privește fix becul verde, șoptind : „dereglează-te". Șoptește mereu „dereglează-te," trezindu-se brusc cu o durere de cap cumplită. Mii de curenți electrici îi scormonesc în creieri făcîndu-l să plîngă de durere. Copleșit, gata să leșine, ridică privirea asupra lentilei ciudate. Buzele îi murmură în neștire : „dereglează-te". Durerea îi dispare tot atît de brusc pe cît venise. Parcă absorbită de lentilă a cărei culoare este de un verzui dens, păstos. Simte că între el și lentila aceea ciudată s-a stabilit un fel de circuit, un flux continuu, ca și cînd lentila ar avea capacitatea să-i absoarbă gîndurile și să i le înregistreze. Spune mereu „dereglează-te" și în minte rulează vertiginos tot ce știe, tot ce-a citit despre telepatie. Despre puterea psihică în stare să transmită la distanțe enorme știri despre cel care o poate mînui. Desigur aici este vorba de o aparatură capabilă să culeagă impulsurile psihice și să le prelucreze în imagine.

Fără să vrea se gîndește la mama. Atît de intens, încît îl sfîșie dorul de ea. Rămîne aproape paralizat de emoție, atunci cînd pe o parte a ecranului mic, apare foarte voalat chipul iubit. Este la catedră și stă nemișcată, cu privirea ațintită în gol. Mama a simțit că se află în primejdie. Mama. Îl podidesc lacrimile. Se aude șoptind cu înverșunare : „dereglează-te !"... „dereglează-te !" Imaginea mamei dispare de pe ecran. În schimb, pe ecranul panoramic apare foarte vizibil Pictorul, strecurîndu-se printr-o pădure de sălcii. Oroare. Este urmărit de un șarpe enorm. Parcă ar fi un Anaconda din Matto Grosso. Șarpele execută o sinusoidă pe verticală, apropiindu-se vertiginos de victimă. Un țiuit. Apoi glasul de oțel :

— Z.T.W. la 25 pe Y.A.T... Conectează 7, 9, 11. Deconectează 12, 17, 21... Orizontal, tot cîmpul... Vertical tunelul 320.

Ra-Buffalo Bill urmărit de șarpele uriaș dispare de pe ecranul fluorescent.

10

Capul mecanic se răsucește de la dreapta spre stînga. Se oprește. Rămîne nemișcat. Începe o răsucire în sens invers. Înțepenește. O serie din ochii lui oribili, impersonali, sînt fulgerați de semnale luminoase verticale. Cei mai mulți din ei rămîn însă orbi. Florin înregistrează un țăcănit metalic continuu, rapid, apoi același rîșnit de calculator în care cineva introduce date într-un timp record. Și țipătul lui Mihăiță :

— Concentrați-vă, capete de lemn ce sînteți ! Acum ! Nici un alt gînd ! Nici o altă vorbă !... Dereglează-te !... Haide !... În cor !

Florin își dă seama cît a greșit urmărind pe ecranul panoramic imaginea dramatică a Pictorului și a șarpelui uriaș. Începe să strige : „dereglează-te" ațintindu-și privirea pe lentila, acum de culoare verde-albăstrie. Se gîndește că acest circuit complex de captare a sunetului, sau mai fin, de captare a impulsurilor electro-magnetice emanate de gîndirea umană, trebuie să aibă o infinitate de suduri ultrafine, kilometri de cablu, lămpi speciale, care pot fi dereglate printr-un bombardament telepatic. În clipa în care a gîndit „pot fi dereglate", becul verde a înregistrat o pulsație violentă. În capsulă se face dintr-odată o liniște atît de profundă, încît se aude gîndind :

— S-a dereglat circuitul de transmisie... S-a dereglat circuitul de transmisie !

Capul mecanic, înțepenit, înregistrează impulsuri dezorganizate în cîțiva din ochii lui inferiori. În sală se răspîndește o lumină difuză, venită de la niște surse mascate în plafon. O vede pe Mlădița făcîndu-i semn cu mîna.

îl vede pe Mihăiță pipăind înfrigurat pereții translucizi ai capsulei. Ecranul panoramic s-a stins. De undeva răzbate tic-tacul puternic al unui mecanism de orologiu.

— Mă auziți ? întreabă Mihăiță.

— Perfect, răspunde Mlădița.

— Și eu ! spune Florin.

— Bine că v-a venit mintea la cap în ultima secundă... Am reușit să dereglăm sistemul de alarmă. Pînă intră pe fir mecanicul electronic, avem vreme să...

Florin îl vede holbînd ochii. Vede expresia de spaimă zugrăvită pe chipul Mlădiței care strigă :

— Ajutooor !

Se răsucește în partea unde privește Mihăiță. În dreapta transportorului s-a deschis un chepeng, din spatele căruia iese cu mișcări mecanice un monstru metalic. Monstrul aduce vag cu o ființă umană. Are două picioare alcătuite din articulații și terminate printr-un fel de labe de scafandru. Corpul cilindric este prevăzut cu un fel de tablou de comandă, o serie de becuri care emit semnale luminoase și două brațe cumplite. Brațul stîng este terminat cu o foarfecă gigantică. Brațul drept cu o cange și un fel de antenă, ascuțită la vîrf și isprăvită printr-un harpon. Ceea ce-l înspăimîntă pe Florin este „expresia" capului hidos, perfect cilindric, un fel de turelă mobilă garnisită cu semnalizatoare optice, trei antene goniometrice care se rotesc lent și un simulacru de gură, în care se vede încastrată plasa metalică a unui difuzor.

Monstrul metalic face cîțiva pași, depășind transportorul care-și urmează imperturbabil cursa lui cu roci cristaline, argile și piese din oțel. Fiecare pas este un fel de transport succesiv al masei metalice, ceva uluitor și înspăimîntător în același timp. Depășind transportorul, robotul execută o întoarcere de nouăzeci de grade spre dreapta. Cu toată spaima care-l paralizează, Florin vede că pe timpul întoarcerii a acționat numai antena goniometrică din interiorul vîrajului, iar semnalizatoarele optice, care au emis impulsuri, au fost cele de sub această antenă.

Nu știe la ce-i poate folosi spiritul lui de observație.

Robotul-monstru se orientează spre capsula lui Mihăiță.

Din gura pîlnie de megafon iese un glas hîrîit, care parcă ar mesteca piroane :

— Peste zece pași vei fi mort, domnule „Dereglează-te" !

Spre stupoarea celor trei membri ai echipajului, robotul începe să rîdă în vreme ce din ochi, semnalizatoare optice, îi țîșnesc fulgere violacee.

11

Florin și Mlădița asistă neputincioși la o scenă de groază. Mlădița încearcă să sfîșie capsula. O lovește cu pumnii. O clipă, înnebunit de frică, Florin încearcă același lucru. Se rușinează de lipsa lui de logică, în acest univers perfect logic, în care o minte diabolică a folosit tehnica cea mai rafinată ca să creeze asemenea monstru. Se concentrează asupra celor ce se întîmplă, încercînd în același timp să-și rememoreze toate amănuntele din clipa în care și-a recîștigat controlul asupra sistemului nervos central.

— Mlădița, fii tare, strigă.

— Încerc, răspunde Mlădița, privind halucinată robotul, care tocmai își ridică piciorul stîng.

— Mihăiță ?

— Vreau să văd pînă unde împinge lucrurile caraghiosul ăsta.

Trei din ochii robotului emit semnale galbene. Din difuzor ies cîteva scrîșnete metalice. Se aude din nou rîșnitul mașinii electronice.

— Caraghios ?... Vreau să știu ce înseamnă cuvîntul caraghios ? întreabă robotul și rămîne cu piciorul suspendat.

Mașina electronică, probabil memoria robotului, face cîteva combinații sonore.

Alt glas, tot metalizat, răspunde :

— Nu este înregistrat la litera C.

— Mai caută la litera C.

Alte combinații sonore. Același glas.

— Nu este înregistrat la litera C.

Robotul continuă mișcarea piciorului. Florin aude foarte clar tic-tacul mecanismului de orologerie, care a premers momentului deschiderii chepengului prin care a ieșit robotul. Deci există o legătură electromagnetică, ori poate mecanică între acțiunile robotului și acest mecanism de orologerie. Apoi există o a doua legătură între sistemul de transformare a gîndirii în imagine, robot și Mihăiță, pentru că, robotul se răzbună pe cel care a descoperit secretul acelei mașini complexe. Oare acest cuvînt, această idee care însumează acțiuni de dereglare nu va acționa și asupra robotului? Florin caută înfrigurat pe trupul și capul robotului un grup de aparate aidoma celor care formează „ideoimaginatorul", cum botează pe loc becul verde, lentila și ecranul. Robotul mai face un pas.

— Florine, strigă sugrumat Mlădița.

Florin urmărește direcția pe care o indică prietena lui. Privirea i se agață de mîna dreaptă a robotului, aceea terminată cu cangea și antena harpon. Antena harpon are o mișcare de rotație. Caută ceva și Florin își dă seama exact pe cine caută, văzînd-o cum se orientează spre fruntea lui Mihăiță.

— Peste nouă pași vei fi mort, domnule „Dereglează-te", hîrîie robotul.

Rîde stereotip în vreme ce ochii semnalizatoare optice, exact aceiași ochi, trei de la mijloc, emit fulgerele lor violacee.

— Mă plictisești, caraghiosule, răspunde Mihăiță și își duce un deget la buze, în semn de prevenire.

Robotul rămîne nemișcat. Antena din mijlocul imitației de cap descrie un cerc complet. Spune:

— Z.T.W. sînt la 20... Am impuls de la 32...

Alt glas venit de la centrala tabloului de comandă.

— Acționează la ritm 10...

Se schimbă ceva în dispozitivele interioare ale robotului. Impulsurile luminoase din ochii semnalizatoare își accelerează ritmurile. Robotul ridică piciorul stîng cu repeziciune.

— Peste opt pași vei fi mort, domnule „Dereglează-te".

— Mă plictisești, caraghiosule, răspunde Mihăiță stereotip.

Robotul se oprește.

— Plictisești... Vreau să știu ce înseamnă cuvîntul plictisești... .

Florin surprinde privirea veselă a lui Mihăiță. Are o moacă de parcă ar fi cîștigat nu se știe ce concurs național, ori internațional de navomodele și ar urma, drept premiu, să plece cu o cosmonavă în lună.

— Mlădița ! Găsește o sută de cuvinte rare. Ești tare la română. Văd că stimabilul o cunoaște destul de rău... Și tu, Florine... Lăsați-l să înceapă o mișcare. Pe urmă aruncați-i un singur cuvînt...

— Evrika, șoptește Florin, simțind cum îl cuprinde o moleșală sleită, ca și cînd i s-ar fi scurs toată vlaga din trup... Emoția, își spune, încercînd să găsească cel dintîi cuvînt pe care să-l arunce în capul curios al robotului.

— Nu este înregistrat la litera l, se aude glasul monocord al memoriei.

— Este un cuvînt periculos ?

— Nu există cuvinte periculoase pentru tine R. 25... Mai departe la ritm 10, răsună glasul din microfonul tabloului central de comandă, pe care Florin îl suspectează de a aparține unui om în carne și oase, poate stăpînul misterios al acestui univers de roboți și creiere electronice.

12

— Peste doi pași vei fi mort, domnule „Dereglează-te", spune robotul R. 25 și rîde idiot, ca orice mașinărie fără sentiment.

Jocul sinistru cu cuvintele rare și opririle mașinăriei ucigașe se apropie de sfîrșit. Mlădița zace epuizată în capsula-fotoliu. Are obrazul scăldat în sudoare și lacrimi. A găsit zeci de neologisme, de cuvinte vechi, de regionalisme. Numai pentru cal a folosit tretin, roib, bălan, tră-

paș, povodnic, rotaș, buiestraș, at, cîrlan și nu mai știe ce, prelungind cu fracțiuni de secundă mersul implacabil al robotului. Florin constată în plus că robotul are o memorie foarte bogată în termeni tehnici, dar total goală de cuvinte care aparțin literaturii, psihologiei, filozofiei, agriculturii, medicinii și... automobilismului. Mihăiță l-a făcut incult unilateral, meschin, maniac, cretin, înapoiat mintal și la fiecare compliment R. 25 a marcat mirarea prin seria de semnale galbene din cei trei ochi ai „cunoașterii", oprindu-se și întrebîndu-și memoria, cu glasul lui stereotip, fără nici o intonație :

— Vreau să știu ce înseamnă cuvîntul cutare.

Florin se miră de calmul lui Mihăiță. Se gîndește la Pictor, la acest Ra-Buffalo Bill, care i-a antrenat în aventura asta fantastică și care probabil a fost ucis de șarpele uriaș paznic al acestui laborator secret, tot așa cum probabil, a fost paznic și somnul gigant din tunelul subteran. Din suportul pe care este fixată capsula, se prelinge în interior un gaz verzui, ușor acid. Încearcă să-și mențină respirația, spunîndu-și în același timp că este un lucru perfect inutil din moment ce capsula este închisă și el va trebui să expire și să inspire peste exact cincizeci de secunde. Îl cuprinde o indiferență totală. I se pare dintr-o dată că de cînd se știe este prizonierul acestei capsule și că tot ce există în jur, există în virtutea unei legi mai presus decît puterea lui de înțelegere. Asistă indiferent la felul în care Mlădița se tolănește în capsula-fotoliu jucîndu-se cu masca de scafandru-autonom și nu se miră văzînd-o doar în costum de baie ; după cum nu se miră, cînd capsula lui Mihăiță este tăiată cu o flamă albă de către R. 25. Se miră și mai puțin cînd îl vede pe Mihăiță chircindu-se brusc sub foarfeca uriașă, pe care R. 25. i-o îndreptase spre beregată. Îl aude foarte limpede spunînd cuvîntul : „simun" și în clipa cînd R. 25 se oprește, țîșnind din capsula despicată și cu un salt acrobatic ajungînd la tabloul de comandă.

În clipa în care Mihăiță răsucește cu amîndouă mîinile o serie de comenzi, schimbînd poziția unor șaltăre și se aprind simultan o serie de becuri roșii, brațul terminat cu foarfecă al robotului cade, ca și cînd i s-ar fi rupt un

resort și din microfon se aude glasul cu intonații umane spunînd :

— Nici o mișcare, dacă vrei să nu muriți cu toții prin gazare.

— La cea dintîi mișcare suspectă în laborator ți-am dereglat toată aparatura. Deschide imediat capsulele.

— Ești obraznic țîncule și vei muri în chinuri groaznice.

— Vom vedea pînă la urmă, lașule, spune Mihăiță rămînînd cu privirea agățată de aceea a Pictorului care se tîrăște în laborator prin tunelul din care a ieșit robotul R. 25.

13

Ceea ce urmează se petrece într-un ritm diabolic. La semnul Pictorului, Mihăiță se trîntește pe pardoseala din plăci de gresie roșie, tîrîndu-se rapid pînă lîngă el.

— Am scos toate siguranțele sistemului central de energie electrică, șoptește Pictorul. Există niște circuite secundare pe care nu le-am dibăcit. Fii atent, guguștiucule.

— Cred că una din sursele de energie se poate conecta și deconecta de la tablou.

— Foarte bine. Schimbă pozițiile tuturor șaltărelor. Fă totul ca și cînd eu n-aș fi aici. Orice s-ar întîmpla, nu mă urmări din priviri.

— Înțeles.

— La treabă, băiete. Vezi că amicii noștri încep să se miște în coliviile lor afurisite. Gata ! Cu toată viteza înainte !

Mihăiță se miră în sinea lui de calmul vesel al Pictorului. „Parcă i-ar fi dat cineva o înghețată de fistic cu frișcă". Înghite în sec la gîndul bunătății ăsteia, o cupă mare de înghețată de fistic, cu frișcă din belșug, se tîrăște la tabloul de comandă în spatele căruia robotul criminal stă neînsuflețit și se repede cu o furie calculată

şi lucidă asupra zecilor de şaltăre, schimbîndu-le poziţia. Nu ia în consideraţie semnalele optice care încep să lucreze din plin, ori pe cele scoase din circuit. Îi atrage atenţia un şaltăr voluminos, cu mîner de bachelită roşie protejat cu o plasă rară din fire de oţel. Primul impuls este să-i schimbe poziţia. Întinde mîna spre plasa nichelată.

— Nu pune mîna, nenorocitule, răsună înfundat un glas în spatele lui. Mihăiţă se răsuceşte fulgerător. Unul din tablourile de comandă de pe peretele din dreapta a culisat, lăsînd deschisă gura unui alt tunel, din care iese un bărbat îmbrăcat într-un costum ca de scafandru autonom, argintiu, protejat la încheieturi şi gît cu plăci metalice. Costumul are cîteva buzunare laterale din care ies capetele unor butelii, prevăzute cu tuburi de cauciuc care se termină în dreptul gurii. Necunoscutul este ras în cap, are ochii oţelii, duri şi o cicatrice adîncă în bărbie. Îl ameninţă cu un pistol cu surdină.

— Pleacă de-acolo, ordonă cu glas metalic şi Mihăiţă recunoaşte vocea care-i dădea ordine lui R. 25.

— Nu plec pînă cînd nu-mi eliberezi prietenii, se răţoie Mihăiţă. O singură mişcare şi... totul în aer.

— În apă, nătărăule, bodogăne omul puţin amuzat de încăpăţînarea băiatului bondoc, îndesat, încruntat şi plin de pistrui... Idiotul care v-a adus aici, trebuie să vă ia pe conştiinţă sufletele voastre... Haide, viteazule. Cuplează şaltărul R12 şi R25.

— Nu cuplez nici un şaltăr cu litera R.

Omul izbucneşte în rîs.

— Eşti deştept.

— Oricît aş fi de modest, accept. Sînt deştept. Şi tehnic.

— Văd. Pune în circuit schema „13". O vezi ?

— O văd.

— Haide. Dă-i drumul, băiete.

Mihăiţă are intuiţia fulgerătoare că această schemă „13" nu prezintă nici un pericol. Schimbă poziţia şaltărului care trecuse neobservat. Se aude bîzîitul unui servomotor. Capsulele unde cei doi dormitează, se orizontalizează. Apar două braţe metalice care se lipesc de ele

cu ajutorul unor ventuze din cauciuc. Suportul capsulelor culisează pe o șină, extrăgînd fotoliile pe care încă dormitează Mlădița și Florin. Se aude un declic. Fotoliile se verticalizează. Florin sare jos și întreabă uluit :

— Cum am ajuns acasă, Mihăiță ?

Același lucru întreabă Mlădița. Omul în costum de scafandru autonom rîde dur.

— N-am să vă omor. Mi-e milă de tinerețea voastră. Am să vă tratez cu puțintel memostop. Veți uita totul... Dar absolut totul.

Face cîțiva pași înainte, amenințîndu-i cu pistolul. În clipa cînd Mlădița strigă :

— Unchiule Ra ! un corp țîșnit din spatele tabloului de comandă se catapultează prin aer și Pictorul îi plasează necunoscutului, din zbor, o directă în bărbie. Cu stînga îi răsucește mîna cu pistolul și printr-o figură de judo îl răsturnă peste cap. Răsună o împușcătură. Omul în costum de scafandru scoate un geamăt. Pictorul îi smulge pistolul cu surdină. Trage patru focuri în lungul subteranei și dispare în noua direcție la fel de neauzit cum apăruse în laborator.

14

După primele clipe de panică și spaimă în fața muribundului, cei trei trec să-i dea primul ajutor. Mlădița încearcă să-i oprească hemoragia. Glonțul l-a izbit sub omoplatul stîng. Omul bolborosește ceva. Florin își apleacă urechea lîngă buzele lui. Aude horcăitul de moarte și foarte limpede : „Canalie... Fochistule... Canalie".

Încă un foc de pistol, estompat. Omul rămîne țeapăn. Mlădița își îngroapă obrazul în palme.

— Este îngrozitor, spune izbucnind în plîns.

— Fii tare, Mlădița, se aude glasul Pictorului... Trebuie să mulțumim eșuării și aventurii subacvatice a lui Florin. Am descoperit...

Îngenunche lîngă cadavru. Pipăie atent costumul de scafandru. Descheie un fermoar de la piept. Scoate un aparat de radio minuscul, cu antenă telescopică. Din alte buzunare, foarte bine mascate prin clape și cusături false, scoate o trusă de pile ultrafine, un cuțit complex de parașutist, trei baterii cilindrice în carcase etanșe din plastic, un aparat de sudură liliputan cu butelie de oxigen.

— Excelentă aparatură. „Rechinul pelerin" și-a dotat oamenii cu cele mai moderne scule.

— „Rechinul pelerin" ?

— Ei, da, bătrîne cașalot. Aventura ta cu somnul ne-a adus, nesperat, pe urmele „Rechinului pelerin", cel mai cumplît hoț de secrete industriale de pe pămînt. Povestea lui, diseară. Acum, la treabă.

— Înainte de a muri, acest om a spus trei cuvinte, căpitane, raportează Florin.

— Te-ascult.

— Canalie... Fochistule... Canalie.

— Ai auzit clar ?... A spus, „Fochistule" ?

— Foarte clar.

— Ai un înconjur al pămîntului, pe *Hai-Hui*, Florine... Pe ziua de astăzi este destul. Să ne grăbim. Mihăiță !

— Prezent !

— Deconectează toate circuitele. Tablourile cu siguranțe și transformatoare sînt mascate în pereți sub un bec roșu. Becul iese odată cu dulia. Butonul din fund este zăvorul secret. Totul este pustiu aici. Fochistul l-a lichidat pe Inginer. „Rechinul pelerin" nu se joacă cînd este vorba să-și apere secretele... Eu am lichidat doi din paznicii de temut ai „punctului". Haidem. Trebuie să fie pe aici, pe undeva un emițător automat. Dacă reușim să determinăm unghiul de emisie al antenei, începem să ne apropiem de adevăr.

Abia atunci observă Florin că Pictorul are imprimată pe trupul bronzat o vînătaie aproape neagră, în formă de spirală.

15

Cerul de noapte catifelat se umple de stele. De pe suprafaţa apei se desprinde un abur uşor, străveziu, cu arome tari de mîl şi peşte. În faţa cortului pneumatic arde un foc vesel. Echipajul de pe *Hai-Hui* stă pe scăunelele pliante. Flăcările roşietice le aruncă umbrele pe cort. Pe sălcii. Pe unduitoarea oglindă a apei. Noaptea de sfîrşit de iulie este plină de glasuri şi foşnete. Greierii, broaştele, pitpalacii îşi unesc glasurile într-o simfonie amplă. Trece un bîtlan chemîndu-şi semenii cu ţipete guturale.

— Mai departe, unchiule Ra, şopteşte Mlădiţa, înfiorîndu-se în bluza de vînt.

Sînt singuri pe malul rîului, acest rîu care a oglindit de atîtea ori oştile Ţării Româneşti şi chipurile marilor ei voievozi. Pictorul le-a povestit întîmplările legate de „Rechinul pelerin". L-a cunoscut imediat după război, la S., unde venise să-şi recruteze marinari pricepuţi pentru o „flotă de pescuit", zicea el. Voia să aibă şi români în echipaje, pentru mai buna colaborare cu autorităţile, cînd va pescui în Deltă, unde voia să construiască şi o fabrică uriaşă de conserve din peşte. Era un bărbat foarte tînăr, energic, plăcut, proaspăt inginer, absolvent al politehnicii din Stockholm, secţia construcţii navale. S-a îmbarcat pe nava „Mälar", ca ofiţer secund. Nava trebuia să plece de la S. în portul suedez Sundsvall, unde urma să încarce utilaj pentru aşa-zisa fabrică de conserve din peşte. Într-o noapte, cînd nu era de cart, navigau în largul coastelor Danemarcei, i s-a părut că s-au oprit maşinile. A ieşit pe punte, cu atît mai mult cu cît nava tanga puternic pe hula declanşată încă de cu seara. A apucat să vadă turela unui submarin, să audă dîndu-se ordine în germană, apoi o lovitură puternică în moalele capului l-a culcat pe puntea udă. S-a trezit cînd „Mälar" intra în rada portului Sundsvall, cu senzaţia că fusese cloroformizat de două ori. La căpătîiul lui era de veghe însuşi armatorul, domnul Gustav Kiruna, tînărul inginer, care i-a spus că l-a găsit proiectat cu capul în copastie şi dacă nu intervenea, avea toate şansele să fie dat dispărut. Deci,

să ia aminte. L-a întrebat dacă își aduce aminte ce i s-a întîmplat. A spus că habar nu are. A ieșit pentru că îl durea capul. A jucat perfect rolul unui uituc incorigibil, dîndu-și seama că îl drogau tocmai cu droguri care acționau asupra memoriei. Acest secund uituc i-a convenit de minune domnului Gustav Kiruna. La Stockholm, Pictorul avea un prieten, fost paraşutist norvegian și doctor în chimie, proprietarul unei fabrici de preparat culori în ulei pentru pictură. I-a dus în două borcănele probe din mîncare și băutura care i se serveau la bord. În două zile cît „Mälar" a stat la dană, prietenul i-a preparat antidotul. De la Stockholm au navigat la Gura Amazonului, unde „Mälar" a debarcat pe o șalandă niște conteinere pe care nu le-a văzut niciodată la bord. Însemna că „Mälar" avea magazii secrete, atît de bine camuflate în construcție, încît nici secundul vasului nu le dibăcise.

— Am navigat unsprezece luni pe „Mälar" și mă transformasem într-un fel de aghiotant al domnului Gustav Kiruna, care se arăta din ce în ce mai binevoitor cu ucitucul său secund. Astfel am aflat o parte din secretele lui. Era de fapt comandantul unei nave corsar a marinei hitleriste învinse, care se ocupa cu transportul unor materiale pentru rachete balistice, undeva în jungla Amazonului, unde a și fost descoperită un fel de „bază hitleristă", formată din ofițeri superiori și echipajele cîtorva submarine care nu s-au predat aliaților după capitularea Germaniei. Am reușit să anunț autoritățile navale britanice, într-o escală la Londra. Probabil am fost urmărit ? !... Într-o noapte, cînd navigam în largul golfului Biscaya, am fost aruncat în apă, cu un glonț ochit prost, înfipt în umărul stîng. M-a salvat un pescador basc, după ce înotasem douăsprezece ore în șir. Am uitat să vă spun că pe „Mälar", au fost îmbarcați la Hamburg, prin 1947 doi agenți secreți ai spionajului hitlerist în România „Inginerul" și „Fochistul". Asta este aproape toată povestea. Și acum, la culcare. Mîine ne așteaptă o zi de navigație.

— Nu mă clintesc de aici, pînă nu-mi povestești ce legătură există între acel Gustav Kiruna și „Rechinul albastru", spune Mlădița și bate cu piciorul în pămînt.

— Nici o vorbă în plus. Veți afla totul la timpul potrivit. Mihăiță, ai notat unghiurile de pe radiogoniometru ?

— Notat, căpitane.

— Rupeți rîndurile... Toată lumea la culcare. Plecarea mîine în zori.

— O singură întrebare !

— Te-ascult, Florine.

— Somnul uriaș și șarpele boa, de care vorbeau localnicii ca de întruparea unui balaur străvechi...

— Mai departe.

— Au fost tratați cu aceeași substanță cu care am fost tratați noi, cînd ne-am pierdut controlul ?

— Personal cred că da. „Rechinul pelerin" are o minte diabolică și o armată de specialiști. Este urmărit nu numai pentru spionaj industrial, răpiri de savanți, dar și pentru altceva, mult mai grav... Procurarea de armament pentru o serie de organizații teroriste, care au drept scop atacarea organizațiilor democratice. Și acum, noapte bună, marinari.

— Noapte bună marinari, cîrîie Coco, moțăind la pupa lui *Hai-Hui*, în timp ce luna se ridică maiestoasă peste luncă, umplînd apele rîului de străluciri palide.

CARTEA A DOUA

Insula piraţilor

1

Ceva s-a schimbat la bordul lui *Hai-Hui* încă din clipa în care echipajul a trecut la posturile de drum. Doar Mlădiţa a stat cîteva minute să admire într-o reculegere mută răsăritul maiestos al soarelui. Pictorul i-a trezit cînd a căzut roua. Era frig, întuneric lăptos, pe cer strălucea vie Steaua Ciobanului şi rîul fumega, acoperindu-se cu fuioare dense de pîclă. La răsărit cerul s-a tivit cu o altiţă verde-roşietică. O apă zmeurie a inundat bolta, incendiind cîţiva nori rătăcitori. Apoi a izbucnit soarele într-o hlamidă de purpură. Odată cu el s-a pornit ciripitul zburătoarelor şi harnicul zumzet al albinelor. Mlădiţa a pregătit cacaoa cu biscuiţi. Florin şi Mihăiţă au strîns campamentul, amarîndu-l la bord. Înainte de a se îmbarca, Pictorul i-a întrebat dacă nu se tem să continue călătoria. Au tăcut cu toţii. Mlădiţa l-a privit atît de mustrător, încît Pictorul a mormăit :

— Haida-de, sînt un bătrîn crab sentimental. Le-am promis părinţilor voştri că vă aduc acasă nu numai teferi şi nevătămaţi, dar şi îmbogăţiţi. În curaj. În cunoştinţe. În omenie. În camaraderie... Gata cu discursurile... Îmbarcarea.

— Îmbarcarea !... Îmbarcarea ! ţipă Coco şi zboară la prova, cocoţîndu-se pe bompres.

— Atenţie, spune Pictorul, după ce porneşte motorul şi *Hai-Hui* condusă cu dibăcie, ţîşneşte pe luciul fumegînd al rîului, ţinîndu-se foarte aproape de malul drept, pe sub coroana stufoasă a sălciilor... Atenţie... Vom organiza carturi de o jumătate de oră. Florine. Cartul întîi. Ia binoclul ăsta (îi întinde un binoclu zdravăn „Zeiss"). Cercetezi ambele maluri. Semnalezi imediat ce găseşti un buştean, ori ceva asemănător unui buştean. Înţeles ?

— Am înţeles, căpitane.

— Mai mult. Orice curge pe apă, găleată, cutie de conserve, o zdreanţă, un coş de nuiele, auzi tu ?... Orice !... Consemnul este pentru toată lumea.

Florin trece la prova. Coco cîrîie supărat. Îi trage un plisc, îşi umflă penele şi moţăie mai departe pe bompres, nu înainte de a-l face derbedeu.

— Mihăiţă, tu îmi desenezi două variante, ori trei, pentru *Hai-Hui*. Adică : alte culori, alt dispozitiv al rameior, catargului, nişte suprastructuri care s-o schimbe radical.

— De desenat nu este greu, căpitane, dar unde este atelierul în care vom executa schimbările ?

— Se va găsi... La treabă... Mlădiţa...

— Prezent.

— Transmite pe 600 lungime de undă... Notează : *Am găsit minium de plumb. Pregăteşte smoala. Ţine-l acasă pe Lord. Sosim astăzi. Corina.*

— Am intrat în plin mister, unchiule Ra.

— Abia sîntem la început, domnişoară vitează. Mesajul se transmite la orele 06,00 exact, fără nici o secundă de întîrziere.

— Primesc vreun răspuns ?

— Da ! *Te aştept cu samovarul suo presiune...* Atît.

— Este timpul să încălzesc staţia, spune Mlădiţa, punîndu-şi căştile la urechi.

Da. Ceva s-a schimbat la bord, gîndeşte Florin scrutînd ambele maluri cu binoclul puternic care scoate din neant fiecare fir de iarbă, fiecare rămurică plutitoare, fiecare mierlă ascunsă în frunzeturi. Nu numai gîndul că

au căzut în plină aventură ; dar altceva, mult mai adînc, sentimentul că abia acum și-a cunoscut cu adevărat prietenii, că le-a descoperit calități necunoscute, că Mihăiță ăsta este un fel de diavol curajos, plin de idei și că Mlădița este o fată pe cît de bravă, pe atît de calmă și că ei toți formează cu adevărat un echipaj, condus de acest Ra-Buffalo-Bill încă necunoscut. Încearcă să lege cele cîteva elemente de care dispune. Pictorul a spus că „Fochistul" a dispărut la bordul unui submarin. Acum a ordonat să se identifice orice obiect plutitor, dar mai ales orice buștean. Înseamnă că submarinul acela este un submarin special, de una sau două persoane, cu o suprastructură camuflată într-o imitație de butuc, poate executată din plastic...

— Un butuc în prova-tribord, strigă.

— Văzut, răspunde Pictorul.

Abia atunci descoperă echipajul ce se ascunde în husa în care a crezut că Pictorul își duce undițele. Apare o carabină automată cu lunetă. Pictorul ochește liniștit. Trage un foc în bușteanul aninat între rădăcinile malului. Cîrmind-o abil de *Hai-Hui,* o duce la un abordaj lin. Se pleacă peste bord. Cercetează atent urma glonțului în lemn.

— De data asta este un buștean adevărat, mormăie.

Mlădița transmite mesajul. *Hai-Hui* pivotează pe cîrmă. Se așterne la drum cu viteză sporită. Argeșul devine un rîu impresionant.

— Căpitane, atenție, strigă Mlădița, întinzîndu-i căștile.

— Notează, șoptește Pictorul. Repede... *„Te aștept cu samovarul sub presiune... E foarte cald aici... Grăbește-te căci în curînd va ploua... Vine și unchiul Grigore la culesul perelor...*"

— Ce s-a-ntîmplat, unchiule ?... Mesajul ăsta te-a pus pe gînduri.

— Mărim viteza, copii... Atenție... Satul din babord este Clătești. Într-o jumătate de oră sîntem la O.... Pregătiți-vă pentru debarcare. Ridicăm carturile.

Motorul ambalat în plin începe să bîzîie îndîrjit. *Hai-Hui* scoate prova din apă. Elicea vîntură rîul, ca niciodată

cu apele venite mari, umplîndu-l de clăbuci înspumați. De sub chilă țîșnesc două jerbe clocotitoare.

— O nebunie, spune Mlădița, lăsîndu-și fața scăldată de curentul reavăn.

— Iată ideile mele despre noua *Hai-Hui.*

Mihăiță desfășoară trei schițe colorate, adăpostindu-le pe genunchi.

— Asta, spune Pictorul, indicînd un fel de șalupă de plăcere, cu cabină, puntată, colorată viu în albastru marin.

— Dunărea în prova, strigă Florin, emoționat la vederea fluviului larg apărut brusc în prova, strălucitor și maiestos.

2

Hai-Hui atacă fluviul ca și cînd ar fi conștientă că se găsește în mediul ei firesc. Totul este plin de farmec și totul este îmbibat de nostalgii răscolitoare. Vapoarele albe din port, curgerea apelor, curentul puternic, malurile îndepărtate, senzația că pe această cale de unde strălucitoare poți ajunge țărmurile cele mai îndepărtate ale globului. Pictorul o strecoară pe „Hai-Hui" în lungul vaselor din port. Echipajul vede defilînd cu repeziciune un convoi de șlepuri, un barcaz, apoi pontonul vaselor de pasageri, un monitor cu tunurile acoperite de huse. Cu o manevră dibace Pictorul trece barca în spatele unui promontoriu invadat de o vegetație luxuriantă. Plopi și sălcii străvechi în care iedera și curpenul au țesut bolți suspendate, amestecîndu-se cu tufele de soc și răchită.

— Ce minune, strigă Mlădița, bătînd din palme.

În spatele promontoriului se află un golf, un debarcader și o casă acoperită cu olane roșii, înconjurată în toate părțile de viță cățărătoare. La debarcader este amarată un fel de șalupă metalică vopsită într-un vernil viu, cu cabină, catarg pentru antenă, totul respirînd un aer

de prosperitate rar întîlnit la ambarcațiunile de acest gen. Pictorul execută un rondou elegant. Abordează șalupa, lin. În momentul în care Florin vrea să arunce parîma și să se cațere pe bordul șalupei pentru a amara barca, se aude un glas de gramofon ruginit :

— Pe barba lui Satan, ai venit mai repede decît te așteptam, Pictore.

Iată ce apare prin tambuchiul șalupei. O pereche de pantaloni marinărești, din doc, care în vremuri străvechi vor fi fost albaștri, încinși cu o centură din piele bătută în ținte. Un flanel marinăresc în dungi albe și albastre, foarte nou, cu mînecile suflecate, în care viețuiește un fel de strămoș al lui *homo sapiens*, acoperit cu blană neagră sîrmoasă, din care strălucesc ochii și dantura, singurele părți anatomice scăpate de invazia blănii. Ființa fumegă printr-o pipă din spumă de mare. La vederea arătării, Coco se burzuluiește. Strigă supărat :

— Galoș bătrîn... Galoș bătrîn...

Arătarea scoate un rîs gutural, ca și cînd ar fi vărsat din măruntaie un butoi cu șurubari.

— Aruncă saula, mus !... Așa... Fiți bine veniți în teritoriul lui Șapcă-albastră.

— Hum, hum !... Teritoriul lui Șapcă-albastră, se aude un glas pițigăiat, de undeva de sub bolțile de viță... Gramofon afurisit ce ești... De Știuculiță ai uitat, copaie ruginită... Epavă păroasă... Cașalot reumatic...

Glasul se aude cînd sub bolțile dinspre promontoriu, cînd sub cele din fața casei, fără să se arate și posesorul lui. Auzindu-l, Coco scoate un cîrîit fericit, se desprinde de bompres și zboară între bolțile de viță, de unde glasul acela pițigăiat spune :

— Coco, băiețel frumos și deștept... Ce vrea Coco să pape ?... Ceva bun, bun de tot...

— Nuci, cîrîie Coco... Stafide... Nuci !... Stafide !...

În cîteva clipe echipajul urcă pe bordul șalupei *Delfinul*, cum scrie frumos, cu litere groase, pe prova navei.

— Acum, să facem prezentările, marinari. Îl aveți aici pe Șapcă-albastră, cel mai bun cunoscător al Dunării, de la izvoare la vărsare. Adică pe pilotul Ștefan Alexandru... Este stăpînul acestui rai...

— Pardon... Este numai costăpîn și asociatul lui Știuculiță, care dacă mă mai ajută memoria, pe toate trăsnetele, sînt eu.

Pe debarcader apare o a doua ființă, un fel de omuleț spîn, cu ochi albaștri surîzători, avînd pe cap un sombrero din pai galben, un tricou marinăresc, pantalon scurt alb, iar în picioarele arcuite, de călăreț, fără ciorapi, purtînd o pereche de bocanci enormi, legați cu șireturi din fitil de lampă cu gaz. Ființa îl ține pe Coco pe umărul drept.

— Dați-mi voie să mă prezint, domnii mei... Radiotelegrafistul, mecanicul șef, pescarul șef, viticultorul șef, bucătarul...

— Șef, mormăie Șapcă-albastră, strivindu-l pe omuleț cu o privire de antracit, scăpată de sub sprîncenele stufoase.

— Șef, caracatiță bătrînă... Șef... Șef... Șef...

— Șef, țipă răgușit Coco...

— Cei mai îndrăciți burlaci de pe tot cursul Dunării, copii, spune Pictorul.. .Băieți, lăsați ciorovăiala. Am primit mesajul vostru... Vă propun un consiliu de război pe loc...

— Aprobat, hîrîie Șapcă-albastră.

— Contrasemnat, spune Știuculiță...

— Haidem, marinari... Unde naiba este Fox ?

Înainte ca Pictorul să-și sfîrșească vorba, din pădurea plină de iederă țîșnește în goană un foxterier care duce în gură un șobolan enorm. Aleargă pe puntea debarcaderului. Îl scutură bine. Îl așază pe marginea pontonului. Îl pîndește cîteva clipe. Apoi, întorcîndu-se cu spatele, îi trage un șut atît de puternic, încît îl trimite drept în mijlocul golfului.

— Fox, viteazule, spune Pictorul.

Dintr-un salt, foxterierul îi sare în brațe. Are ochi inteligenți, gîfîie și dă energic din ciotul de coadă.

— Dacă a venit și Fox, putem începe.

— Ham, ham, aprobă cățelul.

Sare jos din brațe și după ce-i adulmecă pe cei trei o ia spre casă țanțoș, cu imitația de coadă ridicată ca un stindard.

3

— Pfui, ce dezordine măreaţă... Parcă am fi la Consignaţia ; ori la fiare vechi.

Florin o strînge pe Mlădiţa de mînă, şoptindu-i :

— Taci.

— Ba deloc. Las-o să vorbească, tinere, rîşneşte Şapcă-albastră. Să vorbească tare, ca s-o audă şi acest domn-şef care nu mă crede. Este o dezordine cronică, domnişoară. O dezordine magnifică !... Uluitoare !... Strivitoare !... Copleşitoare !...

— Hum ! Hum ! Infatigabilă, infailibilă, incomensurabilă, incalificabilă, impresionabilă, galoş peticit... Vă rog staţi fiecare pe ce apucaţi, pe ce vedeţi şi pe ce pipăiţi. Maşina stop, băieţaş. Acolo a răposat un bidon de vopsea.

Ştiuculiţă se prelinge prin singura odaie a casei, în care zac vraişte ancore vechi, lanţuri, colaci de parîme, năvoade, undiţe, labe de raţă, hărţi fluviale agăţate pe pereţi. De grinzile tavanului sînt prinse două hamace, aşternute cu saci de dormit. Mai au loc acolo o masă cu patru scaune, un aragaz, un vermorel pentru stropit via, un extinctor, o cutie de scule, o trusă pentru sudură, o timonă cu cavile şi vopseaua sărită, pe care scrie „Albatrosul", cizme lungi de cauciuc şi un frigider înghesuit într-un colţ.

Ştiuculiţă virează strîns pe lîngă aragaz. Le trage cu ochiul.

— Hum, Hum ! Ce cafeluţă vă zămisleşte cine ştiu eu ! Şapte'j şapte, nu alta.

După ce Şapcă-albastră răstoarnă o cutie cu nituri şi Florin un vas de tablă plin cu piuliţe, totul într-un zgomot infernal, cele două echipaje, de pe *Hai-Hui* şi de pe *Delfinul*, se aşează într-o ordine aproximativă în jurul mesei. Apăsînd-o uşor, Florin constată că masa se află într-un echilibru instabil din pricina celui de al patrulea picior, care lipseşte cu desăvîrşire.

— Pe scurt, iată despre ce este vorba, deschide Pictorul consiliul de război. „Rechinul pelerin" şi-a extins bazele şi la noi. Chiar ieri...

— Cunoaştem, sîsîie Ştiuculiţă, agitîndu-se pe lîngă aragazul care emană miasme suspecte.

— Adică ce cunoaşteţi ?

— Ai cuvîntul, părosule ! Dă-i drumul la rîşniţă... Hum ! Hum ! Coco aşezat pe frigider se zbîrleşte dintr-o dată şi uitîndu-se la Fox tolănit regeşte pe genunchii Pictorului, cîrîie supărat :

— Derbedeule...

Fox îl priveşte cu un ochi ager, plin de ironie.

— Iată ce cunoaştem, spune grav Şapcă-albastră...

Mlădiţa, Florin şi Mihăiţă ascultă atenţi povestirea senzaţională a cîrmaciului şi a pilotului fluvial care în rezumat este următoarea : „În ziua de 7 mai era în cursă pe pasagerul *Oltenița* care făcea un voiaj în Deltă cu turişti din ţările nordice. Atunci a primit Ştiuculiţă mesajul Pictorului, prin care-i avertiza că „Rechinul pelerin" a fost identificat de „Comisar" la Istanbul, pe bordul unui cargobot sub pavilion panamez, care a plecat la Constanţa în dimineaţa zilei de 6 iunie. Seara, ancoraţi la Tulcea, Ştiuculiţă a surprins o emisiune care părea efectuată chiar de pe vas ; ori de undeva de foarte aproape. Au notat-o, fiind transmisă într-un cod secret, compus din cifre şi litere. Ştiuculiţă a stat pe recepţie, hotărît să vegheze pînă în zori. După 7 minute, a prins un post care a transmis în acelaşi cod. A notat întreaga transmisie. După alte zece minute a apărut un cargobot de 8 000 tone, avînd aprinse numai luminile de poziţie. Pe puntea navei „Olteniţa" nu se afla decît un pasager, restul erau în oraş, ori dormeau în cabinele lor. Pasagerul misterios a privit cargoul prin binoclu, pînă cînd a dispărut după cotul mare al Tulcii. Ştiuculiţă travestit în picolo, l-a urmărit pe necunoscut. Ocupa cabina 12 şi se numea domnul Olaf Västeras, doctor în ştiinţe naturale din Uppsalla (Aşa cel puţin era înscris în registru).

— Prea multă vorbărie, samovar ruginit. Hum ! Huum !... La 12 iunie am interceptat o radiogramă. I-ai spus că am descifrat codul ? Nu i-ai spus !... „Fochistul" anunţa că începe lucrările şi că emite în toate zilele terminate cu 2... Prima emisie urma deci să fie la 22 iunie. Am stabilit poziţia postului...

— Ştiuculiţă, eşti un geniu, izbucneşte Pilotul.

— Un geniu șef, mormăie Șapcă-albastră. Locul emisiei a fost... Dunărea din fața Brăilei. Dunărea pustie, adîncă, plină doar de pești... Asta a descoperit genialul șef, Știuculiță.

— Cînd m-ați alarmat pe mine ?...

— Descoperisem alt loc pustiu, de data asta undeva pe aproape, în susul rîului. Ieri am prins și descifrat toate emisiile „Fochistului" și ale altui domn, foarte calculat, care se numește „R 25".

— Robotul, spune Mihăiță.

— Robot, nerobot, acest individ are o memorie fenomenală. În orice caz, ieri a povestit în cod tot ce făcea dumnealui cu „invadatorii". Te anunț cu onoare că limba în care comunică este esperanto.

— În care *a comunicat,* subliniază Pictorul. Stația științifică pirat a fost lichidată. „Fochistul" a dispărut la bordul unui submarin de buzunar. Ai precizat locul de unde i s-a răspuns ?

— Aceeași zonă navigabilă a Dunării, din fața Brăilei... Gata, stavrizilor. Cafeaua este servită. Domnișoară rîndunică, în frigider, pardon, în bufet, trebuie să fie niște ceșcuțe... Închide pliscul, cormoran răgușit... Pe scurt, am întrebat căpitănia care ne-a comunicat că în portul Brăila staționează un cargo sub pavilion panamez și un vas frigorific sub pavilion argentinian. Așa că ?...

— Așa că ne putem îmbarca peste două ore, după ce ai s-o modifici pe *Hai-Hui...*

— La ordin, surîde cu toată dantura Știuculiță, turnînd cafeaua cu zeci de grații în cești descoperite de Mlădița într-un dulap de haine, fiecare exemplar aparținînd unui răposat serviciu de cafea. Primul gustă Pictorul. Știuculiță își freacă mîinile fericit.

— A-ntîia, șapte'j șapte !

— Șapte'j șapte de draci, abia poate să spună Pictorul, țișnind pe ușă.

Impasibil, Șapcă-albastră își lasă brațul gol, păros, pe umărul bucătarului șef.

— Nenorocitule... De cîte ori ți-am spus să nu mai aduci gaz cu ibricul de cafea ?

4

La orele 12,30 Mihăiță trage ultimul retuș cu vopsea albastră, emailată, punții de placaj și simulacrului de cabină, confecționate în atelierul naval din spatele casei cu olane roșii. În mai puțin de treizeci de minute, între orele 12 și 12,27 Pictorul și Șapcă-albastră au transbordat tot echipamentul de pe *Hai-Hui* pe *Delfinul* unde a fost aranjat de Mlădița și Florin. Cei doi au fost surprinși de ordinea exemplară ce domnea la bordul *Delfinului* spre deosebire de casa cu olanele roșii, înconjurată de bolți din viță de vie, pline de struguri mari, algerieni. Semipuntată, vopsită, *Hai-Hui* și-a schimbat cu totul înfățișarea. Pictorul o amarează cu o parîmă la pupa șalupei. Șapcă-albastră controlează împrejurimile casei. Încuie ușa, zăvorînd-o cu un lacăt uriaș. Știuculiță dispare în măruntaiele șalupei, în cabina motorului, cu Coco pe umăr, urmat de Mihăiță care înainte de a dispare pe scărița metalică îi șoptește lui Florin :

— Nea Știuculiță este mecanic pentru șapte'j șapte de ingineri. Mi-a zis că mă ia ucenic. Salve și fii atent... Ai o poliță de plătit.

— Ne cheamă șeful, Mihăiță... Trap...

Iată ce se întîmplă pe puntea *Delfinului* la orele 12,47 de minute. Șapcă-albastră intră în cabina de comandă, unde Pictorul îi face semn lui Florin să-l urmeze pe timonier.

— Mihăiță, la parîmă... Mlădița, deocamdată fii atentă. S-ar putea să avem nevoie de tine.

Glasul lui Șapcă-albastră în portavoce :

— Haide ! Balansează mașina, știucan răpănos !

Zgomotul motorului pornit la cheie. Dintr-o dată *Delfinul* prinde viață. Puntea metalică înregistrează un trepidaj ușor. Mihăiță desprinde parîma, sare la prova și *Delfinul* pornește să alunece lin pe apele golfului miniatural, trăgînd-o la remorcă pe *Hai-Hui*, strălucitoare în noua ei vopsea albastră.

— Vă veți specializa la bordul *Delfinului* după cum urmează, spune Pictorul. Florin la timonă, Mihăiță la motor și toată partea tehnică, iar tu Mlădița la postul de

radar și telegraf. Acum haidem să facem cunoștință cu *Delfinul.*

— O clipă, unchiule Ra... Să admirăm intrarea în Dunăre.

Pictorul își stăpînește zîmbetul. Îi place această aplecare a Mlădiței spre contemplație. Îi place cu atît mai mult cu cît se manifestă și în momente grele. *Delfinul* intră în Dunăre, sporindu-și viteza. Soarele ridicat la zenit se reflectă pe apele fluviului, poleindu-le cu argint lichid. Îi învăluie aromele din ce în ce mai familiare ale fluviului: apă, pește, mîl, frunzeturi de salcie, vînt și soare.

— Minunat, traduce Mlădița sentimentele tuturor.

Se aude un „hum, hum" și echipajul vede apărînd pe portierele ridicate ale motorului sombreroul de pai și sub el mutra fericită a mecanicului șef Știuculiță.

La semnul Pictorului, cei trei îl urmează pe scărița de metal, abruptă, care coboară la cabină.

— *Delfinul* este rodul experienței noastre comune de marinari, își începe prezentarea Pictorul. A fost construit după planurile noastre, de mîinile noastre și am investit în el toate economiile de-o viață.

— De ce? întreabă Mlădița, vădit impresionată.

— Avem un vis pe care sperăm să-l realizăm. Ocolul pămîntului pe o navă de plăcere, construită de constructori amatori. Dar să trecem. Ne aflăm în „careu". Adică în cabina propriu-zisă. Masa și scaunele sînt giroscopice. Adică...

— În orice poziție ar sta vasul din pricina valurilor, ele ar rămîne la orizontală.

— Exact, Mihăiță. Iată cele patru cușete. Aceste două banchete și aceste două paturi rabatabile. Aici sînt chesoanele, adică...

— Dulapurile, spune Florin.

Cu fiecare pas făcut, Mhăiță și Florin, ei înșiși constructori de nave, își dau seama că pe *Delfin* spațiul a fost exploatat la maximum. Fiecare centimetru înseamnă un spațiu util. Alături de „careu" se găsește cabina postului de radio care este înzestrat cu un aparat puternic de radio recepție-emisie în fonie și anexele T.S.F. În postul prova se găsesc cambuza și frigiderul. În tribord și ba-

bord, rezervoarele de combustibil. Mai există o cușetă între cambuză și postul de radio, pe care Pictorul o pune la dispoziția Mlădiței. După ce se memorează perfect dispoziția cabinelor. Pictorul îi conduce în careu.

— Acum, stimabililor, vom vedea ceea ce constituie secretul *Delfinului*. Fiți atenți. Toată lumea în tribord. Urmăriți-mă cu atenție... Stop... Înainte de toate, vreau să am cuvîntul vostru de onoare că nimic din ceea ce veți vedea acum nu veți spune niciodată și nimănui... Mlădița!

— Îmi dau cuvîntul de onoare, căpitane.

— Florine!

— Aveți cuvîntul meu de onoare, căpitane.

— Mihăiță!

— Vă dau cuvîntul de onoare...

Cei trei își stăpînesc emoția.

— Urmăriți-mă cu atenție... Al cincilea nit de pe tăblia asta albastră. Apăs...

Se aude un zgomot sec, metalic. Masa giroscopică se ridică împinsă de un resort. Execută o mișcare de rotație spre babord, pivotînd pe un ax.

— Urmați-mă!

Sub picioarele lor se deschide un tunel de oțel. Coboară toți într-o galerie luminată puternic, întărită cu nervuri metalice. Stau unul în spatele celuilalt. Pictorul merge aplecat mult înainte. Florin, care-l urmează, a numărat zece trepte metalice. Galeria se închide printr-un oblon de oțel.

— În stînga, tot nitul cinci numărat de sus în jos. Ați înțeles?

— Înțeles, răspund cei trei în cor.

Același declic. Oblonul de oțel se deschide în afară. Pictorul se strecoară într-o încăpere care are forma primei părți din coca navei. Încăperea este scundă, prevăzută cu un blindaj gros din solzi de oțel. Tavanul este confecționat dintr-o armătură puternică de securit, protejat la margini de cauciuc. În spatele geamului de securit se găsesc tuburi de aer, becuri electrice puternice, pîlnii de microfoane, variometre, batimetre, un compas electric, trei rînduri de monometre.

— Ne aflăm în habitaclul navei, sub linia de plutire, la prova. Ascultați.

Se aude un murmur surd, foşnitor, în care toţi recunosc zgomotul pe care-l face etrava spintecînd apa.

— Acest habitaclu serveşte la cercetarea mării prin hublouri şi la părăsirea navei pe sub apă, în costume de scafandru autonom Cousteaux-Gagnan. Atenţie. Totul este comandat de la timonă şi în cazuri speciale, poate fi comandat de scafandrul rămas în afara navei. Vom face un exerciţiu, cînd va fi cazul. Deocamdată să vedem cum arată Dunărea la cele aproape 25 de noduri cu care navigăm...

Pictorul îşi ridică obrazul spre geamul etanş de securit.

— Alo, comanda... Mă auzi ?

— Perfect, răsună în tot habitaclul glasul dogit al lui Şapcă-albastră.

— Orizont 1, cu flash electronic.

— Orizont 1, cu flash electronic.

Fără nici un zgomot, două din panourile de oţel culisează, descoperind două hublouri dincolo de care se vede un zid lichid înspumat şi tulbure. Se aude un mecanism de orologerie. Florin numără pînă la zece. Două jeturi puternice de lumină spintecă apele tulburi ale Dunării, în care cei trei „văd" emulsia de nisip şi, fulgerător, o cegă cu botul căscat.

5

Marţi 21 iulie, la orele şase dimineaţa, „Delfinul" este ancorat între şalupele şi barcazurile întreprinderilor piscicole şi agricole din portul B., astfel încît să poată pleca în cinci minute, cu tribordul liber spre Dunăre. *Hai-Hui* este amarată lîngă un şlep-dormitor al „Navrom"-ului, ancorat la chei. De pe şlep trece pasarela pe mal o fată cu părul auriu, legat cu o fundă albastră, care duce pe braţ un paner plin cu lalele albe şi garoafe albe, dintr-un soi neîntîlnit în florăriile şi pieţele din B. Fata poartă o rochie albastră din stambă, şort alb şi sandale albe. Trece grăbită strada portului. Se îndreaptă

spre cartierul vechi al foștilor armatori și engrosiști care domină Dunărea de pe faleză, acolo unde se mai văd încă urmele vechii cetăți. Străzile pietruite cu piatra de rîu, casele cîrmacilor pensionari, cu grădini pline de liliac și zarzări, cu garduri vopsite verde, ori din fier forjat ; apoi casele mari ale foștilor bogătași, cu marchize și peroane, cu colonade și basoreliefuri înfățișînd pești fantastici, ori amorași bucălați din ghips, aerul proaspăt, gospodinele ieșite cu stropitorile să stropească caldarîmul, lumea grăbită care pleacă la slujbă, toate astea la un loc și fiecare în parte o încîntă pe Mlădița. Aproape o fac să uite că este în „misiune"... La colțul străzii Ghiocei cu strada Nufărului, exact la cișmea se găsește un măturător de stradă cu cutia lui pe două roți. Fredonează „Cucule, pasăre sură" și Mlădiței îi trebuiesc cîteva secunde să se convingă că este unchiul Ra, travestit atît de bine, încît probabil nici el însuși nu s-ar recunoaște, dacă s-ar privi în oglindă. Măturătorul își strînge sculele și Mlădița îl aude venind după ea cu căruciorul lui, în care bate din cînd în cînd cu coada măturii. Fata încearcă un sentiment de ușurare. După trei minute de la această întîlnire ajunge în fața bisericii Sf. Nicolae unde la o tonetă cu răcoritoare oficiază mutra bărboasă a lui Șapcă-albastră. O bufnește rîsul văzîndu-l cît de serios șterge paharele și le aliniază și cît de caraghios este în halatul alb, cu bonetă de bucătar. Își spune că trebuie să fie mai mult decît serioasă și, mai mult decît atentă. Își instalează coșul pe o bancă din scuarul cu platani bătrîni și umbroși, chiar lîngă treptele bisericii... Aseară, pe bordul *Delfinului,* în habitaclu, a avut loc un nou „consiliu de război", după ce Pictorul s-a întors din oraș, unde plecase îmbrăcat într-un costum de marinar din marina comercială. Pictorul, Șapcă-albastră și Știuculiță au înșirat pe o fișă tot ce și-au amintit despre „Fochist". Pentru că, singurul fir pe care-l aveau în mînă, și care putea să-i călăuzească spre „Rechinul pelerin" era „Fochistul".

— Ce flori frumoase, fetița mea, spune o doamnă în vîrstă, îmbrăcată în negru, cu părul argintiu, așezîndu-se alături... Și ce frumoasă ești tu. Cum te cheamă, odorul meu ?

— Mariana, şopteşte Mlădiţa, îmbujorîndu-se la gîndul că este silită să mintă.

— Mariana, Mariana, oftează doamna bătrînă... Am avut şi eu o nepoţică. O chema Ileana... A murit... Oh, a murit de mult, în război, într-un bombardament...

Bătrîna deschide poşeta. Scoate o batistă foarte albă şi îşi şterge ochii albaştri. Din poşeta deschisă iese o aromă ciudată, parcă familiară. Mlădiţa aranjează citeva lalele...

— Nu te-am mai văzut pe aici, odorule ?

— Nu, doamnă. Am vîndut flori în centru.

— Şi de unde eşti tu, fetiţă frumoasă ?

— Din Brăiliţa, doamnă.

— Din Brăiliţa... Cunosc foarte multă lume din Brăiliţa. Of, şi preotul ăsta, totdeauna întîrzie la utrenie... Ia uite că l-au schimbat pe turc, pe bragagiu, cu nespălatul ăsta... Mi s-a făcut dintr-odată sete... Nu vrei să bei un sirop ?

— Nu, mulţumesc, doamnă. N-am vîndut încă nimic...

— Oh, oh... Dacă ştiam că în Brăiliţa noastră se cultivă lalele olandeze şi garoafe de Codlea, mă duceam mai des pe la... cum zici că-l cheamă pe tatăl tău ?... Ah, afurisiţilor... Derbedeilor... Aici v-aţi găsit să bateţi mingea, păgînilor ?

Mihăiţă şi Florin, în pantaloni scurţi, cu cămăşile pe dinafară desfăcute, ţîşnesc dintre arbori şi desfăşoară un joc îndrăcit. O bombă trasă de Mihăiţă zguduie din temelii toneta din care apare chipul de drac bărbos al lui Şapcă-albastră.

— Mă împieliţaţilor, strigă... Vă jupoi...

După care dispare în dosul ziarului pe care-l citeşte cu atenţie şi cu o pereche de ochelari cocoţaţi pe vîrful nasului.

— Iată-l şi pe părintele Nicodim, spune doamna bătrînă. Am să-ţi fac eu safteaua, fetiţă frumoasă... Cum ziceai că te cheamă ?

— Mariana Ştefănescu, într-a zecea, doamnă

— Cît ceri pe fir ?

— Cinci lei, doamnă...

— Cam scump... Scump foc, fetiţa mea.

— Tata muncește mult, doamnă... E pensionar de boală, da' tot mai muncește că sîntem trei copii.

Din scuar se arată un preot foarte tînăr, proaspăt, bărbierit, urmat de un dascăl șchiop, care-i duce servieta. Bătrîna îi întinde Mlădiței trei hîrtii de cîte cinci lei. Răscolește tot coșul pînă cînd alege trei flori frumoase, bătute. Mlădița îi vede unghiile lungi, manichiurate, zgîriind fundul coșului.

— Iarăși ai întîrziat, părinte, spune bătrîna pe ton ascuțit.

— Pace, madam Lafazanis... Pace... Te-ai sculat matali prea de dimineață...

Doamna în negru se duce la tonetă. Cere un sirop pe care Șapcă-albastră i-l servește cu gesturi largi, de cabaleros. Mlădița ascultă glasul clopotului, zgomotul surd al orașului, vinde flori unui ofițer de marină, care cumpără șapte lalele, unei doamne foarte tinere și frumoase cinci garoafe, un bărbat chel, în haine albe, gras și asudat o face speculantă cînd aude prețul lalelelor, o hîrcă îi spune că mai bine s-ar duce să muncească decît să stoarcă buzunarele fanților, un șmecher îi ia o garoafă, o ciupește de obraz și fără să plătească, pleacă fluierînd și se oprește la tonetă, de unde-l aude spunînd tare :

— Băi, gușter, un sirop la domnul.

Știe că trebuie să rabde orice. Că trebuie să fie cu ochii în patru. O obsedează aroma ciudată emanată de poșeta doamnei Lafazanis. Probabil o grecoaică. Țipătul de durere al șmecherului îi distrage atenția.

— Plătește, spune Barbă-albastră, care-i ține mîna de la încheietură. Și siropul și floarea fetiței... Plătește, că altfel te snopesc, derbedeule.

Pe ușa bisericii iese doamna Lafazanis. Se întoarce spre altar. Face trei cruci largi.

— Mîine vii, scumpa mea ?

— Da, doamnă.

— Tot cu garoafe de Codlea ?

— Da, doamnă. Mai avem trei sute de fire.

— La revedere, îngerașule.

— Sărut mîna, doamnă.

Fără să știe de ce, îndemnată de o presimțire fulgerătoare, Mlădița ridică din coș trei lalele, pe care le stro-

peşte cu apa din pulverizator. Este semnalul pentru urmărire. Mihăiţă şi el la tonetă, îşi soarbe siropul, şi cînd doamna Lafazanis iese din scuar, se ia după ea, păstrînd distanţa convenabilă. Dincolo de scuar apare unchiul Ra, cu căruciorul lui de măturător. Slujba de la biserică s-a terminat. Mlădiţa ia coşul pe braţ şi se duce la tonetă să bea un sirop.

6

— De ce ai dat alarma ? întreabă Şapcă-albastră, spălînd un pahar.

— Mi s-a părut suspect felul cum mi-a răscolit coşul... Şi...

— Şi ?...

— Întrebările pe care mi le-a pus... Pe urmă...

— Bea siropul încet... Pe urmă ?

— Mireasma aceea ciudată... Mireasma aceea pe care sînt sigură că am întîlnit-o cîndva...

— Întoarce-te în port. Spune-i lui Ştiuculiţă să noteze orice ambarcaţie ar părăsi cheiurile. Să filmeze toate plecările bacurilor spre M şi toţi pasagerii vaselor care fac naveta pe Dunăre...

— Şi eu ?

— Rămîi pe recepţie la fiecare zece minute, începînd cu ora plină.

— Cît costă siropul ?

— Un leu, fetiţo... A fost bun ?

— Putea fi mai bun... Bună ziua !...

— Bine că te-am găsit, fetiţă frumoasă, spune doamna Lafazanis, aruncîndu-i o privire cercetătoare lui Şapcă-albastră.

Este asudată. Gîfîie uşor, ca şi cînd ar fi fugit. Cere o oranjadă. Între două sorbituri spune :

— Haide cu mine. Ţi-am găsit un cumpărător pentru toate florile rămase... Are nevoie urgent pentru un eveniment de familie.

— Ce noroc, doamnă.

— Şi pentru tine şi pentru el.

Cînd bătrîna deschide poşeta să plătească oranjada, Mlădiţa simte din nou aroma aceea stranie şi cunoscută. După ce-i mai aruncă o privire cercetătoare „bragagiului", doamna Lafazanis porneşte repede spre centru, aproape tîrînd-o pe Mlădiţa după ea.

Şapcă-albastră iese din tonetă. Se uită în scuar. Şterge tejgheaua cu o cîrpă. Constată că scuarul este pustiu. Intră la loc. Scoate din tejghea un aparat de radio emisie-recepţie, ca cel folosit de agenţii de circulaţie. Apasă pe butonul emisiei.

— Aici postul O. Ce face *Xingu ?*

— Încarcă utilaj petrolier.

— Filmează !

— Bine !

— *Pereira ?*

— Ridică ancora !

— Filmează !

După această convorbire, Şapcă-albastră îşi dezbracă halatul, închide toneta şi o ia încet, fluierînd, spre port.

7

Mlădiţa abia poate să se ţină după doamna Lafazanis care o conduce în centrul oraşului, zîmbindu-i din cînd în cînd cu multă blîndeţe. Ajung pe bulevard. Doamna Lafazanis intră la „Foto-Lux-Laborator şi foto la minut — Nicu Marinarul" cum scrie pe firmă cu litere aurite. Atelierul pare pustiu.

— Alo, domnu Nicu !... Domnu Nicu !... Am venit cu florile, ţipă ea cu glas ascuţit.

— Aud, doamnă, vă aud, nu este nevoie să vă obosiţi...

Se deschide o uşă laterală bine mascată cu o draperie de pluş roşu. Mlădiţa vede camera obscură şi un bărbat pipernicit, cu un cioc roşu ca o flacără care-i arde pe bărbie, în halat albastru, ţinînd în mînă un film proaspăt developat... — Oh ce flori frumoase, ce flori frumoase... Lica va fi încîntată... Le cumpăr pe toate, micuţă florăreasă... Pe

toate... Mulțumesc mult, madam Lafazanis... Mult, mult de tot...

Mlădiței i se pare că a auzit țăcănitul unui aparat de fotografiat. Și că din camera obscură s-a strecurat aceeași aromă stranie, de care nu-și poate aduce aminte nici cum se cheamă, nici unde-a întîlnit-o și cînd. Are senzația că este foarte ușoară și foarte veselă. Fotograful cu bărbiță roșie îi numără atent douăsprezece hîrtii de cîte zece lei, prețul florilor rămase. Se trezește în bulevardul larg, plin de lume și însorit, neștiind încotro s-o ia.

8

Fotograful cu bărbița roșie developează febril filmul pe care un aparat fotografic, cu celulă fotoelectrică, ascuns în draperie l-a făcut Mlădiței. Bătrîna doamnă Lafazanis s-a așezat în singurul fotoliu din atelier.

— Am bănuit că este ceva necurat, din clipa în care nu l-am văzut pe turc la tonetă. Tipul ăla bărbos are o privire de cobra... Pe urmă florăreasa asta...

— Exact după semnalmentele date de șef, madam X.

— Ai terminat ?

— Într-o clipă... Poftește aici.

Bătrîna intră în camera obscură. Fotograful aprinde un bec roșu, foarte palid. Se aude un bîzîit. Apare un ecran de televizor liliputan. Pe ecran se derulează filmul intrării echipajului de pe *Hai-Hui* în peștera vechiului bastion.

— Oprește, spune madam Lafazanis, ori madam X, cu glas tăios.

Pe ecran încremenește imaginea Mlădiței în clipa în care își scoate ochelarii de scafandru autonom.

— Ea este, șoptește madam X... Repede Fă să dispară orice ar putea duce la o urmă... Executați totul după instrucțiunile, „Alarmă"... Dispari... Și... bagă de seamă, „Omido"... La cea mai mică indiscreție, ești un om mort. Haide, ieși !

Fotograful cu bărbiță roșie, dă țap, bolborosește ceva neînțeles, ieșind din camera obscură de-a-ndăratelea. Ră-

masă singură, madam X, ori madam Lafazanis își scoate rochia neagră, de bătrînă și peruca albă, îmbrăcînd un pantalon sport, o bluză de mătase cu mîneci lungi și își potrivește o perucă de femeie tînără și foarte blondă. Împachetează rochia și peruca într-o sacoșă, deschide ușa din spatele camerei obscure, iese pe coridorul care leagă apartamentele din curtea interioară și de acolo pe bulevard, unde-și pune cu un gest cochet ochelarii mari, negri, de soare.

9

Mlădița stă în fața vitrinei unei cofetării încărcată cu prăjituri proaspete și cutii colorate de ciocolată. Numără pînă la zece. Apoi numără invers, de la zece la unu. Parcă și-a pierdut memoria. Face cîteva exerciții. — Căderea Constantinopolului 1453 ; prima trecere a ecuatorului, portughezii în 1471 ; bătălia de la Nicopole : 1396. Cînd șoptește 1396, se gîndește la Mircea cel Bătrîn așa cum stă în fresca de la muzeu, în chip de cavaler, îl vede pe Mihăiță aruncînd o pungă în căruciorul măturătorului de stradă și, se pare, spunîndu-i ceva cu mare mirare. În aceeași clipă aude țăcănitul familiar al unei pușete și simte aroma care o neliniștește de azi dimineață. Prin spatele ei trece o femeie blondă, în bluejeans, care-și pune ochelarii de soare. Își simte inima chircindu-i-se de o emoție stranie, pe care nu și-o poate explica. Și tot ca azi dimineață, dintr-un impuls secret, face un alt semn de urmărire, adică își dezleagă funda, fluturînd-o pe urma blondei necunoscute și totuși... atît de cunoscută. Mihăiță se pune în mișcare, în vreme ce măturătorul de stradă a dispărut parcă intrat în pămînt. Mihăiță trece pe lîngă ea. Se apleacă și îi ridică funda pe care o „scăpase" din mînă.

— Blonda ? o întreabă.

— Da.

— Du-te pe *Delfin,* îi mai șoptește.

Rămasă singură, Mlădița se îndreaptă spre port. Cînd

ajunge la intersecția bulevardului cu strada Portului și vrea să traverseze, se oprește lîngă ea o mașină albastră.

— Hei, fetițo, nu știi care este drumul spre port?

Se întoarce și răspunde. În clipa aceea portiera din spate se deschide brusc. Înainte de a putea țipa, este smucită în mașina albastră, care pornește cu viteză. Îl vede ca prin pîclă pe fotograful cu bărbiță de țap apăsîndu-i o batistă pe obraz, o batistă care emană puternic aroma aceea ciudată, apoi își pierde cunoștința.

10

— Afurisita asta este mai vicleană decît mă așteptam, Mihăiță, spune Pictorul, care și-a dat jos salopeta de măturător în gangul din fața atelierului fotografic, rămînînd în pantalon și cămașă.

— De ce?

— Alege străzile cele mai puțin umblate, să vadă dacă este urmărită.

— Ce facem?

— Predăm ștafeta. Dacă bănuielile mele se confirmă, înseamnă că vulpoaica trage spre port... Lasă să-ți scape ceva din buzunar. După cîțiva pași te întorci să-ți ridici obiectul... Ce ai prin buzunare?

— Un briceag.

— Perfect. Are să ți-l găsească cineva. Va veni la tine cu briceagul și te va întreba: Cine?... Răspunzi: blonda cu blue-jeans... Eu intru în frizeria asta. Diavolița e abilă cît trei. S-a oprit la mercerie. Se uită în vitrină. Acum este momentul.

Pictorul intră în frizerie în vreme ce Mihăiță, țupăind, se întoarce să-și găsească briceagul. Rămîne foarte mirat cînd i-l dă o fată tînără, înaltă și sportivă, care îi spune parola surîzîndu-i îngerește.

— Blonda cu blue-jeans, abia bîlbîie.

— Păstrează-ți calmul, tinere... Pe curînd.

Fata poartă un costum alb, pantalon și bluză, un apa-

rat foto agățat de umăr și în mînă ține un ghid al orașului. Mihăiță intră în frizerie fără să se mai uite în direcția unde bănuiește că se găsește femeia blondă.

11

Orele 15,30 pe bordul *Delfinului,* în careu. Pe ecranul improvizat rulează un film îngust, destul de prost developat, în care se văd casele de bilete ale agenției „Navrom", debarcaderele și pasarelele vapoarelor fluviale la orele plecărilor în cursă.

— Stop ! răsună glasul Pictorului.

Imaginea încremenește. Pe ecran se proiectează un grup de pasageri urcînd pasarela vasului „Abrud". Se vede umbra unei rigle încercuind chipul unui bărbat ars de soare, cu o șapcă de pescar, îmbrăcat în salopetă și purtînd pe umăr o traistă.

— Ce cursă ? întreabă Pictorul.

— Ora 07,15 —

— Perfect. Mai departe... Stop !

Apare din nou același chip. De data asta omul este îmbrăcat ultraelegant, poartă pălărie de panama și, de gît, un binoclu.

— Cursa de 07,45, spune glasul lui Știuculiță.

Chipul bărbatului ars de soare apare încă la patru vapoare. Cel de 08,10, cel de 09,00, cel de 10,20 și cel de 10,50.

— Este a doua greșeală și cea mai mare pe care-au făcut-o oamenii „Rechinului pelerin", în afara răpirii bravei noastre prietene Mlădița Anghel, spune Pictorul, cînd se aprinde lumina.

Mihăiță și Florin constată că în careu se află pe lîngă Știuculiță și Șapcă-albastră o foarte tînără și frumoasă fată, înaltă și sportivă care-l privește cu mult interes pe Pictor.

— A fost identificat acest om cu atîtea fețe ?

— Nu încă, răspunde fata înaltă și sportivă.

— Își are sediul pe undeva, foarte aproape de port, spune timid Florin. Altfel...

— Altfel nu s-ar putea schimba atît de repede și n-ar putea fi prezent la toate plecările vapoarelor. Un raționament excelent, Florine.

— Hum ! Hum !... Dacă nu greșesc, sau dacă-mi aduc bine aminte, am pe undeva, pe aici, un film care ne poate interesa. Hum ! Hum !

Cu mișcări repezi Știuculiță se cațără lîngă aparatul de proiecție, întinzîndu-i Pictorului o cutie metalică pentru păstrat filmele.

— Cedează-mi locul, maestre, și pe toți dracii, ai să vezi ce n-ai văzut...

În doi timpi și trei mișcări scoate filmul și îl aranjează în casetă.

— Lumina ! ordonă cu glas de stentor. Lumina, îngerașilor și căscați ochii ! A doua oară nu mai stric bunătate de film pe niște ageamii notorii.

Cînd se stinge lumina, Florin se întreabă cu neliniște ce i s-a întîmplat Mlădiței și cum poate fi Ra-Buffalo Bill atît de calm, cînd viața fetei este în pericol de moarte ?

12

Pe ecran se proiectează un port foarte alb, cu clădiri ciudate, cubice, cupole și minarete, cu bărci pline de negri, cu veliere ciudate avînd, drept marinari, arabi în burnuzuri. Imaginea se fixează pe o barcă automobil, roșie, amarată la pupa unui vas oceanic. Cineva coboară în barca-automobil pe o scară de pisică. Cînd omul îmbrăcat în costum tropical se răsucește spre operator, în careu se stîrnește rumoare.

— El este, îi șoptește Florin lui Mihăiță.

Bărbatul în costum tropical pornește motorul. Pe ecran apar cîteva imagini neclare. Apoi, obiectivul urmărește omul într-o ceainărie, pe terasa unui hotel de lux, la o piscină și în bazar.

— Hm ! Hm ! Ați văzut crocodilul la Mombassa... Habar n-aveți de meserie, cocoșeilor ! Vă plimbă nenea pe la Cannes și Monte-Carlo și la Imperia și la Istanbul, de vă plîngeți singuri de milă.

— Oprește rîșnița, spuse Șapcă-albastră... „Fochistul" nu mai știe să joace șah.

— Este limpede... El a răpit-o pe Mlădița, spuse Pictorul. Destul de lipsit de imaginație. „Pereira" așteaptă mașina cu care o transportă la G.

— O pot ucide și arunca în Dunăre, abia șoptește Florin.

— Niciodată. „Rechinul Pelerin" are propriile lui legi... Nu ucide în apele teritoriale ale unui stat, decît atunci cînd i se descoperă stațiile spion. Abia atunci R. 25 își ucide victimele, apoi se „sinucide", aruncînd totul în aer. În cazul Mlădiței Anghel, are nevoie de informații. Speră să le obțină drogînd-o !

— Deci ?

— Cu toată viteza, spre G.

— Și eu, întrebă fata înaltă și sportivă ?

— Dumneata, Anca, primește mulțumirile noastre pentru ajutorul dat aici. Regulamentul *Delfinului* interzice prezența femeilor la bord.

— Nu insist !... Vă rog să mă scuzați... Nu știam că *Delfinul* este o mînăstire plutitoare... Pentru că maestrul a uitat să mă prezinte : reporterul special Anca Gheorghiu, de la revista „Petrolul", specializată în probleme mondiale ale combustibilului. Inginer chimist... Sînt obosită.... Nu vă deranjați... Cunosc drumul spre ponton ! Bună seara !

Fata iese precipitat. Șapcă-albastră tușește în bărboiul luxuriant.

— La drum ! spune Pictorul, cu glas sec...

Peste zece minute *Delfinul* se desprinde de la ponton, face rondoul și punînd prova în aval, gonește cu toată viteza spre Galați. Peste douăsprezece minute Fox începe să execute salturi mortale, spre stupefacția echipajului și panica lui Știuculiță extras din cabina motorului.

— O mie de ancore ruginite, se întîmplă o catastrofă.

În adevăr. De la bucătăria navei se strecoară o aromă plăcută de cafea neagră. Fox face cea mai ispășită mutră

pe care-o poate face un foxterier, prea inteligent ca să ia toate lucrurile în serios.

— Fox, mîrîie Pictorul !... Derbedeule !

— Derbedeule ! Derbedeule !... cîrîie Coco.

Fox execută unul din salturile lui spectaculoase, care-l cocoață în brațele Pictorului. Aroma de cafea devine tulburătoare.

— Pe toți dracii, hîrîie Șapcă-albastră de la timonă.

— Fox, trădătorule, spune Pictorul.

În clipa aceea portiera se deschide și spre uluirea echipajului, în careu apare chipul surîzător al reporterului special, inginerul chimist Anca Gheorghiu, care aduce o tavă cu ceștile de cafea aburinde.

Șapcă-albastră își scapă pipa dintre dinți.

— Sfinte Sisoie, Fox netrebnicule, spune el hîrîit. De ce-ai lăsat-o în cabină, nemernicule ?

Anca Gheorghiu așează tava pe măsuța giroscopică.

— Iată-mă instalată în mînăstirea plutitoare, fără voia starețului (face o reverență spre Pictor) ; dar, cu aprobarea paznicului. Eu și Fox sîntem prieteni vechi...

Știuculiță dă ochii peste cap. Pictorul ridică privirea în tavanul cabinei. Șoptește :

— Mîntuiește-mă, Dumnezeule, de ispită. Apoi, cu glasul dintr-odată aspru :

— Ar trebui să faci zece zile de arest...

— La bordul *Delfinului*... Cu plăcere, maestre !

Mihăiță izbucnește în rîs. Florin rîde și el. Rîde Știuculiță. Rîde Coco. Rîde Șapcă-albastră, de parcă ar pisa sticlă... Pînă la urmă rîde și Pictorul.

— Ai cîștigat partida, reportere !... Și acum, iată planul nostru de acțiune.

13

La orele 23,45 peste Dunăre se așterne o ceață groasă și umedă. Echipajul *Delfinului* se află la posturile de drum. Știuculiță închis în cabina motorului. Șapcă-albastră la comandă. Pictorul, Mihăiță, Florin și

Anca Gheorghiu în habitaclul navei, iluminat foarte vag de o lampă albăstruie.

— Ce vezi ? întreabă Pictorul în ecranul audiofonic.

— Nimic deosebit pe *Xingu*.

— Nu mă interesează *Xingu*, balenă bătrînă... Mă interesează linia lui de plutire din bordul liber...

— Nimic deosebit pe linia de plutire.

De cum s-a lăsat noaptea, aceeași convorbire stereotipă : — nimic deosebit pe *Xingu*. Pictorul a devenit posac și taciturn. Toți au fețe de spectru în lumina difuză, de acvarium.

— Orizont 1, 2 și 3, ordonă Pictorul, cercetînd pentru a suta oară ecranul locatorului de bord, instalat în unghiul dinspre prova al habitaclului.

Obloanele de oțel, care fac siguranța vizoarelor, culisează descoperînd, dincolo de securitul hublourilor, apele mîloase ale fluviului.

— Știi să folosești un costum de scafandru autonom, reportere ?

— Pot spune că sînt un fel de as al scufundărilor autonome.

— Mă rog... Încîntat de... specialitate... Am o rugăminte !

— Poate fi și un ordin, maestre.

— Te implor... Nu-mi mai spune „maestre“... Nu știu de ce, mă faci să mă simt chel, borțos, cu proteză dentară, calic de talent, orgolios, șef de clan... Iartă-mă.

— Căpitane... locatorul, șoptește Mihăiță... Locatorul !

În habitaclu se înstăpînește o liniște atît de profundă, încît Florin aude respirația ușoară a fetei reporter. Atît de încordată e liniștea, încît își aude teama și grija și neliniștea care-l încearcă de cînd a fost răpită Mlădița. Se stăpînește, ațintindu-și privirea pe ecranul fluorescent al locatorului pe care alunecă tăcută o pată alungită de lumină.

— Un submarin de buzunar, șoptește Pictorul. Iată, linia asta indică suprafața fluviului. Submarinul navigă la trei metri adîncime, cu periscopul afară.

— Vi se verifică ipotezele, căpitane.

— Mi se confirmă certitudinile, Mihăiță...

Apoi, în ecranul audiofonic.

— Ce se întîmplă pe *Xingu ?*
— Nimic.
— Dunărea ?
— Nici o mișcare.
— *Xingu ?*
— La dracu... Am spus... Nimic !... Stop, mașina... S-a aprins o lumină albastră la unul din hublourile de lîngă linia de plutire.
— Perfect. Conectez antena prova babord. Peste cinci minute părăsesc nava. Mihăiță rămîne operator la centrală. Pregătiți-vă să părăsim cheiul fără să fim văzuți. Conectează toate mijloacele de ascultare.

Brusc, habitaclul este inundat de foșnetele fluviului. Se aud apele frecînd carena navelor ancorate în port. Izbindu-se de cheiurile de piatră. Apoi se aude un semnal stereotip, un fel de „ti, ta, ta, ti", repetat la intervale de microsecundă, în grupe de cîte trei.
— Un semnal pentru radio compas, spune Florin.
— Exact. Emis de *Xingu*, pentru a călăuzi submarinul. Lumina albastră îi indică probabil că are bordul liber. Este timpul să acționăm. „Rechinul" și-a dotat flota cu ultimele cuceriri ale științei. Treceți dincolo. Părăsesc nava. Tot ce aveți de făcut, este să mă urmăriți cu flash-ul electronic. Sper să fiu mai abil decît cei de pe *Xingu*... Comanda.
— Ascult, răsună glasul lui Șapcă-albastră.
— Cînd abordez, lansează camuflajul numărul unu.
— S-a făcut. Fii atent la protecția lor sonoră..

Mihăiță deschide portiera grea, de oțel, apăsînd pe butonul știut.
— Îmi pare rău că nu mă ia și pe mine, spune Anca Gheorghiu, strecurîndu-se prin deschizătura îngustă, în tunelul de așteptare.

14

Florin cronometrează timpul în care Pictorul se echipează cu scafandrul autonom și inundă habitaclul. Trei minute și patruzeci și șapte de secunde. Cei

trei aud apa năvălind în habitaclu. Apoi zgomotul aerului comprimat care o evacuează. Deasupra portierei unde s-a aprins becul roșu semnalizînd „habitaclul inundat", se aprinde becul albastru de avertizare, apoi cel verde de „habitaclu evacuat". Mihăiță apasă cel de al cincilea nit. Portiera de oțel se deschide. În habitaclu miroase puternic a apă, cu toate că pe jos, ori pe coca, n-a rămas nici măcar un strop. Toate aparatele funcționează normal. Aceeași lumină de acvarium scaldă interiorul.

— Trebuie să recunosc că tehnica ultramodernă mă handicapează. După cîte-am înțeles, voi doi o stăpîniți foarte bine... Ce facem ?

— Urmărim, locatorul, spune Mihăiță. Iată-l pe căpitan.

— Unde naiba îl vezi, tinere domn ?

— Pata asta de lumină, care se pierde în stînga locatorului... Iată și submarinul... Face un rondou larg în afara portului, să poată veni la abordaj împotriva curentului.

— Nu știu de ce, spune Anca Gheorghiu, de cînd am aflat ce se întîmplă și el mi-a cerut ajutorul, sînt permanent îngrijorată. Îmi face impresia că maestrul — îi spun așa cînd nu este de față și vă mărturisesc un secret, îmi plac la nebunie tablourile lui, marinele lui, pentru că așa am văzut eu marea în copilărie și-n adolescență, plină de neliniști și tristeți grele și puternică și nemiloasă și nestatornică — ei bine, îmi face impresia că se aventurează prea ușor acolo unde alții...

Nu-și mai continuă monologul.

— Iată, a apărut o nouă pată de lumină pe ecran. Ce poate fi asta ?

— Camuflajul numărul unu, se aude glasul lui Șapcă albastră.

— Ai ascultat tot ce-am spus ?

— Habitaclul este indiscret.

— Promite-mi că nu mă spui căpitanului.

— S-a făcut. Am aceeași părere despre tablourile lui. Și despre felul cum se aruncă în primejdie, de parcă numai primejdia i-ar putea măsura viața...

...Pictorul și-a îmbrăcat de fapt costumul de cauciuc, labele de rață și în locul scafandrului autonom Cousteaux-Gagnan, cu circuit deschis, care dă drumul bioxidului de

carbon în apă, făcînd zgomot și demascînd locul scafandrului ; un scafandru autonom cu circuit închis, folosit în marina militară a tuturor țărilor, cu deosebirea că acesta a fost perfecționat de inginerii români, care i-au mărit securitatea și autonomia. Ieșit în Dunăre, s-a aclimatizat repede cu temperatura apei intrată în costum, ca o peliculă termostatică. Iată-l în sfîrșit la capătul incertitudinilor. La verificarea exactă a ipotezelor. De cînd Florin a descoperit în chip aproape tragic intrarea în vechiul bastion, a înțeles că apa este elementul esențial din combinațiile „Rechinului pelerin". Relatarea presei mondiale — mereu peșteri submarine — i-a confirmat ipoteza că Fochistul a părăsit stația pirat, la bordul unui submarin special adaptat cursurilor de apă mari și mijlocii. Acum înoată tăcut spre locul unde este ancorat *Xingu*. Știe precis că pe coca vasului sînt instalate avertizoare, care semnalează vizita pe sub apă a musafirilor nedoriți și nepoftiți. La vederea submarinului, venit exact din direcția canalului Bratiștea, și-a făcut un plan pe cît de simplu, pe atît de eficace.

Iese la suprafață. Rămîne cu masca la nivelul fluviului. Pîcla densă, care se prelinge peste ape, îi este aliată. Vede silueta uriașă a cargobotului *Xingu* desprinzîndu-se din neguri. Vede luminile de poziție de pe *Delfinul*. Numai dacă Șapcă-albastră n-ar lansa prea devreme camuflajul, care nu este decît o bucată nefasonată de lemn, lansată la apă, pe care scafandrul o lovește de bordul vasului țintă, după care îi dă drumul, el rămînînd prins de coca. Văzînd buturuga, garda vasului ar putea fi înșelată în două cazuri din trei.

Iată, lumina albastră are o sclipire. Două. Înseamnă că submarinul este foarte aproape. „Se întoarce împotriva curentului. Nu ! Bătrînul cășalot este prea experimentat să greșească într-o asemenea situație". Prevăzut ici, colo cu materie reflectorizantă și pete minuscule de fosfor, camuflajul alunecă pe apele fluviului, îndreptîndu-se spre *Xingu*. Din două mișcări de craul prinde capătul butucului. Se prelinge în lungul lui. Cu mișcări ușoare de picioare, îl dirijează exact spre lumina albastră, care semnalizează scurt, apoi se stinge brusc.

I se pare că negurile Dunării i s-au lipit de mască. Și că, foarte aproape, aude zgomotul înfundat al unui motor electric.

15

— Ai pus o doză prea mare. Să n-o fi omorît.

— Respiră destul de regulat.

— Nu-mi place lupta asta cu copiii.

— El este de vină. De ce folosește copiii împotriva noastră ?

— Poate tocmai de asta mi-e frică. Că acești copii, nici măcar adolescenți, își dau seama că facem o treabă murdară, Roșcatule.

Mlădița înregistrează convorbirea, mirîndu-se de claritatea cu care reține fiecare nuanță, fiecare intonație deosebită. Îi place glasul bine timbrat al tînărului, care, într-un fel se acuză pentru treaba pe care-o face. Este foarte calmă și conștientă că-și revine din leșin, ori din narcoză. Își amintește cu lux de amănunte fiecare mișcare din această dimineață. În toate cărțile de aventuri, unul din trucurile cele mai uzitate de victimele unei agresiuni, este acela de a se preface că nu și-au revenit din leșinul pricinuit de lovitura agresorului și Mlădița își spune că nu poate contraveni regulilor jocului. Încearcă al doilea truc, acela de a spiona printre gene. Vrea să deschidă pleoapele. O spaimă paralizantă pune stăpînire pe ea. Pleoapele nu vor să asculte. Zac grele, de plumb. Încearcă să ridice un picior. Piciorul n-o ascultă. Încearcă să-și miște mîna. Același rezultat. Încearcă să strige. Nu aude nici măcar un sunet. O groază cumplită o zdrobește. Își dă seama că a inhalat un narcotic cu efecte paralizante, un narcotic care i-a scos din circuit centrele loco-motorii, poate același narcotic care i-a paralizat în subteranele bastionului. Știe că se află într-un automobil. Știe că „Rechinul pelerin" este posesorul unor droguri care acționează asupra oamenilor și animalelor, modificîndu-le reacțiile,

că este neputincioasă și groaza i se transformă în ură. Se gîndește la unchiul Ra, acest bărbat, despre care mama spune că nu cunoaște cuvîntul imposibil. Se calmează atunci cînd își dă seama că gîndește perfect logic. Că este stăpînă pe rațiune. Pe memorie. Își spune că se găsește sub scutul legii. Că drogul își va înceta influența mai devreme sau mai tîrziu. Și că cel mai bun lucru pe care îl are de făcut este să asculte. Se pare că cei doi răpitori nu se înțeleg.

— Ți-am spus să nu mai folosești scîrnăvia asta de X 15, aude glasul acela bine timbrat.

— Nu primesc ordine de la tine, mînzule !

— Mi se pare că sîntem urmăriți.

— Ai halucinații. Este o biată utilitară, care rămîne în urmă. Ai depășit-o de două minute.

— De ce dracu nu mișcă fetița ?

— Vezi-ți de volan. Nu vreau să mă faci afiș.

— În orice caz, eu unul, nu mă îmbarc pe *Pereira.*

— Faci cum ți se ordonă.

— Nu sînt sclav.

— Ești mai rău decît un sclav... Mînzule, potolește-te. Aștia nu ne scapă din gheare decît morți. Și nici atunci. Știm prea multe secrete...

— Nu știu nimic, decît că tu ești un fir. Atît.

— Destul ca să *dai* un fir...

— Roșcatule.

— Spune.

— Dacă...

— Taci. N-auzi ?... Taci... Nici noaptea, în vis, să nu visezi așa ceva. Auzi ?... Eu unul m-aș fi descotorosit de copila asta... De ce-o avea nevoie Păianjenul de ea, nu știu... Ne riscăm capul.

— Fii atent... Miliția.

— Stăpînește-te... Este controlul circulației. Redu viteza ! Așa. Ce faci ?

Strigătul o pătrunde pe Mlădița, răscolind-o. Aude scîrțîitul puternic al frînelor. Se simte zvîrlită de pe banchetă. Aude zgomotul unei lupte, sirena mașinii de miliție, o somație, două focuri de pistol, apoi un al treilea foc și alt glas, parcă cunoscut : Mai trăiește vreunul ? Iată și o fată ! Dumnezeule... Parcă este moartă.

Mlădița se simte ridicată pe brațe puternice.

— Moartă... Îngrozitor... Moartă...

Simte dintr-o dată aerul fierbinte, plin de mireasma porumbiștilor, simte lumina puternică a soarelui scăldîndu-i obrazul, încearcă să deschidă ochii, dar pleoapele rămîn grele, inerte, cum inert îi este întregul trup.

— Zboară cu ea la spital, locotenente. Cere prin radio să vină șeful. Rămîn aici. Transmite imediat la...

Înainte de a auzi sfîrșitul frazei, Mlădița leșină.

16

Cu mîna stîngă Pictorul împinge puternic butucul în coca vasului *Xingu*. În aceeași clipă dispare sub apă, aproape pe verticală. Își spune că oricît de automatizată ar fi manevra de abordaj, ultima ei fază se face totuși de către cîrmaciul submarinului, după niște repere luminoase. În momentul în care aude bufnitura făcută de butuc, se lipește de carena vasului, la prova, agățîndu-se cu amîndouă mîinile de etravă. Curentul puternic al Dunării îl lipește cu pieptul de muchia metalică. Manevra a fost aproape perfectă. Se află la doi metri sub apă, lipit de etravă, perfect pe verticală. Previziunile lui se confirmă integral. Pe carena lui *Xingu* se aprinde un șir de lumini verzui. Șirul se află așezat pe orizontală, spre pupa, așa că el nu vede luminile propriu-zise, ci numai reflexul lor în apa de smoală. De undeva din bordul liber vede sclipirea scurtă a unui proiector minuscul. Cînd proiectorul se stinge, distinge silueta subțire a submarinului. Face un efort puternic să se desprindă de etravă. Se lasă purtat de curent spre submarinul care alunecă silențios, aproape paralel cu carena lui *Xingu*. Cu mișcări precaute se apropie de prova acestuia, iluminată slab de o lumină verde, difuză, care pare emanată de însăși masa submarinului. Acum. Întinde mîinile bătînd apa cu labele de rață... Rămîne perplex cînd simte în palme, în loc de atingerea metalului, ca în cazul lui *Xingu*, atingerea unei mase de cauciuc, ori altă materie, de aceeași consistență. Ancorat de

etravă cu mîinile, își lasă trupul în voia curentului, care-l lipește de coca submarinului. Ceea ce a făcut de atîtea ori părăsind habitaclul de pe *Delfin* și revenind în el prin imersiune, face odată cu submarinul de buzunar, care abordează nava „mamă" cu o mișcare elastică. Își dă seama că în carena lui *Xingu* s-au desfăcut niște obloane. Că submarinul a fost imobilizat și că acum este „absorbit" în habitaclul lui, odată cu apa Dunării. După o clipă de ezitare, se hotărăște să pătrundă în interiorul navei mamă, odată cu submarinul. Vede marginea superioară a unei deschizături. Aude vîjîitul apei năvălind în încăperea de oțel. Se lasă antrenat de mișcarea lină cu care submersibilul misterios pătrunde în adăpostul lui blindat. Cînd vede lumina puternică a unor proiectoare sfredelind apa tulbure și obloanele laterale închizîndu-se, își dă seama că cel mai cuminte lucru este să dispară undeva sub chila submarinului. Se desprinde de etravă. În aceeași clipă simte cum scade nivelul apei, fără să audă zgomotul obișnuit al motopompelor, ori al compresoarelor care introduc aerul supracomprimat menit să evacueze apa. Plonjează pe verticală. Se strecoară între două nervuri masive, deasupra cărora se odihnește o parte din chila submarinului. Abia se aciuiește, avînd grijă să nu lovească nimic cu buteliile de oxigen și își dă seama că apa a fost evacuată pînă aproape de chilă. Aude zgomotul unei trape, niște pași trecînd o punte metalică (zgomotele se amplifică în apa mică și în camera aceea de rezonanță, zgîriindu-i timpanele) apoi alți pași, ușori, undeva deasupra și parcă licărul strălucitor al unui aparat de sudat, care aruncă pe fundul adăpostului jerbe de scîntei.

Își dă seama că se repară ceva la bordul submarinului. Cu mișcări ușoare, dibace, își scoate labele de rață. Își spune că nu strică o excursie în interiorul acestui adăpost, excursie care va descoperi, poate, unul din procedeele secrete ale „Rechinului pelerin". Ascultă atent zgomotele celor de deasupra. Din nou pași. Alte două aparate de sudură intră în acțiune la prova și pupa submersibilului. Lucrul, cronometrat pe ceasul etanș, durează 15 minute.

„Mai am numai 10 minute de oxigen" își spune Pictorul, în clipa în care aparatele își încetează activitatea, ca la un semnal. Iarăși pași. Zgomotul unui oblon masiv care se închide. Și liniștea. Atît de profundă, încît produce spaimă. Pictorul mai așteaptă cîteva secunde. Proiectoarele se sting, lăsînd să se instăpînească o lumină albăstruie, difuză. Cu mișcări precaute, Pictorul iese de sub chila submarinului, ridicîndu-se în picioare, în apa care-i ajunge pînă la gît. Oprește circuitul oxigenului. Își ridică masca. „Economie" își spune, legîndu-și labele de rață la centura cu lest. Constată dintr-o privire că „hangarul" de sub linia de plutire a vasului *Xingu* poate adăposti comod trei submarine la fel cu cel care se află acolo. Submarinul are o lungime de cel mult șase metri, este înalt de doi metri și este acoperit cu un fel de carapace solzoasă, pe care au crescut tot felul de alge marine. Atinge una din ele. Nu. Algele nu sînt marine. Sînt niște excelente alge de cauciuc colorat. Ținîndu-se în umbra bordului, Pictorul ocolește ciudata navă pe la pupa. Același ingenios sistem de camuflaj. Ajuns la cîrmă, și ea camuflată în plăci care imită mîlul, vede turnul submarinului cu chepengul deschis, pasarela ușoară de aluminium conducînd la o portieră practicată în peretele hangarului, iar pe carena submarinului, o foarte ingenioasă scară, treptele fiind săpate în carenă, iar mînerele laterale închipuind cele mai diverse vegetații submestre. Cu o mișcare hotărîtă, Pictorul escaladează coca, se cațără în turn și se lasă să alunece în interiorul submarinului.

17

În microsecunda în care își lasă piciorul pe cea dintîi treaptă a turnului, gîndește la toate măsurile de siguranță cu care a fost dotată stația pirat, descoperită recent. Este practic imposibil ca submarinul să nu aibă un sistem de alarmă asemănător. Orice imprudență l-ar oferi

pe tavă inamicilor. Pentru că, acești oameni, aparținînd declasaților din atîtea țări, care și-au vîndut conștiințele, care s-au pus în slujba „Rechinului pelerin" pentru bani, transfugi, trădători și spioni sînt cei mai periculoși inamici, lovind totdeauna din umbră și pe la spate.

Celula fotoelectrică nu poate fi decît în partea opusă scării, care coboară în interiorul submarinului. Șovăie. Un sentiment ciudat de prealarmă, pe care întotdeauna l-a ascultat, îl face să renunțe la explorarea navei. Coboară rapid din turn. Se oprește pe carenă. Vede algele de Dunăre, imitate în material plastic, lipite de „sudori" pe toată suprafața punții. Turnul, perfect camuflat pare un buștean gros ori un trunchi de salcie doborît în apă. Face cîteva fotografii cu aparatul special de imersiune, întotdeauna prins la centura cu lest. Undeva, în interiorul vasului, răsună o sonerie. Pictorul abia are vreme să-și dea drumul peste bord, că se și aude mecanismul de deschidere al oblonului. Înainte de a-și pune labele de rață, desprinde cu cuțitul de scafandru o algă, exact de la înălțimea încastrării bordului cu puntea, în dreptul turnului. Rapid, fotografiază și cicatricea, de culoare verzui-maronie, rămasă acolo unde a operat cu lama de oțel. Se chircește lîngă chilă. Aude cum culisează oblonul. Pași. Apoi un glas sec, metalic pe care-l recunoaște și care, cu toată stăpînirea de sine, îl pătrunde, răscolindu-i amintirile, paralizîndu-i gîndirea, stîrnindu-i valuri de ură neagră, acidă. Omul vorbește în limba inventată de Zamenhof, în esperanto, dar un esperanto modificat de marinarii contrabandiști și traficanți de droguri.

— Este ultima șansă pe care ți-o dau, Fochistule.

— Am înțeles, Stăpîne.

— Altfel plătești și pentru Inginer și pentru Claudia și pentru...

— Ai să fii mulțumit de mine.

— Mi-ai mai spus-o.

— Nu știam că „el" mai trăiește.

— Nici eu nu știam... Dar acum are să plătească. Totul. Auzi tu ?... Totul !

— Totul, Stăpîne.

— Legătura pe care-o știi. Aștept vești.

— Să trăiești, Stăpîne.
— Îți dau o săptămînă pentru formula combustibilului.
— Ți-am mai spus că nu este doar un combustibil.
— Cu atît mai mult.

Pașii Fochistului pe pasarelă. Cum răsună în carnea lui, dureros, zgomotul pașilor Fochistului. Își ucide amintirile. „Rechinul pelerin" l-a trimis aici pe Max, secundul, omul acela diabolic și crud, al cărui glas i-a pătruns în toate fibrele torturate atunci cu șocuri electrice și arse cu termocauterul.

Fără să-și dea seama, fără să audă un zgomot, simte apa urcîndu-i pînă la umeri. Își trage masca pe obraz, cînd apa îi ajunge la gură. Răsucește robinetul de oxigen. Se lasă să plutească în flancul submarinului. Dacă Șapcă-albastră ar încălca ordinele și s-ar hazarda să captureze submarinul cu ajutorul navelor militare, totul ar fi pierdut. Probabil submersibilul este dotat cu un sistem de sinucidere. Orice posibilitate de a găsi un „fir" care să-i ducă la „legătura" de care vorbea Max, ar fi practic anihilată. Toate luminile din hangar se sting. Lipit de coca din cauciuc, Pictorul simte alunecarea laterală a submarinului împins de cele două brațe metalice, dincolo de bordul lui *Xingu*, în apele mîloase și repezi ale Dunării. Ascultînd același sentiment de prealarmă, de cum simte curentul fluviului, Pictorul se desprinde de submarin și se lasă purtat în aval, înotînd lent între două ape. Aude bîzîitul ușor al motorului, îndepărtîndu-se. Iese la suprafață. Se află la cîțiva zeci de metri de pupa lui *Xingu*, pe care de abia o zărește înălțîndu-se mătăhălos în ceața deasă. Foarte curînd aude motorul *Delfinului*. Ordinele lui Șapcă albastră, care parcă ar fi comandat plecarea de la chei a unui transatlantic. Glasul lui Știuculiță. Își dă seama că prietenii lui fac cel mai inteligent lucru posibil. O plecare în liniște, detectată de locatoarele lui *Xingu*, ar fi dat alarma. Curînd *Delfinul* bătînd din clopotul de ceață, cu luminile de poziție aprinse, se desprinde din negurile lăptoase. Pictorul intră în imersiune, în momentul în care *Delfinul*, ajuns la cîțiva metri de el, se pune travers pe curent, oferindu-i astfel bordul adăpostit.

18

Ora 01,22 pe bordul *Delfinului*, în careu. Pictorul se pleacă deasupra patului pe care zace Mlădița adusă cu o mașină de la G., unde eforturile medicilor de a o scoate din starea de paralizie generală n-au dat nici un rezultat. Un mesaj al specialiștilor bucureșteni a lămurit situația. Drogul are un antidrog. Fata trebuie să stea în ambianța tovarășilor ei și sub influența psihică a Pictorului. În timp ce el urmărea submarinul misterios, Mlădița Anghel a fost transportată la bord în interiorul unei lăzi. Relatarea o face reporterul Anca Gheorghiu.

— Alte informații ? întreabă Pictorul.

— Miliția relatează că unul din ei, tehnicianul Ștefan Aurel, element declasat, alcoolic și jucător de cărți, a făcut o criză de conștiință la vederea mașinii de patrulare. A vrut să se predea. Celălalt ocupant, identificat în persoana fotografului unde a fost dusă Mlădița, l-a înjunghiat. Somat să se predea, individul a deschis focul asupra celor doi ofițeri de miliție. Blocat în mașină, și-a tras un glonte în tîmplă.

— *Pereira ?*

— Pînă la ora asta așteaptă. Căpitanul a cerut loc la chei, spunînd că are o avarie la mașină.

— Ce-a transmis laboratorul ?

— Analizele specialiștilor confirmă că șarpele uriaș, un boa de menajerie, avea în creier o doză de lichid necunoscut. Analizele continuă.

— Unde ne găsim, Șapcă-albastră ? întreabă Pictorul în portavoce.

— Pe canalul Rației gulerate. Ținta a dispărut. Ce facem ?

— Continuă drumul la Crăpișteanca. Acostăm și ne odihnim. Haide, Mihăiță. Florin. La culcare. La culcare, reportere. De Mlădița mă ocup eu. Auzi, Mlădița ? Uite, băieții îți spun noapte bună. Fii liniștită. Totul merge strună.

— Noapte bună, Mlădița, șoptește Mihăiță.

E ciufulit, pistruii parcă îi ard obrajii și are ochii plini de lacrimi. Nemișcată, palidă, cu pleoapele închise, Mlă-

dița pare în agonie. Respirația abia filfîindă accentuează impresia de agonie lentă. Fără să poată spune o vorbă, Florin îi ia mîna mică, cu unghii tăiate școlărește, cu degete lungi și fine, și i-o sărută gingaș. Abia în clipa aceea simte ce-a-nsemnat pentru el în anii din urmă, în acești doi ani din urmă, prezența Mlădiței Anghel... Voioșie și exuberanță, poezie și ambiție, demnitatea de a fi primul din clasă și constructorul *Neînvinsului*. Și altceva mult mai subtil ; serile de primăvară cînd înfloreau salcîmii și cînd, plimbîndu-se în lunca înmiresmată, vorbeau despre călătorii miraculoase în lumile fabuloase ale orientului, despre prezent, dar mai ales despre viitor. Mlădița voia să se facă medic, așa cum medic era mama ei.

Pe mîna Mlădiței cad lacrimi fierbinți. Pictorul și Anca Gheorghiu își fac de lucru la masa giroscopică.

— După cîte am înțeles, mama Mlădiței vă este soră, spune Anca Gheorghiu.

— Da ! Și-a pierdut soțul într-un accident de avion. Era pilot... N-o are decît pe Mlădița.

Cu o mișcare scurtă, Pictorul o ridică pe Mlădița în brațe.

— Curaj, băieți ! Mîine, prietena noastră își va ocupa locul în echipaj. Haide, draga mea, să ne culcăm. Ești obosită. Ai să dormi adînc. Ești pe *Delfinul*, cu noi toți aici. Îl auzi pe Fox ? Dar pe Coco ?...

Trupul inert al fetii, paloarea și nemișcarea obrazului îl umplu de groază. Grijuliu, o duce în cușeta ei, unde o așează ușor, ca și cînd ea ar dormi, iar el, Pictorul, omul care a brăzdat oceanele, care luptă de ani cu „Rechinul pelerin", n-ar vrea s-o trezească, pentru că s-a întors tîrziu de pe mare și a găsit-o acasă, frîntă de așteptări lungi, și-n casă n-ar fi decît somnul ușor al Mlădiței, așteptările și noaptea.

19

Din clipa în care a auzit glasul unchiului Ra, Mlădița a simțit cum o liniște binefăcătoare îi cuprinde ființa. Starea de nemișcare fizică, imposibilitatea de a-și

stăpîni trupul i-a ascuţit ciudat toate simţurile. Îşi dă seama că percepe fiecare zgomot din marea de zgomote a ciclului diurn şi că ştie exact care este sursa sonoră : un val izbind o piatră desprinsă din chei are alt sunet, decît un val izbind pontonul debarcaderului şi acesta cu totul alt sunet decît apa Dunării izbind provele vaselor amarate la cheiuri. Acelaşi fenomen straniu se întîmplă cu mirosul. Simte fiecare nuanţă a puzderiei de mirosuri, miresme şi arome, care o înconjoară ca o lume aparte, pe care a ignorat-o. Acum, spre exemplu, aşezată în cuşeta ei, distinge mirosul acid, de „Perlan" al cearşafului, cel de emailită al lacului cu care sînt vopsiţi pereţii, cel de piele sintetică al tapiţeriei, aroma de tutun de pipă pe care-o degajă unchiul Ra şi un alt miros, uşor, pigmentat cu levănţică, miros de soare şi de aer şi de vînt, al femeii care-i stă la căpătîi. Cine-ar crede-o dacă ar spune că şi-a descoperit facultatea de „a-i mirosi" pe oamenii răi, ca şi pe cei buni ? Că, în starea în care se află, este surprinsă singură de ritmul vertiginos în care gîndeşte, ritm care-l depăşeşte pe cel al unchiului Ra de pildă. Că ea ştie cu exactitate matematică că secretul pe care l-au păstrat în ei cei doi răpitori, atunci cînd s-a apropiat maşina miliţiei a lucrat în adîncurile lor, stimulînd secreţiile fricii şi că aceste secreţii au un miros deosebit, fetid şi că ea, urmărind aproape inconştient intensitatea acestor mirosuri, a ştiut cu o frîntură de secundă înaintea Roşcatului că tînărul va lua o hotărîre disperată. Tot aşa, la spital. A ştiut exact care din doctori a fost lovit adînc de starea ei şi care, vai, a rămas de iască, pentru că, ea ştie acum că fiecare mişcare interioară a sentimentelor declanşează un joc al secreţiilor şi acest joc degajă acele mirosuri imperceptibile pentru om, dar de atîtea ori perceptibile pentru animale. Altfel cum de simte cîinele, de exemplu, dacă stăpînul lui este vesel sau trist, bucuros sau mînios ? Preocupată, aproape subjugată de acest nou univers în care pătrundea, acest univers al ultrasunetelor şi al ultramirosurilor, adică al sunetelor şi mirosurilor în starea lor naturală, nepervertite de incapacitatea omului de a le sesiza, timpul n-a mai avut nici o valoare pentru ea. Cînd l-a auzit pe unchiul Ra spunînd „mîine", a pufnit-o rîsul. Nu s-a auzit rîzînd, asta a întristat-o, dar ea ştie că „mîine"

este o invenție și că de fapt nu există decît „astăzi". O atrage în mod deosebit ceea ce este aparte în glasul femeii care-i stă la căpătîi. Probabil aceeași frecvență ca a glasului unchiului Ra. Nu ! Nu este numai atît. Cele două glasuri sînt îmbibate de ceva strălucitor și dur, au un mare conținut de limpiditate și transparență, și pe ea n-o interesează frazele femeii aceleia, care povestește cum a copilărit fără părinți la Constanța, tatăl ei, docher, murind într-un accident de muncă, pe cînd încărca, acum zece ani, vasul *Pereira,* accident care s-a dovedit ulterior a fi o crimă. Cum îi murise mama cînd avea doi ani. Nu aceste întîmplări triste o interesează, ci adevărul și convingerea cu care sînt spuse. Apoi îl aude pe unchiul Ra, repetînd mereu, cu o forță care-o copleșește :

— Dormi, Mlădița ! Dormi ! Iată, sînt lîngă tine, te apăr de sunete și te apăr de esența sunetelor și te apăr de emanațiile materiei, ești ușoară și fără gînduri, ești ușoară și fără gînduri, acum dormi, dormi adînc, adînc...

Spre surprinderea ei, parcă o mînă nevăzută a vîrît într-un sac de vată toate sunetele. Apoi dispar mirosurile. Apoi se șterg gîndurile. Plutește fericită într-o lumină legănătoare. Adoarme.

20

— Administrîndu-i Mlădiței drogul acesta deconectant, bandiții și-au semnat actul de deces, spune Pictorul... Toată lumea la posturi. Mihăiță, unde sînt fotografiile submarinului ?

— Aici, căpitane.

— Întinde-le pe pupitrul de comandă, în ordinea numerotării făcute de mine.

— Am înțeles.

— Florine. O supraveghezi pe Mlădița. La cea mai mică tresărire, la cel mai mic semn, mă avertizezi. Dumneata, Anca ?

— Eu nu mai înțeleg nimic. Iertați-mă, dar nu mi se pare demn de mine să stau închisă în carcera asta de

oțel, în vreme ce banditii pun la cale cine știe ce altă mîrșăvie. Vă rog să vă explicați, maestre... Pardon. Retractez... Comandante, în loc de maestre.

Fără să-i răspundă, Pictorul întreabă în ecranul audiofonic.

— Gata de drum ?

— Gata de drum, răspunde la comandă, Șapcă-albastră.

— Armele unde sînt ?

— Sub prelate !

— Foarte bine. Nu vreau cadavre. Ai auzit morsă încăpățînată ? Nu vreau cadavre, cu toate răfuielile pe care le ai cu Fochistul.

De la comandă se aude un fel de mormăit, care nu înseamnă nici da, nici ba. Apoi se aude mașina *Delfinului*, habitaclul începe să vibreze și toți ocupanții își dau seama că nava s-a pus în mișcare.

— Începi cu toate canalele din fața Insulei Mari.

— Am înțeles, căpitane.

— Orizont 1, 2 și 3.

Obloanele de oțel ale hublourilor culisează. Apele tulburi ale Dunării devin, brusc, transparente.

— Nu riscăm să fim descoperiți, înainte de a descoperi submarinul ? întreabă Anca Gheorghiu.

— Vom avea un avans de cîteva minute, presupunînd că submarinul este dotat cu aparatură de alarmă împotriva radioundelor și flash-ului electronic, Și acum, iată care sînt concluziile mele. Și iată răspunsul la întrebarea dumitale, reportere !... Dar pentru asta este nevoie de un tur de orizont mai larg. În 1961 trei marinari români de pe mineralierul *Reșița* au fost răpiți pe cînd se întorceau la nava ancorată în portul Casablanca. Au fost transportați undeva, într-o grădină luxuriantă din oraș, unde au fost tratați cu o politețe desăvîrșită, spunîndu-li-se mereu că a fost o eroare regretabilă, că nu ei urmau să fie răpiți, ci niște marinari britanici de pe un vas radio-reclamă pirat. Că vor fi imediat eliberați. Că s-a luat legătura cu mineralierul prin radio și că la prima escală a acestuia, la Alger, vor fi reîmbar-

cați. În același timp erau tratați cu „memostop" pe care-l inhalau noaptea, în somn.

În habitaclul *Delfinului* nu se mai aude decît vibrația puternică a mașinii și apa despicată de etravă. Prin hublouri se văd cînd apele Dunării, cînd rizomii vegetației submestre. Pe ecranul fluorescent al locatorului apar numai petele care, din cînd în cînd, indică impuritățile purtate de fluviu. Ocupanții ascultă uluiți aventura celor trei marinari români (nu este greu de ghicit cine erau, cu toate că Șapcă-albastră și Știuculiță se recomandaseră specialiști în navigația fluvială) care datorită unui medic indian, și el prizonier, au reușit printr-un tratament yoghinic și antidroguri preparate de acel medic din ierburi necunoscute lor, să-și păstreze intact controlul memoriei și al tuturor facultăților intelectuale.

— Am fost îmbarcați, dar nu pe *Reșița,* spune Pictorul, ci pe vasul *Heereveen,* care naviga sub pavilion olandez... Am reușit să jucăm teatru pînă cînd, într-o noapte... Pe toți dracii... Stop, mașina... Joacă teatru acolo sus... Rapid.

De pe punte se aud pași. Strigăte. Șapcă-albastră înjură și bleastămă motoarele afurisite care-ți fac pocinogul cînd ți-e lumea mai dragă. Pictorul se apropie de hubloul din prova tribord, smulgînd una din fotografiile de pe pupitrul de comandă.

— Nu văd nimic decît alge și trestii, șoptește Anca Gheorghiu.

— Flash-ul, stop, spune Pictorul. Continuă drumul cu viteză redusă. Vin la comandă. Orizont 1, 2, 3 stop...

Se întoarce spre cei doi din habitaclu și Florin se sperie de paloarea lui cadaverică ; de ura cumplită mocnită în priviri.

— Fochistul este aici. Rămîneți ascunși pînă la noi ordine. Începe dansul, reportere și sper să nu-ți fi pierdut timpul de pomană... Iată că vei avea ocazia să acționezi, mai devreme decît te așteptai... Șapcă-albastră are un nas imbatabil... Fox și Coco rămîn consemnați în habitaclu... N-am ce vă face... pe curînd.

Cînd oblonul greu, de oțel, se închide pe urma Pictorului, Mihăiță, Florin și Anca Gheorghiu se privesc consternați.

— Credeam că... șoptește Florin.

— Răbdare, răspunde tot în șoaptă fata reporter... Ordinele comandantului sînt sfinte.

21

— Ce insulă este asta, prietene Sapcă-albastră !?

— Habar n-am !... N-am văzut-o niciodată. O fi un plaur mai mare, care s-a consolidat în ultimii ani.

— Fochistul este vîrît în încîlcitura de rogoz și trestie din dreptul lăstărișului de salcie.

— Pictore... Nu ți se pare suspectă vegetația asta stranie ? !

— Prea multă iederă.

— Știuculiță ?

— Ordin, se aude în portavoce glasul mecanicului șef.

— Scoate-ți periscopul atît cît să vezi în tribord...

Pe tambuchiul de la motor apare sombrero-ul lui Știuculiță. Dispare după o clipă.

— Pe legea mea, cînd s-a puiat și insula asta ?

Delfinul lunecă ușor pe un canal îngust tăiat între două perdele de trestie. Canalul este acoperit cu vegetație submestră.

— A trecut o barcă pe-aici, mormăie Șapcă-albastră...

— Văd. Ține-te de „urma" ei...

În babord se zăresc cîteva sălcii bătrîne pe un grind, dincolo de care se ridică coamele erodate ale munților. În tribord insula stranie, acoperită de vegetație luxuriantă, trestie, mereu trestie și peste tot iederă și mărăcinișul acela de mlaștină, impenetrabil. În mijloc, dominînd tot peisajul, o salcie gigantică, trăsnită. Mai exact, ciotul unei sălcii gigantice implorînd cerul cu ramurile-i uscate.

— Drace...

La exclamația lui Șapcă-albastră, Pictorul se răsucește spre prova care alunecă ușor într-un fel de golf. În mijlocul golfului o lotcă în care cineva pescuiește. După echipament pare un turist străin. Dincolo de lotcă, apă limpede și un debarcader solid, făcut din grinzi, la care sînt amarate alte trei lotci și un fel de mahună veche, cu motor. Pe puntea *Delfinului,* Pictorul ia probe de apă.

— Stop, mașina, spune.

— Ziceam să acostăm lîngă mahună.

— Nu-mi place lotca... N-ai văzut nimic ?

— De data asta nu !

— N-am chef să se știe cît calcă *Delfinul*... Pe-o mie de brice, trebuie să te bărbierești, bragagiule.

Șapcă-albastră își rostogolește ochii în găvane, fript parcă cu fierul roșu.

— Nici împăiat.

— Șterge-o jos și-n doi timpi și trei mișcări să reapari ferchezuit...

După acest ordin fără posibilitate de comentariu, Pictorul spune în portavoce.

— Funda ancora, bătrîne.

Se aude zornăitul lanțului. Ancora *Delfinului* se lasă în apa liniștită a golfului. Pictorul urmărește pe secundar lungimea de lanț derulată pe nara navei.

— Cincisprezece metri... Cam mult pentru asemenea locuri, își spune. Strigă : — Hei, lotca !... Vino aproape. Vreau să ajung pe mal.

— Nu sînt de închiriat, răspunde omul din lotcă, strînge firul lansetei pe mulinetă și după ce aranjează tacticos undița ultramodernă pe fundul lotcii, apucă rămele și vîslește încet spre debarcader.

— După cîte am băgat de seamă, ai nevoie de barcă, spune Știuculiță din cabina motorului. O clipă și domnul este servit... Ce zici de tip ?

— Mai flegmatic decît un lord.

Pictorul scoate husa care acoperă barca pneumatică în lăcașul ei de la pupa. Se aude vîjîitul aerului comprimat. Barca „crește" vertiginos din lăcaș. Pictorul o de-

conectează de la conducta de aer comprimat. Îi pune căpăcelul cu filet. Transportoarele automate o scot peste bord, apoi pliindu-se o lasă la apă...

— Este nevoie de vreunul din noi, acolo, întreabă Ştiuculiţă.

— Nu strică... Prevăd că voi avea neapărată nevoie de un inginer.

— Şi încă unul şef !... Prezent !

Ştiuculiţă îşi părăseşte vizuina metalică. Încalecă copastia, dîndu-şi drumul în pneumatică. Fără o vorbă, scoate vîslele din tocul lor de pînză, le potriveşte în inele şi ramînd egal şi puternic străbate golful în apele căruia Pictorul priveşte, cuprins de reverie, nu fără să vadă însă firul de nylon aşezat sub apă paralel cu debarcaderul, la nici 15 metri de locul unde este ancorat *Delfinul*.

22

O potecă largă, tăiată în stuf. Pictorul constată că este perfect bătucită şi că solul, împotriva tuturor aşteptărilor nu este umed. Dimpotrivă. Are ceva din consistenţa luturilor dobrogene. Poteca conduce vizibil în direcţia salciei gigantice trăsnite, pe care Pictorul o cercetează în treacăt, amintindu-şi cu lux de amănunte de cealaltă salcie uscată, de pe malul rîului, unde a fost atacat de şarpele boa, unul din vechile trucuri ale echipei de specialişti în „camuflaj" ai bandei „Rechinului pelerin". Pe bordul lui *Heereveen* era instalată o adevărată menajerie, cu reptile şi fiare de pe toate cele cinci continente. Abundau reptilele uriaşe, ele fiind monştrii care predomină în folclorul mai tuturor popoarelor. Biologii trustului le tratau vreme de trei luni, administrîndu-le droguri direct în creier. După perioada de „docilizare", erau predate dresorilor, care le obişnuiau să acţioneze la comenzi transmise prin unde de mare frecvenţă, ori la ordinele omului care răspundea de siguranţa unei staţii pirat. Acelaşi tratament cu droguri era aplicat

și specialiștilor de care „Rechinul pelerin" avea nevoie și care nu se lăsau cumpărați, ori terorizați.

O cotitură bruscă a potecii îl smulge din gînduri.

Pictorul privește stupefiat gardul de trestie, barăcile și arcada suplă a portalului sub care atîrnă o plancardă cu următoarea inscripție :

I.M.N.T. Baza de cercetări biologice. Mila 178.

Intrarea persoanelor străine strict interzisă.

În fața barăcilor, un umbrar împletit din trestie, sub care se află o masă pliantă cu patru scaune, ocupate de trei bărbați în șort și o femeie brună, în halat alb. Femeia mînuie butoanele unui aparat de radio portativ. Se aude muzică de jazz, un glas fonfănit, apoi femeia se întoarce spre ei și, făcîndu-le semn cu mîna, strigă :

— Poftiți !... Poftiți... Avem oaspeți neașteptați, domnii mei !

— A vorbit exact în microfonul aparatului de radio, șoptește Știuculiță.

— Am văzut. Să fim calmi și atenți.

Pictorul poartă șort, sandale romane, o bluză de mătase viu colorată, iar Știuculiță este în slip, cu papuci de baie din plastic în picioare și pe cap cu sombreroul lui gigant, ornamentat cu modele colorate în roșu. Unul dintre bărbați, ușor cărunt, îmbrăcat în haine de drill, se ridică greoi. Le vine în întîmpinare.

— Bine că mai văd și alte figuri, spune cu un glas obosit, fără intonație, glas la care Pictorul tresare, pentru că, oricum, glasul ăsta l-a mai auzit undeva. Și dacă n-a auzit glasul, a auzit tonul. A auzit ceea ce glasul conține dincolo de cuvintele articulate.

— Poftiți, domnilor. Fiți bine veniți în colonia asta penitenciară de biologi exilați aici pe viață. Doctor în științe biologice Grigoriu. Colegul meu, biologul Pușcariu. Susține că este nepot al marelui Sextil Pușcariu, dar nu-l cred. Doamna Drăgulescu, medicul nostru. Domnul Drăgulescu, șeful administrativ al Bazei... Cu ce vă putem fi de folos, domnii mei ?

— Căpitanul Paraschivescu detașat cu nava *Delfinul* pentru prospectarea cursului Dunării. Inginerul Petrescu, specialist în hidroameliorații, face prezentările Pictorul.

— Încîntat.

— Am venit să vă cerem adăpost pentru cîteva zile, domnule doctor Grigoriu. Explorăm toată porțiunea aceasta de fluviu și vrem să ne stabilim un loc de tabără în care să adăpostim instrumentarul.

— Domnul doctor Grigoriu este cel mai amabil dintre oameni, spune femeia, privindu-l intens pe Pictor. Dar... stăm noi înșine ca scrumbiile... Numai dacă aveți corturile dumneavoastră...

Femeia este înaltă, are un corp perfect, poate prea musculos, ca de înotătoare, pielea aproape arămie, buzele nefardate bine conturate și, ceea ce-l impresionează puternic pe Pictor, are ochi albaștri, melancolici, plini de-o stranie lumină.

— Vă asigur că nu vă vom incomoda cu nimic, doctore Drăgulescu... De altfel, plecăm în zori și ne întoarcem seara tîrziu.

Omul numit Drăgulescu, care stătuse pînă atunci prăbușit în scaun, se întoarce lent spre grupul format la marginea umbrarului.

— S-ar putea să am și eu o vorbă de spus în afacerea asta ? Ce zici, Grigoriule ?

Se lasă o liniște penibilă. Omul are o mutră grosolană, buza de jos sfîrtecată, este neras și sub arcadele proeminente, spîne, rostogolește ochi mici și injectați.

— Scuzați-l, spune medicul Bazei... De obicei la ora asta, este treaz... Nu ! Nu... Nu este soțul meu. O identitate de nume. Atît...

Îl ia de braț pe Pictor cu o familiaritate degajată și-i spune scoțîndu-l de sub umbrar :

— Nu te supăra, căpitane...

— Paraschivescu... Paraschivescu Ștefan.

— Paraschivescu... N-am să mai uit... Trăind de atîta timp în pustietățile astea, oamenii se sălbăticesc. Probabil vrei să-ți alegi un loc pentru corturi... Haide să-ți arăt tabăra... Pînă atunci, inginerul...

— Petrescu, doamnă.

— Inginerul Petrescu se va întreține cu biologii, care sînt oameni de știință admirabili, dar care nu mai știu nimic în afara avifaunei, ori a ihtyofaunei...

23

„Doamna doctor", cum îi spun oamenii întîlniți în vizita aproape demonstrativă, este volubilă și cuceritoare. Are glas profund, cu vibrații calde. Îl conduce în atelierul de naturalizare, unde doi tehnicieni în halate albe, cu unghiile mîncate de acizi, naturalizează pescărușI și egrete, rațe sălbatice și pești de Dunăre. Pe polițe stau înșirate exemplarele cele mai rarisime ale avifaunei din bălțile Dunării. În borcane speciale cu spirt, sînt conservați șerpi de apă și de uscat. Tabăra este dotată cu un laborator, unde lucrează cei doi cercetători științifici, cu o baracă compusă din apartamentele expediției, fiecare membru avînd la dispoziție două camere și un fel de living-room. Doctorița i-l arată în treacăt pe al ei, cochet și intim, trece pe lîngă o baracă disproporționat de mare cu restul taberei, căreia îi spune cu dispreț „magazia lui Drăgulescu", apoi îl scoate în spatele barăcilor, unde se află bucătăria și, dincolo de ea, imensitatea de stuf și mărăcini.

— Asta este tot, căpitane Săndulescu...

— Paraschivescu, doamnă.

— Scuză-mă... Diseară este rîndul meu să mă duc în oraș după cumpărături și cum rîndul ăsta depinde de capriciul savanților, n-am mai văzut orașul de-un secol. De aici, neatenția mea. Apropo, ești brăilean ?

— Nu ! Sînt arădan.

— Ce straniu. De pe Mureș, pe Dunăre.

— Pardon... Pe mare... *Delfinul* este un vas de mare cu portul de reședință, Constanța.

— Deci... Sîntem concetățeni... Ce părere ai, căpitane...

— Paraschivescu.

— N-am uitat... Ce părere ai despre tabăra noastră ?

— Exemplară tabără... N-am văzut oamenii care dorm în dormitorul comun.

— Sînt vînători și pescari angajați sezonier, pentru recoltarea pieselor. Acum, nu avem decît cinci. Sînt plecați în baltă. Ne întoarcem ?

— Nu înainte de a ne fixa locul pentru corturi.

— Cîte corturi ?

— Două... Doar două...

— Te supără dacă vreau să-ţi întorc vizita ? Îţi mărturisesc că mi-e dor să văd o navă de mare...

— Cu plăcere, doctore...

— Drăgulescu... Pentru dumneata, căpitane, „constănţean" de-al meu, mai simplu... Cecilia...

— Nu mă pot lăuda cu spiritul meu de orientare... Pe unde ne întoarcem, doctore ?

Rîzînd, medicul Cecilia Drăgulescu îşi aruncă pe spate părul lung, negru cu reflexe albăstrii. Spune.

— N-ai spirit de orientare pe pămînt, căpitane... Dar pe mare ?

În timp ce femeia îl conduce spre ieşirea din tabără, Pictorul îşi întipăreşte în minte toate detaliile aşezării. A văzut culoarea deosebită a trestiilor aflate în spatele bucătăriei. A văzut că baraca de materiale se sfîrşeşte exact acolo de unde începe păpurişul, iar capătul dinspre tabără se află nu departe de ieşirea barăcii personalului ştiinţific. Nu i-a scăpat volubilitatea doctoriţei şi felul autoritar în care a preluat rolul de ghid, ca şi abilitatea cu care l-a trecut pe lîngă magazia de materiale, fără să se oprească în preajma ei. Tresare cînd simte, pe braţ, mîna fierbinte a femeii.

— O clipă, căpitane ? ! Să-mi las halatul... Savanţii văd c-au dispărut. Probabil s-au întors la fişele lor. Inginerul se cam plictiseşte... Mă întorc într-o secundă.

Dispare în baracă şi Pictorul se străduieşte să asocieze mersul elastic al femeii brune, cu cel lasciv şi unduios al blondei pe care-a urmărit-o pe străzile din B. Are tentaţia să se aşeze pe unul din scaunele goale. Căldura zăpuşitoare l-a deshidratat.

— Mergem ? întreabă Ştiuculiţă, făcîndu-i din privire un semn abia perceptibil.

— O aşteptăm pe doctoră... Vrea să viziteze vasul.

— Perfect...

Ştiuculiţă cască plictisit şi, cu paşi leneşi iese de sub umbrar, venindu-i în întîmpinare.

— Au microfoane, acolo, spune şoptit... Apoi, înclinîndu-se galant, îşi scoate pălăria de pai şi salută cu un gest larg, de cabaleros.

— Doamnă, sînteţi cea mai tulburătoare doctoră de pe tot cursul Dunării...

Pictorul se întoarce pe călcîie. Doctora Cecilia Drăgulescu a îmbrăcat o rochie de un roşu violent, cu flori mari galbene, mulată pe trup, şi-a pus un colier de chihlimbar, ochelari de soare cu rame groase de baga, iar în mînă ţine o poşetă minusculă, din piele roşie.

— Ca să-ţi calmezi entuziasmul, dragă inginere, rămîi aici pînă ne întoarcem, spune Pictorul... Ce să-ţi fac ?... Pneumatica n-ar suporta temperatura complimentelor tale... La dispoziţie, doctore.

Cînd trece pe sub portalul cu plancarda lui solemnă, i se pare că de pe una din ramurile uscate ale salciei trăsnite s-a prelins o flamă albastră, de culoarea cerului boltit deasupra insulei acesteia stranii, a cărei topografie şi-a săpat-o adînc în memorie.

24

Încă înainte de a ajunge la debarcader, cei doi aud zgomote ciudate şi puternice, de apă vînzolită.

— Parcă s-ar scălda o turmă de elefanţi, spune doctoriţa.

— Sau una de... cîrmaci, mormăie Pictorul, jucînd perfect rolul unui căpitan ursuz, agasat de şotiile echipajului.

Spectacolul pe care-l dă Şapcă-albastră este de-a dreptul scandalos. Tocmai îşi face vînt de pe puntea *Delfinului,* plonjînd în apă, pe spate, cu o minge mare, roşie, în braţe. Dispare ca apoi, din străfundurile golfului, să ţîşnească un fel de arătare, în care foarte tîrziu Pictorul recunoaşte ceva ce aduce cu vajnicul Şapcă-albastră. Ras pe obraz, ras pe cap, fără mustăţi, din moaca bravului timonier n-a mai rămas decît un craniu în muchii, strălucind în lumina puternică a zilei. La vederea femeii în roşu, Şapcă-albastră scoate un fel de sughiţ plin de-o

nemărginită mirare. Înainte ca cei doi să se așeze în pneumatică, înotătorul abandonează mingea repezindu-se asupra debarcaderului.

— Căpitane ! Vrăjitorule ! Făcătorule de minuni ! O insulă fermecată. Ascunzătoarea Albei ca Zăpada. Mai curînd a Negrei ca tăciunele.

Șapcă-albastră împinge pneumatica spre *Delfinul*. Se zbenguie pe lîngă ea, rîde, strigă și este vădit că doctorița se amuză, flatată de acest carusel acvatic înjghebat în onoarea ei. Șapcă-albastră se arată cel mai înfocat adorator de pe tot cursul Dunării. Înoată excelent pe sub apă, unde cei doi văd pata albă a craniului trecînd pe sub barcă, ca să iasă la scara metalică a *Delfinului*.

Ajunși pe punte, se fac prezentările. Pictorul îl mustruluiește pe „cîrmaci", spunîndu-i să pregătească corturile și instrumentarul, pentru că „haimanalele de hidrologi, unde dracului umblă, dom'le", vor dormi la noapte pe insulă, la care Șapcă-albastră răspunde cu hip, hip, ura ! Doctorița Cecilia Drăgulescu pare încîntată de felul cum a fost primită, de navă, dar mai ales de echipaj. Vrea să vadă lăcașul bărcii pneumatice, apoi se duce la prova și Pictorul își dă seama că măsoară cu pasul lungimea navei. Apoi vrea să coboare în cabină. Înainte de a coborî pe urmele doctoriței. Pictorul îi șoptește în treacăt lui Șapcă-albastră :

— Poze !

În careu este sufocant, cu toate că ventilatorul bîzîie îndîrjit. Șapcă-albastră încearcă să facă oficiile de gazdă. Intră și iese pe culuarul cabinei postului de radio emisie-recepție, dincolo de care zace Mlădița în memișcarea ei cataleptică. Aduce o tavă cu pahare și întreabă cu glas pierit dacă frumoasa doamnă vrea să guste din oranjada „Delfinul", cea mai bună oranjadă care se poate bea în careul unui vas, socotind toate vasele din lume în stare de plutire la această oră. Pictorul înțelege din grimasele lui Șapcă-albastră că acesta are să-i comunice o știre care nu suferă întîrziere.

— Probabil că acolo este bucătăria, spune neglijent doctorița, așezîndu-și poșeta roșie, minusculă, pe masa giroscopică.

— Bucătăria și cambuza și stația de radio... Nu uitați, pe mare, sîntem și vas sondă meteo.

Cînd doctorița și-a așezat poșeta pe masă, Pictorul a auzit un sunet metalic, atît de slab încît numai simțurile lui suprasensibilizate prin tratamentul medicului indian Bodhabhikshu l-ar fi putut percepe. În clipa în care doctorița se ridică, spunînd că vasul este o bijuterie lucrată de o minte inteligentă, Pictorul știe că această femeie frumoasă are bănuieli și că, într-un fel sau altul, este implicată în rețeaua „Rechinului pelerin". Mai știe că va trebui, printr-o manevră dibace, să intre în posesia poșetei roșii. Cînd ies pe punte, sînt primiți de Șapcă-albastră, în bluejeans și cămașă cadrilată, care o roagă pe doctoriță să se fotografieze cu echipajul de pe *Delfin*. Doctorița coboară scara metalică la barca pneumatică. Pictorul îi întinde mîna. Cu o mișcare dibace face ca barca să se îndepărteze de bordul *Delfinului*. Doctorița își pierde echilibrul. Pictorul o prinde în brațe. Se aude un strigăt :

— Poșeta !... Dumnezeule, poșeta mea !

Poșeta roșie și ochelarii mari de soare dispar în adîncul golfului. Așa îmbrăcat, Pictorul sare în apă. Se cufundă pe verticală, lăsînd deasupra lui o coloană de spumă și bule de aer.

25

La pupa *Delfinului* s-a întins tenda și sub tendă au fost așezate, cap la cap, două mese pliabile. Știuculiță face oficiile de bucătar șef și ospătar șef. Pictorul stă sub tendă, într-un scaun pliant. Răsfoiește un „Paris Match", pe paginile căruia sînt lipite o parte din fotografiile indivizilor bănuiți de ei a fi implicați în organizația „Rechinului pelerin" care acționează în România. S-a așezat cu spatele spre golf, astfel ca nici un ochi indiscret, chiar folosind un binoclu puternic, să nu distingă fotografiile. În schimb îi oferă celui care-l spionează din păpuriș — a văzut lucind acolo pentru o clipă lentila unui binoclu — pagina întîi și ultima a revistei.

— Ești așteptat jos, șefule, îi spune Șapcă albastră, ieșind din comandă. Îl arde buza pe Știuculiță.

Pictorul mormăie, răsfoiește revista, o așează sub o farfurie și coboară leneș în careu.

Apoi, din cîțiva pași de lup, este lîngă Mlădița.

— A deschis ochii, șoptește Știuculiță... Haide repede, că s-a developat filmul. Reportera aia afurisită se jură că nu mai stă prizonieră în habitaclu. Fox și-a făcut treburile pe unde-a apucat. Coco a înnebunit și el. Unde naiba-i ținem pe toți ? Ai transformat nava asta într-un balamuc. Într-o menajerie.

— În care tu ești cel mai rarisim exemplar, băiețel.., Ai preparat masca ?...

— Te implor, cu grijă... Fetița asta...

Stau amîndoi lîngă Mlădița, care privește fix tavanul cușetei. La lumina zilei pare mai albă decît azi-noapte. Un alb străveziu, lăsînd să i se vadă țesuturile fine ale vaselor cu sînge. Știuculiță îi întinde Pictorului o mască din tifon și vată. Îi spune că a recepționat un mesaj pe care l-a descifrat cu cheia cunoscută. Postul emițător este foarte aproape.

— Bineînțeles !, mormăie Pictorul. În salcie... Ce spune ?

— Trei cuvinte... „Stați sub presiune“...

— Fochistul este în alarmă... Asta-l va face să greșească. Gata. Nu mai există nimic, decît Mlădița... Cînd a deschis ochii ?

— Cînd a auzit-o pe doctoriță țipînd : poșeta !... Dumnezeule, poșeta mea !

Da ! Poșeta pe care-a recuperat-o înotînd pe verticală, pînă la limita de rezistență a plămînilor. Întîi a prins din urmă ochelarii. I-a smuls cînd doctorița și-a pierdut echilibrul. Poșeta a recuperat-o în primii metri de scufundare. Ca să pună ambele obiecte la adăpost în buzunarele pantalonilor, a trebuit să prospecteze adîncimea golfului... Ochelarii cu ramă groasă de baga sînt prevăzuți cu un sensibilizator și amplificator de sunet, punîndu-l pe posesor în situația de a distinge orice conversație șoptită care se face pînă la o depărtare de zece pași. Cît despre poșetă, conținea un aparat de fotografiat minuscul, cu obiectivul

ascuns abil în pliuri și două flacoane de parfum, pe etichetele cărora era imprimată celebra marcă a lui „*Johann Maria Farina et Co. zum St. Pantaleon*“ din Köln. „Rechinul pelerin“ nu și-a schimbat prea mult metodele în ultimii ani. Cel mult și le-a readaptat ultimelor mijloace tehnice. Unul din flacoane conține „memostopul“. Celălalt, antidotul. Ține în podul palmei una din cele mai teribile arme ale „Rechinului“. Cea mai mică greșeală îi poate fi fatală Mlădiței. O supradrogare cu „memostop“ îi poate distruge pe vecie centrul memoriei și pe cei locomotori. Să aștepte pînă la lichidarea bandei ar putea fi la fel de periculos. Doza inhalată, probabil foarte puternică, trebuie tratată cu antidotul respectiv, de acum aproape 18 ore. Există o singură soluție. Experiența. Dintr-o dată obrazul Pictorului se luminează.

— Știuculiță ! Venerabile !... Coco !... Limbutul și zurbagiul de Coco !

Fără să spună o vorbă, Știuculiță dispare în careu. Pictorul se concentrează. Știe de la doctorul indian Bodhabhikshu că o pregătire psihologică înainte de administrarea antidrogului, ușurează procesul de revenire al victimei. Un bombardament de psihounde.

— Trezește-te, Mlădița !... Trezește-te ! Iată sînt lîngă tine, te apăr de tot ce te face să nu umbli, te apăr de emanațiile drogului, iată, ești liberă, ești foarte liberă, poți să te miști, Mlădița... Poți să te miști...

Concentrat, alb, scăldat în sudoare, Pictorul îndreaptă spre ochii puri ai Mlădiței fluxul acela de forță interioară, conștient că există în el, conștient că-l poate stăpîni și dirija. Fără să se întoarcă, îi dă flacoanele lui Știuculiță. Nu vede cînd acesta, cu mina unui om căruia i se scot măselele fără anestezie, trece unul din flacoane pe sub pliscul lui Coco. Nici nu-l aude măcar pe Coco, cîrîind supărat :

— Derbedeule !... Derbedeule !

Nici nu-l aude zburînd în careu de unde-l împroașcă pe Știuculiță cu cele mai pitorești ocări, auzite cine știe cînd pe cheiurile porturilor.

— Asta este ! spune Știuculiță... Evrika ! Evrika !

Pictorul ia masca de tifon și vată. Picură cîțiva stropi din flaconul pe care i-l întinde Știuculiță. Simte un miros

puternic de vegetale. De clorofilă și ozon. Da. Și-l amintește. Își amintește cu o neobișnuită claritate tot ce-a trăit atunci la Casablanca, pe bordul lui *Heereveen*, apoi evadarea senzațională de la Cannes. Apropie masca de nările împietrite ale Mlădiței, șoptind :

— Trezește-te, Mlădița ! Întoarce-te la tine, cea dintotdeauna... Amintește-ți de tine cea care știe să vorbească, să rîdă, să umble... Haide, Mlădița... Te aștept !

Cîteva clipe, cît secolele. Un suspin adînc, mai mult un scîncet, un abur de viață în obrajii palizi ai Mlădiței, un clipăt de geană. Ochii albaștri ai fetii se însufletesc. Din străfundul ființei i se ridică pe retina pustie sclipirea aceea care nu poate fi numită altfel decît conștiința existenței. Un surîs. Un oftat.

— Iată-mă, unchiule Ra, șoptește Mlădița, întinzînd spre Pictor brațele bronzate.

Cu toată stăpînirea de sine, Pictorului îi dau lacrimile. Își culcă fruntea pe perna unde zace capul Mlădiței. În deschizătura culuarului stă, palidă, Anca Gheorghiu. Lîngă ea Florin și Mihăiță, nemișcați, sfîșiați de emoție. În careu Coco îl capitonează pe Fox cu complimente viu colorate și puternic pipărate.

26

— Aici nu este vorba numai de a da lovitura nimicitoare bazei „Rechinului pelerin" din România, spune Pictorul, cînd întregul echipaj este adunat la masă în careu... Trebuie să capturăm întreaga bandă, pînă la ultimul om. Pînă la ultima „legătură". Dar în același timp, trebuie să-i salvăm pe cei căzuți în ghearele Fochistului fără voia lor și care, într-un fel sau altul îi servesc interesele... Care a fost răspunsul instituției vizate la radiograma noastră ?... Iată-l aici, descifrat de don Știuculiță...

Pictorul îi face semn mecanicului șef, care-i aduce „Buletinul hidrologic al Dunării", un volum tras la șapirograf, pentru uzul navigatorilor. Pe prima pagină este lipită o foaie scrisă neglijent cu creionul.

„Expediția reală. Plecarea din București, 7 februarie. Membri : Prof. dr. biol. Grigoriu Ștefan. Biolog Aron Pușcariu. Naturalizatori : Ionescu Gheorghe, Petrașincu Dionisie. Administrator Drăgulescu Petre. Completări, vînători, pescari, localnici.“ Nici o ambarcație proprie. În două ore aveți fotografiile cerute. Scrisorile prof. dr. Grigoriu adresate surorii lui, semne vădite de ramolisment. Idem biolog Pușcariu. Drăgulescu încetat să scrie de trei luni.

Pictorul subliniază cu pixul. *„Drăgulescu încetat să scrie de trei luni“*. Își ridică privirea din „Buletin“.

— Nici vorbă de un medic al expediției, spune Știuculiță... Apropo, comandante. Doctorița m-a întrebat cum te cheamă. Nu mi-ai spus-o. O greșeală deci. Am bănuit că vrea să verifice. Ți-am pictat un portret de Don Juan, pe cinste. I-am spus că la B. te cheamă Ionescu ; la G. Popescu ; La M. Petrescu ; la Constanța, în fiecare cartier altfel ; iar în scripte și buletin te cheamă Paul Bogdan... Rețineți cu toții... Paul Bogdan.

— M-am prezentat Paraschivescu. Nu este rău ca cineva să mă strige — căpitane Bogdan... Mulțumesc, Știuculiță. Într-un fel ai salvat aparențele.

— Numai aparențele ?

— Da ! Fochistul este în alarmă. I-a cerut lui *Xingu* să stea sub presiune. Înseamnă că vrea să se adăpostească acolo. N-o va face decît începînd cu înserarea.

— Bănuiești că va îmbarca materialul compromițător ?

— Da ! Va trebui să acționăm imediat. Să-i blocăm pe cei de pe insulă, protejîndu-i pe biologi.

— Ai uitat de șeful administrativ.

— N-am uitat. Cel care n-a scris acasă de trei luni. Este mai mult decît limpede.

— Bănuiești o substituire ?

Pictorul își soarbe cafeaua adusă de Știuculiță. Face brusc mină de om căruia i-a explodat ceva în stomac. Se repede pe punte. Scuipă în apa golfului amestecul de cafea cu ingrediente necunoscute, dintre care unul este sigur lubrefiantul pentru motor „S.R. 414“. În clipa în care se pleacă peste copastie, întrezărește o pată întunecată a cărei formă nu-i dă nici un dubiu, trecînd în lungul carenei *Delfinului*, de la prova la pupa. Debordează cu zgomot.

Urmărește scafandrul autonom cu coada ochiului. Se așază la masa de pe punte.

— Iar ai confundat ibricul de cafea, cu tinichelele în care-ți ții uleiurile, don' Știuculiță, spune tare...

Apoi, desfăcînd revista „Paris Match".

Șapcă-albastră, spune-i prin portavoce reporterului Gheorghiu să-și pună scafandrul și să cerceteze ce-a fixat onorabilul pe carena *Delfinului*. Mai curînd, la pupa, la cîrmă... Mihăiță, să-i dea drumul din habitaclu. Tu caută la comandă o hartă și vino cu ea... Priviți-l pe acest domn, fiți calmi și vă rog să vă ascundeți armele tranchilizante astfel încît să le aveți la îndemînă în orice clipă.

— Prefer să acționăm cu grenadele „somnifere", spune Șapcă-albastră, luînd revista, asupra căreia se pleacă.

Din pagină îi privește fioros șeful administrativ al expediției. Sub fotografia lipită lîngă alte fotografii scrie citeț, cu tuș roșu : *„Cristea Sinilă, zis Pește-fiert, zis Crematoriu, zis Clește, zis Cuțitoaie — din Constanța, fără domiciliu, spărgător de vapoare, condamnat pentru tîlhărie și crimă, evadat din incinta tribunalului Babadag la 12.11.1970..."*

Pictorul întoarce pagina. Apare Brigitte Bardot, pe o plajă mediteraneană. Șapcă-albastră se duce leneș la comandă, purtîndu-și demn, în lumina puternică a zilei, craniul ras, prevăzut cu protuberanțe lucii.

Pictorul coboară în careu, așezîndu-se la masa giroscopică, în așa fel încît să fie văzut prin hublouri. Trapa de coborîre în habitaclu este deschisă. Anca Gheorghiu stă așezată pe prima treaptă a scării, astfel încît să nu poată fi auzită.

— Ce-ai descoperit, reportere ? întreabă Pictorul.

— Între etambou și cîrmă, un aparat de emisie magnetic.

— Nu este de fapt o mașină infernală ?

— Nu cred. Trebuie văzut de un specialist. Deocamdată emite grupe de sunete... L-am lăsat acolo.

— Perfect. Rămîi în costum, gata de imersiune. Știuculiță, genialule, care este părerea ta ?

— O acțiune dublă, pe uscat și pe apă, să imobilizăm submarinul de buzunar și oamenii lui Pește-fiert.

— Cred că baza principală nu este totuşi insula, spune Pictorul. Aici nu poate fi decît o bază de alimentare şi aprovizionare. Am putea să ne tăiem singuri craca de sub picioare.

— Atunci ?

— Să acţionăm de mînă forte, dar să ne „scape" printre degete, doi dintre membrii bandei.

— Cine ?

— Peşte fiert şi doctoriţa.

— De ce tocmai ei ?

— Pentru că, numai ei ne pot conduce la „creierul" organizaţiei.

— Ideea mi se pare excelentă. Cine-i va urmări ?

— Pe doctoriţă, domnişoara Gheorghiu cu juniorii mei. Şi aşa s-au plictisit de moarte. Pe Peşte-fiert, tu în carne şi oase. Judo, Karate, te priveşte. Nu vreau pocnete pe insulă.

— Cum ne vom conjuga mişcările ?

— Prin radio şi în clar, botezînd însă toate obiectivele de pe insulă. Iată, să facem o schiţă în dublu exemplar.

Pictorul ia un blocnotes de pe poliţă şi, cu mişcări repezi, desenează pe prima foaie „insula piraţilor", cu tabăra biologilor, amplasamentul barăcilor, îngroşînd în mod deosebit baraca magazie şi salcia trăsnită, pe care le uneşte printr-o linie punctată.

— Între ele trebuie să fie un tunel, spune... Acest tunel se ramifică spre debarcader, undeva prin sălciile din marginea golfului, pe unde ne-a venit scafandrul şi dincolo, în spatele bucătăriei, pe direcţia unde este ancorat submarinul. Atenţie deci. Salcia observator şi post de emisie-recepţie este „Raţa gulerată". Baraca magazie este...

— „Călifarul", spune Anca Gheorghiu.

În cîteva clipe sînt botezate : submarinul de buzunar : „Ţestoasa", baraca de locuit : „Trestia" ; lui Peşte-fiert, Ştiuculiţă îi dă sibilinul nume de „Licuriciul" ; doctoriţa este botezată de Pictor „Greierele". Ştiuculiţă îşi copie harta. Scrie pe margine indicativele cu nişte semne cabalistice, pe care le explică a fi un alfabet inventat de el însuşi pentru uz personal şi secret.

— Armele ? întreabă Pictorul.

— Fără nici o grijă !

Ştiuculiţă îşi desface bluza de vînt pe care a îmbrăcat-o. Pictorul vede patul metalic al pistolului liliputan cu tranchilizante ieşit din teaca pe care marinarul o poartă sub braţul stîng, legată peste umeri cu o bretea.

— Semnalul la care începem şi ora ?

— Ora, atunci cînd o dictează evenimentele. Semnalul ? Prin radio propoziţia : „A început să bată vîntul".

— Perfect. De data asta sperăm să nu ne mai scape, spune Ştiuculiţă şi se ridică. Pictorul se întinde, cască şi vădit se pregăteşte să-şi facă somnul de după masă. Îl conduce pe Ştiuculiţă sus. Şapcă-albastră, numai în slip, îşi face lectura întins în faţa cabinei de comandă.

— Hai, don' inginer ! Du-te la biologi, aranjează-ţi tabăra pînă vine şalupa cu hidrologii şi pe curînd...

— Nu-ţi prea plac musafirii la bord, căpitane Bogdan, răspunde Ştiuculiţă...

Pictorul ştie că sînt supravegheaţi din păpuriş, că Ştiuculiţă l-a dibăcit pe spion şi că totul la bordul *Delfinului* este pregătit pentru acţiune. Se mai întinde o dată de-i trosnesc oasele şi după ce barca cu Ştiuculiţă se îndepărtează de vas, îi spune lui Şapcă-albastră :

— Bine că, în sfîrşit, avem linişte la bord... Mă duc să mă odihnesc. Trezeşte-mă la orele 16,30. Salut.

— Salut, căpitane, mîrîie Şapcă-albastră cufundat în lectura aceleiaşi reviste „Paris Match".

27

După ce trage perdeluţele la hublouri, asigurîndu-se că nici o privire indiscretă nu poate prospecta interiorul careului, Pictorul coboară rapid treptele habitaclului. Este îngrijorat că n-a văzut-o pe Mlădiţa. Este îngrijorat de aparatul fixat pe etambou. Dacă totuşi este o maşină infernală, cu sistem de orologiere, care o să-i trimită pe fundul golfului, înainte de a putea s-o facă nevătămătoare ? ! Deocamdată a reuşit să aibă superioritate netă faţă de inamic, ascunzînd „juniorii" şi pe Anca

Gheorghiu. Îl ia pe Fox în braţe şi-l expediază în careu, ordonîndu-i să se culce, ceea ce Fox face cu vădită rea voinţă. Iată un aliat în plus, necunoscut de inamic. Cînd intră în habitaclu, Mlădiţa îi sare de gît.

— Mă simt excelent, unchiule Ra... Excelent... Şi te rog să nu mă scoţi în rezervă. În aceste zile am învăţat cît într-o viaţă de om şi pentru o viaţă de om. Mă-nţelegi ?

— Te înţeleg perfect, draga mea. Nu poate fi vorba de nici o scoatere în rezervă... Dimpotrivă. Cui pe cui se scoate.

— Probabil nu ţi-a ajuns lecţia lui R. 25 ? !

— Cui serveşte o lecţie învăţată şi nefolosită, întreabă Florin.

— O clipă de răbdare, juniori. Peste cel mult o jumătate de oră, vom avea un musafir la bord. Pregătiţi-vă să-i faceţi onorurile casei. Florine caută „brăţările" în chesonul doi. Reportere... te poftesc la o plimbare submarină. Atenţie, comanda. După ce ieşim, nu mai închizi trapele.

Pictorul îşi desprinde costumul de scafandru. Florin se întoarce cu două perechi de cătuşe fine, din oţel.

— Răbdare, juniori, spune Pictorul. Ora voastră începe odată cu întunericul. Mihăiţă, atent la aparatură. Gata. Ne pregătim de imersiune. Daţi-i drumul reporterului la ordinul meu. Comanda ?

— Gata de acţiune, se aude în habitaclu glasul lui Şapcă-albastră.

Oblonul de oţel se închide după ce Anca Gheorghiu părăseşte habitaclul. Ajunsă în culoar, fata o îmbrăţişează brusc pe Mlădiţa.

— Eşti curajoasă, perspicace şi demnă, îi spune. Vreau mult, mult de tot să fii prietena mea... Sînt atît de singură.

— Gata, reportere, se aude glasul Pictorului, prin sistemul audiofonic al vasului.

Mihăiţă deschide oblonul, Anca Gheorghiu trece în habitaclul în care o aşteaptă Pictorul echipat cu scafandru autonom. Mihăiţă dă comanda de închidere şi zăvorîre a oblonului. Cînd placa de dural se încastrează la locul ei, cei doi rămîn dintr-odată singuri, pentru întîia oară singuri de la începutul acestei călătorii neobişnuite.

28

— Ce facem, comandante ? întrebă Anca Gheorghiu, în vreme ce apa pătrunde în habitaclu.

— Vom demonta puțintel mașinăria. Dacă este un simplu aparat de emisie, fixat pe navă ca să poată fi urmărită comod de pe insulă cu aparatura de ascultare, ori de pe submarin, să fie avertizat de sosirea noastră, deci Fochistul să-și verifice ipoteza cea mai periculoasă : a fost descoperit ; atunci o să-i fac o drăguță de pană de emisie și peștișorul vine înapoi s-o repare. Asta este tot, conchide Pictorul. Dacă avem de-a face cu o mașinărie infernală, regretăm. Stricăm plăcerea Fochistului. Nu-l cred totuși atît de neîndemînatec... Masca.

Apa le ajunge la bărbie. Într-o secundă habitaclul se inundă total. Se deschid obloanele. Pictorul se orizontalizează ușor. Cu mișcări lente cei doi scafandri autonomi ies din habitaclu, filînd carena navei pe care Pictorul o reverifică pe ambele borduri, de la prova la pupa. Anca Gheorghiu îl așteaptă ținîndu-se de cîrmă. Apa este surprinzător de limpede pentru un canal al Dunării. Umbra navei cade în babord. De jur-împrejur lumina difuză a soarelui și cohorte de pești înotînd nestingheriți în tăcerea aceea înșelătoare a adîncului, punctată doar de sunetele uniforme emise de carcasa din plastic lipită de etambou printr-o ventuză.

Pictorul regretă că nu se află aici într-o vacanță, cu micii lui prieteni pe care i-a îndrăgit, ba chiar cu această fată care-i dă mereu o senzație acidă, ca și cînd i-ar cenzura ironic toate planurile. Să înoate în șir indian, dezvăluindu-i tainele pline de farmec ale acestor golfuri cu vegetație luxuriantă, populate din belșug cu pești.

Rememorează scena văzută de pe punte. Scafandrul se prelingea de la prova spre pupa, fără a avea aerul că bîjbîie. Este foarte probabil să fi ieșit de sub debarcader, deci din prova *Delfinului*. Atunci de ce-a plecat direct spre larg ? Încotro s-a dus și unde-a putut să iasă la mal ? ...Va trebui să nu se pripească. Desprinde capsula din plastic cu ajutorul unei șurubelnițe. Îi scoate capacul printr-o simplă apăsare. Scoate al doilea capac, întrerupe un circuit, se vîră sub carenă, pune capacul de etanșeitate,

își scoate furtunul de oxigen din gură, potrivește mușchiul pe marginea capsulei și gonește apa de sub capac printr-un jet de oxigen ale cărui bule se lovesc de chilă. Cînd lipește aparatul la locul lui, acesta nu mai emite nici un fel de sunet. Se răsucește și, înotînd ușor, se cufundă la opt metri după batimetru, în locul umbrit de proiecția navei pe fundul golfului. Cu mișcări lente se culcă pe spate, astfel încît să poată supraveghea comod tot ce se întîmplă deasupra. La semnul lui, Anca Gheorghiu face același lucru, în partea opusă Pictorului, astfel încît toate cele 360 de grade ale orizontului să fie supravegheate în sectoare de cîte 180 de grade... Legănat lin de curentul de fund, văzînd chila *Delfinului* deasupra și o parte din suprafața umbrită a apei, Pictorul își spune că Fochistul nu putea descoperi un loc mai ideal pentru urzelile lui criminale. Că acest golf este totuși o minune a naturii, dacă nu cumva a fost creat artificial și că, probabil, în nopțile cînd transportă materiale de la *Xingu* la insulă, ori viceversa, submarinul de buzunar se află aici ca în sînul lui Avram. Își consultă cronograful etanș, cu un gest mecanic. Au trecut doar șapte minute de cînd a redus aparatul la tăcere. Își aranjează busola-brățară și, fulgerător, își dă seama că a făcut cea mai mare prostie posibilă. Dacă scafandrul vine să controleze aparatul după ce li se termină lor oxigenul ? Ori, dacă venind travers pe navă, vede obloanele deschise și dă alarma ? Are toată dreptatea reportera asta afurisită să-l privească ironic, ca pe un Sherlock Holmes improvizat ce se află. Un semnal în talpă. Se răsucește spre pupa. Exact în axul longitudinal al navei, condus parcă de un radio-compas, apare, numai la doi metri mai sus decît sînt ei, un scafandru îmbrăcat într-un costum verde albăstrui, imitînd, văzut de jos, coloritul unei broaște țestoase. Pictorul își stăpînește gestul de a se verticaliza. Rămîne nemișcat, urmărind cum scafandrul desprinde capsula emițătoare, cum o înlocuiește cu alta și cum, răsucindu-se elegant de 180 de grade, pornește într-un craul lent, pe direcția de unde venise. În aceeași clipă, Pictorul execută o ranversare și, cufundîndu-se cu un metru mai adînc, începe urmărirea, ținîndu-se mereu în unghiul de vedere mort al scafandrului care înoată din ce în ce mai rapid pe direcția de 75 de

grade. Pictorul cronometrează durata traseului. Trei minute. Brusc, scafandrul face o întoarcere de 90 de grade. După alte două minute de înot, Pictorul vede fundul care urcă în pantă abruptă. Scafandrul încetinește ritmul. Se verticalizează, astfel că Pictorul îi vede labele de rață bătînd apa la o jumătate de metru deasupra. Omul parcă ar căuta ceva. I se pare că distinge un semnal sonor. Cînd scafandrul bate apa viguros, luînd-o spre stînga, Pictorul țîșnește cu putere, într-o detentă de start. Îl ajunge pe scafandru, abordîndu-l din spate și piezîș, pe dedesubt. Îi înlănțuie brațele, răsucindu-l pe spate, în vreme ce Anca Gheorghiu îi imobilizează picioarele... Ah, fata asta, care s-a poftit singură la bord, este brici de deșteaptă. Se prelinge pe lîngă prizonier, fixîndu-i mușțiucul în gură. Omul ar fi putut face un gest disperat, scuipîndu-l și preferînd să moară înecat, decît să cadă prizonier. I-ar fi obligat să-l scoată la suprafață. Sau, dacă-l țineau să se înece, jetul de oxigen țîșnit din furtun, i-ar fi demascat. Vîslind amîndoi numai cu labele de rață, se depărtează rapid de mal, cu toate zvîrcolirile disperate ale scafandrului. Pictorul navigă aproximativ. După cele cinci minute de înot zărește încă foarte departe umbra *Delfinului*. Sporește viteza. Individul zvîcnește din cînd în cînd. Se luptă să zvîrle mușțiucul din gură. Încearcă să-și strîngă picioarele și s-o izbească pe reporteră în mască. Cu toată împotrivirea, este remorcat pînă în interiorul habitaclului. Înainte de a se închide obloanele, Pictorul îi face semn Ancăi să anihileze și a doua capsulă semnalizatoare. Fata se lansează printre cele două obloane care culisează pe șarnierele lor. Apa se evacuează cu repeziciune. Prizonierul înțelege că nu mai are nici o șansă. Cînd habitaclul se evacuează, se deschide oblonul spre interior și cei trei juniori își arată figurile curioase.

— Haide, neonorabile, scoate-ți masca, spune Pictorul... Pentru tine, aventura s-a sfîrșit.

Omul ridică din umeri, fără să facă nici o mișcare. Pictorul îi scoate masca. Spre surprinderea tuturor, de sub masca de scafandru își face apariția un om foarte tînăr, care spune într-o românească ciripită și aproximativă :

— Student !... Io student !

— Regret, amice, replică Pictorul în esperanto... Pînă cînd vedem ce fel de student ești, ai să beneficiezi de brățări și de butoi... Aha! Văd că înțelegi exact ce înseamnă și brățările și butoiul... Nici o mișcare, altfel ești mort. Acum cîteva întrebări :

— Nu răspund.

— Vrei să te tratez cu o picătură de „M. S.“ ? !

Prizonierul nu-și stăpînește o mișcare de spaimă... Pictorul îi spune să-și dezbrace costumul de scafandru. În vreme ce se dezechipează sub privirea atentă a Pictorului, Anca Gheorghiu îndreaptă spre el țeava minusculă a unui pistolet cu tranchilizante.

29

Prevăzut cu cătușe la mîini și la picioare, prizonierul este vîrît în „butoi“, recte într-unul din chesoanele vasului, amenajat, se pare, în acest scop. Bine capitonat să excludă sinuciderea prin strivirea țestei, ca și zgomotele și țipetele, chesonul din dural, cu aerisire prin filtre, este practic o celulă perfectă.

— După ce plec, spune Pictorul îmbrăcînd costumul prizonierului, aranjează capsula să emită regulat.

— Nu este prevăzător să pleci singur.

— Șapcă-albastră are dreptate.

— Ia-mă pe mine, comandante, se oferă Florin.

— Deocamdată, nu. Trebuie să descopăr pe unde a intrat în apă scafandrul și unde conduce intrarea respectivă.

— De ce nu-l întrebi pe el ?

— Pentru că poate da o schemă falsă, care executată să-l alarmeze de-a binelea pe Fochist, domnișoară. Și... pentru că n-am o clipă de pierdut... Cei de la sol s-ar putea alarma... Scoate-ți costumul și încearcă prin esperanto-ul lui Șapcă-albastră să-i smulgi prizonierului date despre insulă... Mihăiță. Pistolul cu aer comprimat. Teaca... Perfect... Mlădița. Încă două ceasuri de răbdare...

— Mi-o promiți, unchile Ra ?

— Cu mîna pe inimă... Gata... Evacuați habitaclul.

Pictorul nu surprinde semnul pe care reportera i-l face lui Mihăiță și Mlădiței. Nici răspunsul complice al acestora. Își fixează masca străină. Se apleacă să-și lege la gambă cuțitul de scafandru. În clipa aceea, Anca Gheorghiu se prelinge în spatele pupitrului de comandă. Mihăiță iese din habitaclu, făcînd mai mult zgomot decît este necesar deplasamentului pe care-l are. Se etanșează habitaclul. La ordinul Pictorului se inundă. După ce iese din navă, Pictorul se orientează pe 75 de grade, ceea ce, în starea de nemișcare a *Delfinului* înseamnă exact prelungirea axului longitudinal. Înoată în ritm accelerat cele trei minute, după care virează de 90 de grade și înoată în ritm egal distanța de încă două minute, fără să observe umbra care se ține la mică adîncime sub el în unghiul mort de vedere.

Stopează în fața malului abrupt. Este limpede că aici a intervenit mîna omului. Trunchiuri de sălcii înfipte în mîl, între care s-au împletit garduri de răchită. Ici, colo, bolovani. Ce muncă, ce bani s-au investit aici, ce diabolică perseverență... Pentru ce ? Pentru formula unui combustibil nou ? ! Oare numai pentru atît ? ! Cîțiva metri la stînga. Mai mult. Parcă aici. Rămîne nemișcat. Distinge clar emisiunea capsulei fixată pe etamboul *Delfinului*... În clar obscurul malului ridicat vertical în fața lui, întrezărește o pată de culoare mai deschisă. Înoată precaut. Gura unui canal. Fără să ezite, se avîntă în interior. Canalul are pereții verticali, căptușiți cu trestie. Este adînc de trei metri și după exact trei minute de înot în ritm potrivit, se bifurcă în unghi de aproximativ 90 de grade. Pictorul rămîne surprins, plutind între două ape. Revede fulgerător schema acțiunii submestre. Oricum, insula nu poate fi decît în dreapta. În stînga este probabil canalul navigabil care-o leagă de fluviu. Se întărește în această convingere, constatînd că apa de pe canalul din stînga este mîloasă, gălbuie și deasă. Pornește pe ramificația din dreapta. Numai după cîteva mișcări, ocolind un mănunchi des de trestie, se găsește într-un fel de bazin rotund, cu circomferința de aproximativ doi metri, întunecos, în apele căruia aude un clipocit ca de izvor. Se verticalizează și, ușor, cu mîinile întinse, începe să pipăie pereții, care, așa cum se aștepta, au aceeași constituție cu ai submarinului de bu-

zunar. Brusc, undeva în dreapta, se aprinde o lumină albastră. Își amintește de sistemul de semnalizare de pe *Xingu*. Înoată puternic, direct spre lumină. Întîlnește barele unei scări din plastic. Se agață de cea dintîi. Își scoate labele de rață. Le agață la centură. Urcă hotărît, forțîndu-și ochii să se aclimatizeze cu întunerecul palid de sub acoperișul care maschează gura aceea de puț. Iese din apă. Se saltă pe deasupra ultimei trepte. Întrezărește un fel de hală plină de baloturi și, direct în față, o pîrtie de lumină venită de la o ușă deschisă. Face cîțiva pași, simulînd că nu-și poate desface bretelele scafandrului. Aude o lovitură icnită. Un strigăt înăbușit, de femeie. Bufnitura unui trup. Se răsucește fulgerător. Vede o matahală îngenuncheată lîngă trupul nemișcat al unui scafandru autonom, în care o recunoaște stupefiat pe Anca Gheorghiu.

— Cambo, cimpanzeu afurisit, spune matahala în esperanto, cu accentul care-l trădează pe irlandez de la o poștă... N-ai simțit nimic, animalule... Pentru prostia asta meriți să fii lichidat, dobitocule.

Pictorul revine rapid. Își ridică masca.

— Cine dracu este ? mormăie tot în esperanto.

În clipa în care cel îngenuncheat lîngă trupul nemișcat al reporterului Anca Gheorghiu vrea să se ridice, oferindu-i ceafa, Pictorul îi dă o lovitură scurtă cu muchia palmei. Namila are o clipă de nesiguranță. Înainte de a se prăbuși, Pictorul apucă omul de subțiori și îl trage, opintindu-se, în spatele unor baloți. Se întoarce și procedează în același fel cu trupul inert al fetei, pe care-o garnisește în gînd cu complimente nu prea măgulitoare. În clipa în care o așează pe pămîntul bătătorit, de după ușa întredeschisă țîșnește un strigăt de durere, neomenesc.

30

— Nu vi se pare că unchiul Ra ne-a transformat în simple obiecte de muzeu ?... Florine, pe vremuri, aveai mai multă personalitate... Și tu, Mihăiță !

— Pe vremuri ! Pe vremuri !, mormăie Mihăiță, acoperind membrana portavocii cu perne.

— Iată-ne conspirînd, Mlădița !

— Ei da ! Conspirăm. Împotriva tiraniei unchiului Ra, care ne vrea scoși din acest joc. Împotriva destinului de păpuși, mînuite de același unchi Ra. Atotputernicul, atoateștiutorul, atoatefăcătorul unchi Ra.

Mlădița își trece degetele de școlăriță prin părul arămiu, tuns scurt. Se plimbă prin careu, cu mîinile la spate. Băieții o privesc mirați.

— Dacă nu eram noi, adio Fochist... Adio „Rechin pelerin". Am dreptate ?

— Aproximativ.

— Integral, Mihăiță. Constat cu părere de rău că ți-a cam pierit entuziasmul.

— Iar eu constat, tot cu părere de rău, că al tău s-a transformat într-un fel de...

— Totdeauna ai stat mediocru la limba română, pufnește Mlădița... Vreau să vă spun că povestea asta polițistă a plecat pe o pistă greșită.

— Uite unde era să fie comisarul Maigret, mormăie Mihăiță.

— Cred că într-un fel Mlădița are dreptate ! S-o ascultăm pînă la capăt. De acord ?

— Dacă zici, s-o ascultăm.

— Unchiul Ra este un prost... Nici o vorbă... Uitați-vă la Fox, care-l cunoaște de cel puțin trei ani. Mă aprobă.

Florin își stăpînește zîmbetul, cu toate că afurisitul de Fox, cocoțat pe canapeaua rabatabilă se gudură auzindu-și numele și o privește pe Mlădița cu ochii lui negri, plini de ironie.

— Este un prost, pentru că nu înțelege două lucruri și anume : a) doctorița aceea care a fost aici, este un *om bun*. Nu știu prin ce mister este în banda „Rechinului". Dar nu pe ea am urmărit-o la B. Nu ea m-a dus la Roșcat. Nu ea este madam Lafazanis... Și b) Anca, prietena mea este în stare să-și dea viața pentru el.

— Se pare că vrei să ne întorci la epoca matriarhatului, domnișoară. Pînă acum n-a fost vorba aici, decît de voi trei, cele trei...

— Nici la mitologie nu ești prea tare, Mihăiță... Trei grații, don' Șurubelniță.

Mihăiță dă ochii peste cap. Florin se întreabă dacă prietena lui nu se află încă sub influența drogurilor. Se pare că Mlădița a dobîndit harul de a ghici gîndurile, pentru că îl amenință cu degetul și-i spune că, în general, creierul este dat bipezilor spre a fi folosit și de rațiune, nu numai ca magazie pentru datele istorice pe care le pretinde moș Alexandru Machidon, prof-ul de istorie.

— Doresc să știu un singur lucru, băieți. Vreți sau nu vreți să-l ajutăm pe acest unchi îngîmfat, fără să folosim pistoale și scafandri autonomi și toată tehnica asta care i-a zaharisit pe unii dintre noi ? ! Nici o vorbă, Mihăiță... Da sau ba ?

— M-a pugilat sub linia de centură... Tu ce zici, Florine ?

— Ne luăm niște răspunderi, Mlădița. Asta nu este un joc. Dacă întîmplarea ne-a făcut să picăm în plasa țesută de acest monstru...

— Tot ea, întîmplarea, ne-a scos-o în cale pe doctoriță. Simt, știu, înțeleg că totul pornește de aici. Orice clipă pierdută, poate fi un risc pentru ai noștri.

— Ce vrei să faci ?

— Cel mai simplu lucru din lume. Să-i vorbesc.

— Și dacă ne trădează ?

— Accept un risc de unu la mie.

— Și dacă totuși...

— Atunci, sîntem trei contra unu !... Acceptat ?

În careu se instăpînește o liniște gravă, în care Florin își aude gîndurile. Își reamintește aventura lor din subteranele bastionului. Își reamintește de calmul și perspicacitatea lui Mihăiță în lupta „psihologică" cu robotul criminal. De ce naiba o fi avut „Rechinul" nevoie acolo de un robot criminal și de toată gama de aparate supratehnice, cînd totul putea fi păzit cu mult mai puțină risipă de imaginație ? O aude vag pe Mlădița întrebînd încă o dată :

— Acceptat ?

— Cu condiția ca eu să fiu cercetașul, spune Mihăiță... Eu și... trusa mea de șurubelnițe.

Mlădița bate din palme. Îl sărută pe Mihăiță pe amîndoi obrajii.

— Asta înseamnă nesupunere la bord, comentează acid, Florin.

Mlădița îi întinde mîna.

— Știam, spune privindu-l în ochi.

— Cu o condiție !...

— Care ?

— Să-i lăsăm o scrisoare foarte clară, astfel încît să-și poată conjuga acțiunea, cu acțiunea noastră.

— Foarte bine. Iată un gînd rațional. Cine scrie scrisoarea ?

— Tu ! spun băieții în cor.

— Eu, pentru că, într-un fel sînt responsabilă de această călătorie.

— Ai înțeles greșit, Mlădița, spune Florin... Tu, pentru că ești cea mai apropiată de comandant !

Mlădița se instalează la masa giroscopică. Mihăiță îi găsește blocnotesul și pixul. Fox sare de pe locul consemnului și, ridicîndu-se în două picioare, execută o gamă de salturi acrobatice, vrînd astfel să-și demonstreze totala lui adeziune la aventura pe care-o adulmecă plutind în aer.

„*Unchiule Ra*“, scrie Mlădița cu repeziciune. „*Întotdeauna mi-ai spus că un om merită acest titlu de noblețe, în măsura în care este capabil să ia hotărîri în folosul unei idei generoase, pe care să le ducă la capăt cu perseverență, răspundere și dispreț față de primejdie. Noi trei am luat o asemenea hotărîre. Vrem să-l facem nevătămător pe Fochist, prin doctoriță, care are un suflet de aur. O știu. Mihăiță va găsi mijlocul să anunțe* „Delfinul“ *unde ne aflăm. Îl luăm cu noi și pe Fox. Nu-l certa pe nea Șapcă albastră, în doliu după podoaba lui capilară, pentru lipsa lui de vigilență. Doar tu mi-ai spus de atîtea ori că oamenii mari nu sînt în fond decît niște copii. Te salutăm cu salutul nostru pionieresc: „Tot înainte“.*

Mlădița, Florin, Mihăiță, iar pentru Fox, care nu știe carte, semnez tot eu: Mlădița!“

Aplecați peste umărul prietenei lor, Florin și Mihăiță citesc fiecare cuvînt rămas în urma pixului. După ce semnează și pentru Fox, Mlădița pune scrisoarea în picioare, pe polița de la căpătîiul canapelei din dreapta, astfel încît să fie văzută de cel care iese prin tunelul habitaclului.

— Acum, băieți, nu ne rămîne decît să ajungem vii și nevătămați la mal, spune ea radiind de mulțumire.

— Așa ai fost întotdeauna, conchide Mihăiță scărpinîndu-și ciuful... Ai lansat idei, și noi doi am fost ăia care am sărit în apă să ți le pescuim...

De pe punte se aud pași îndreptîndu-se spre tambuchiu.

— Toată lumea doarme, șoptește Mlădița...

Cei trei se lungesc pe canapele. Florin cu Mihăiță în stînga careului. Mlădița în dreapta, ascunzînd scrisoarea sub pernă. Dintr-un salt, Fox se culcușește la picioarele ei. În clipa în care Șapcă-albastră își arată picioarele păroase, Coco trezit din somn cîrîie supărat :

— Derbedeule !... Derbedeule !

— Ssst ! Tacă-ți pliscul, dihanie neghioabă...

— Ha ! Ha ! Ha ! Derbedeule !... Derbedeule !

Șapcă-albastră dispare pe unde-a venit, sîsîindu-l și ocărîndu-l pe „animalul înaripat pe care el însuși o să-l împăieze de viu și o să-l spînzure de vîrful catargului".

Mihăiță eliberează microfonul porta-vocii.

— Dorm ca niște îngerași, mormăie Șapcă-albastră... Numai să nu-i trezească moara aia hodorogită de Coco !

— Papagal ți-a trebuit. Papagal ai, răspunde Știuculiță întors misterios la bord. Ce naiba de nu se mai întoarce Pictorul ?

— Și reportera !

— Cum... și reportera !

— Bine ! Adică... și reportera. Altădată să fii vigilent și să nu te mai hlizești la doctorițe brunete în timpul misiunii !

— Taci, că trezești copiii. Ce-ai căutat acolo jos ?

— Să-l văd pe Ceankaișist.

— E pus la naftalină... Te fac o tablă ?

— Ești pe recepție ?

— Sînt.

— Ai cuplat toate mijloacele ?

— Tu nu vezi ?... Joci, ori ba !

Cînd se aud zarurile țăcănind pe cutia de table, Mihăiță deșurubează cu repeziciune unul din hublourile din babordul careulul. Ajutată de cei doi băieți, Mlădița care între timp a făcut trei baloturi minuscule din hainele lor, iese prin hublou. Ținîndu-se de margine, atinge apa cu tălpile picioarelor. Florin îi prinde mîinile, lăsînd-o să lunece ușor în lungul bordajului fierbinte al navei. Îi trece legătura, cu rochița și sandalele, pe care Mlădița și-o cumpănește pe cap. Apoi Mihăiță părăsește nava în același chip, primindu-l în brațe pe Fox, căruia îi dă drumul în apă, fără zgomot. Ultimul iese Florin și nu se poate spune că remușcarea de a nu-l fi ascultat pînă la capăt pe Ra-Bufallo Bill nu este mai mică, infinit mai mică decît plăcerea de a lua pe cont propriu o astfel de întreprindere.

31

Pictorul își blesteamă în gînd momentul de slăbiciune în care a primit-o la bord pe fata mai mult moartă decît vie. Îi scoate ochelarii. Cu eforturi disperate îi introduce între dinții strînși mușțiucul tubului de oxigen. Știe că ce face, poate să-i redea conștiința ; ori tot atît de bine o poate ucide. Se pleacă mult deasupra ei, să-i simtă respirația. În clipa în care i se pare că inspiră, răsucește puternic robinetul de oxigen. De dincolo, pe ușa întredeschisă, se aude același strigăt neomenesc și un glas dogit, pe care parcă îl recunoaște, spunînd răgușit, în românește :

— Repetă după mine, nenorocitule... Nu sînt nimic... Sînt o cîrpă în mîna stăpînului meu... Sînt robul voinței lui. Sînt zdreanța care-i curăță praful de pe încălțăminte...

Și alt glas, foarte calm.

— Ai greșit formula, dobitocule. Asta se folosește pentru cei din orient. Pentru mahomedani, mai ales. Ți-a tradus-o cineva greșit... Aștia, savanții, au altă formulă... Dă-mi abecedarul...

Namila prăbușită alături scoate un geamăt. Întredeschide ochii. Înainte de a-și aminti ce i s-a întîmplat, Pictorul îi dă un pum în tîmplă. I-l dă cu sete și convingere, astfel încît uriașul leșină din nou. Cu tot calmul pe care vrea să și-l impună, Pictorul simte cum renaște în el ura neagră, coclită, împotriva acestei bande de tîlhari, care folosind murdar mijloacele științei, au distrus personalitatea atîtor oameni, făcîndu-și-i sclavi. Pe toți dracii! Fata începe să dea semne de viață. Încă un șoc cu oxigen. O zbatere a genelor lungi. O tresărire a obrazului. Pictorul o ridică ușor, sprijinindu-i spatele de genunchii lui. După o secundă de incertitudine, fata își revine total.

— Iartă-mă! este cel dintîi cuvînt pe care-l spune... Voiam să te apăr.

— Văd, mîrîie Pictorul... Repede... Scoate-ți scafandrul. Și fă rost de sfoară groasă, de sîrmă, de niște cîrpe ori de hîrtie.

Alt strigăt neomenesc, plin de durere, îi electrocutează pe cei doi. Dintr-un salt, Anca este în picioare. Ajutată de Pictor își scoate scafandrul autonom, pe care acesta îl așează cu grijă în spatele baloților. Dispare printre aceștia. Pictorul aude lama cuțitului de scafandru tăind sfoara — probabil de ambalaj — și, mai apoi, spintecînd hîrtia.

— De cîte ori ți-am spus, animalule, că intensitatea șocului nu trebuie să fie maximă, spune același glas calm, avînd ceva pedant, de dascăl, în felul cum pronunță cuvintele... La intensitatea asta, pacientul simte doar durerea, brută ce ești. Nu mai poate conjuga efectele psihoordinului, cu efectele durerii.

— Ce-i aia: conjuga? Mie să-mi vorbești omenește, Profesore, nu păsărește, că...

Răsună o pereche de palme. O lovitură înfundată.

— Că ce, brută sinistră?...

Un geamăt. Al celui cu glasul dogit, de bețiv.

Pictorul îi face semn reporterei să se grăbească. Fata vine cu un braț de sfoară groasă, de ambalaj și cîteva fîșii de hîrtie creponată. Cu o agilitate surprinzătoare pentru un om abia trezit din leșin, se apucă să lege picioarele uriașului. Dintr-o singură ochire Pictorul își dă seama că fata execută o lucrare perfectă. „Parcă ar matisi o parîmă

ruptă", își spune, legînd strîns pe lîngă trup, mîinile gorilloide ale celui leșinat. După ce-l transformă într-un balot, Pictorul îi pune un căluș de hîrtie pe care i-l fixează tot cu sfoară și-l leagă la ochi cu propria lui batistă. Știe că un om legat burduf, cu căluș în gură, dar cu ochii liberi, este un om pe jumătate liber. Pe cînd legat la ochi este un om pe jumătate mort. Cînd își isprăvește opera, se ridică în picioare.

— Încă o dată iartă-mă, îi șoptește fata.

— Mulțumesc pentru intenție, mormăie... Și acum să vedem ce se întîmplă dincolo.

Pictorul își scoate pistolul cu aer comprimat, folosit pentru imersiune. Strecurîndu-se abil, cei doi ajung în dreptul ușii întredeschise. Pictorul se lasă în genunchi, apropiindu-și ochiul de una din crăpăturile ușii, făcută din scîndură. Dincolo, pe un scaun ca de dentist, ori de frizerie, zace leșinat doctorul în științe biologice Grigoriu. Lîngă el, în picioare, urmărind cronometrul, un tip înalt, cărunt, cu obrazul bronzat și figură distinsă, de intelectual. Cu spatele spre ușă, Pește-fiert. Pictorul îi vede doar ceafa plină de cicatrici și brațele goale acoperite de păr. Se ridică, făcîndu-i semn reporterei să-l urmeze. Cu o lovitură de picior, face ușa să zboare în lături.

— Haide, Pește-fiert, spune, amenințîndu-i pe cei doi cu pistolul. Și tu, Profesore... Sus mîinile! La cea mai mică mișcare, vă găuresc țestele... scoate ștecărul din priză domnișoară!

Cînd Pește-fiert se răsucește fulgerător, aruncîndu-se asupra Pictorului, se aude pocnetul ușor al aerului comprimat și strigătul de durere al banditului care se prăbușește cu rotula stîngă zdrobită.

32

Florin preia conducerea înotătorilor. Îl urmează Mlădița. Mihăiță închide șirul indian, în vreme ce Fox evoluează cînd în față, cînd lateral, căutînd parcă ceva. Cei cîțiva zeci de metri pînă la mahuna legată la de-

barcader sînt străbătuți rapid, fără ca cei doi bravi de pe bordul *Delfinului* să observe ceva. Ajuns la mahună, Florin înoată în lungul bordului mirosind puternic a catran și a pește, depășește prova și dispare sub podișca debarcaderului sprijinită pe piloni, fără să atingă fundul cu picioarele. Înoată pe loc, pînă cînd este ajuns de Mlădița și Mihăiță. Sub debarcader plutește o lumină difuză.

— Pe unde ieșim de aici, fără să fim văzuți ? șoptește Mlădița.

— Se pare că Fox are o idee precisă, îi răspunde Mihăiță... După el, băieți.

Într-adevăr Fox are o idee, pentru că taie pieziș apa de sub debarcader și dispare în colțul din dreapta. Toți trei aud foarte limpede zgomotul caracteristic pe care-l face ieșind din apă și scuturîndu-și blana.

— Acum este rîndul meu spune Mihăiță, zvîcnind în direcția unde dispăruse Fox.

După cîteva mișcări precaute de bras, cei trei ajung la gura unui fel de tunel săpat sub marginea debarcaderului, adînc pînă la piept. Se strecoară pe sub ultima scîndură și, spre surprinderea lor, se află într-un fel de golf minuscul, înconjurat din toate părțile de stuf des. În golful cu apa pînă la piept se găsesc două caiace pneumatice, a cîte trei locuri. În capătul golfului, o potecă, și în capătul potecii, Fox care se ridică mereu pe picioarele dinapoi, ca și cînd le-ar face semne.

— Ieșiți la mal, șoptește Mihăiță... Eu rămîn încă o secundă.

Florin cu Mlădița se execută imediat. Înoată spre capătul potecii. Cînd lovesc fundul cu genunchii, se ridică în picioare. Între timp Mihăiță deșurubează ventilele caiacelor numai atît cît este necesar ca aerul să se evacueze ușor, pe neobservate și în ritm încetinit. Cînd ajunge la capătul potecii, îi găsește pe cei doi, echipați. Costumele de baie, ude, le-au și pătat hainele. Fără o vorbă se echipează și el, trăgîndu-și la piept trusa de scule, care s-a udat foarte puțin. Cum Fox a și luat-o pe potecă, Mihăiță îl urmează, constatînd că pămîntul tare de sub tălpile sandalelor are o consistență și o elasticitate ciudate. Poteca este aproape rectilinie, mărginită de zidul de nepătruns al trestiișului. Ici, colo, în stînga și dreapta lucesc ochiuri

de apă. Dintr-odată, Fox care merge în față cu ciotul de coadă ridicat băț, se culcă la pămînt cu o mișcare atît de bruscă, încît Mihăiță se împiedică de el. La cîțiva metri poteca face un unghi de aproape 90 de grade. Cei trei se lungesc la pămînt. Abia în clipa în care simte în nări mirosul de apă stătută, rizomi și mîl, amestecat cu cel al trestiișului verde, Florin își dă seama cu exactitate că părăsind bordul ospitalier al *Delfinului,* s-au aruncat într-o aventură care i-a dus în această lume necunoscută și misterioasă a insulei pierdută în fabulosul univers al Dunării. Tresare cînd aude un glas sec, spunînd :

— Se pare că în tabără s-a întîmplat ceva.

— Nu sînt sigură, George.

La acest glas de femeie Mlădița reacționează aproape convulsiv. Fox ascultă cu urechile ciulite, ca și cînd ar înțelege fiecare cuvînt.

— În orice caz, ea merită o pedeapsă exemplară.

— Dintotdeauna nu a fost decît o imbecilă sentimentală. Mi s-a făcut scîrbă de toată dramoleta pe care-o joacă acum.

— Fă-o să-și uite remușcările... Auzi tu !... Să și le uite, pînă ajunge pe bord... Pe urmă, treaba ei și-a Păianjenului.

— Nu se poate, George.

— Ba se poate foarte bine, draga mea... Am trimis-o la stație în clipa în care l-am văzut pe copoiul ăla deghizat în inginer, ridicîndu-și cortul.

— Ești sigur că sînt copoi ?

— Cum sînt sigur că tu ai ochii ăștia albaștri, care știu minți atît de bine. Haide... Este timpul să-l anunți pe șef. Ne întîlnim la Guvid, peste două zile. Ia-o și du-o la șef. Fii tare și mai ales nu te pripi. Tabăra este în mîna mea, o știi. O simplă apăsare pe buton și gata.

— Fii prudent, iubitule.

— Și tu... Să văd analiza de astăzi și gata... Peste trei zile sîntem departe, bogați și...

Glasul se frînge. Cu mișcări de șarpe Mihăiță se tîrăște pe potecă urmat de Fox. Își aduce aminte de felul cum se tîrau Winnetou și Old Schaterhand ca să nu facă zgomot. Cînd ajunge aproape de colțul potecii, vede printre trestii silueta nemișcată a unei femei. Aude pași elastici,

ușori, depărtîndu-se undeva în stînga, în spatele unei liziere de sălcii crescută parcă, miraculos, din acest peisaj dezolant. Tresare cînd simte prelingîndu-se alături trupul felin al Mlădiței. Și se sperie de-abinelea cînd îi vede ochii și expresia crudă a obrazului.

— Ea este, șoptește cu buze livide Mlădița... Ea este, Dumnezeule, ea !

33

În clipa în care Pește-fiert se prăbușește la pămînt, Anca Gheorghiu își fixează țeava pistoletului în fruntea celui numit Profesorul. Pictorul cercetează interiorul dintr-o privire. Un fel de semilaborator și magazie de efecte. Pe unul dintre pereții din placaj, un dulap lung cu cîteva uși zăvorîte. Pe fiecare ușă, scris cu tuș roșu un număr de ordine. Pește-fiert căzut pe pîntec își prelinge mîna sub el. Cu o lovitură de picior aplicată în umăr, Pictorul îl răstoarnă pe spate. Sub cămașa individului se vede mînerul lung al unui cuțit. Fixîndu-i țeava pistolului în frunte, Pictorul scoate cuțitul enorm din teaca lui mascată de cusătura interioară a pantalonului.

— Îmi pare bine de întîlnire, administratore... Noi doi, don' profesor, ne cunoaștem mai de mult ! Îți mai aduci iminte ! ?

— Sînteți niște bandiți, replică aproape strigînd cel numit Profesorul... Am să mă plîng miliției...

Are o față frumoasă de bărbat trecut de cincizeci de ani, ten măsliniu și tîmple cărunte.

— Sst ! Vorbește încet dacă vrei să nu primești un pumn care să te adoarmă... Ori, mai elegant, un strop de „M.S.". Ce zici, Profesore ?... Nici o mișcare. Anca scoate te rog priza ventilatorului. Așa... S-a mai văzut, Profesore. Ventilator cu difuzor și receptor. Truc vechi la care Fochistul ține văd și astăzi, tot atît de mult cît ținea și pe vremuri... Vezi ? Sîntem cunoștințe vechi. Haide. Un strop de efort al memoriei, Profesore.

Vorbind și ținîndu-i pe cei doi sub amenințarea pistolului, Pictorul deschide pe rînd ușile numerotate ale dulapurilor.

— O la la !... Un adevărat arsenal, Profesore... Plînge-te miliției și sînt sigur că te va felicita însuși generalul...

În fiecare despărțitură se află un costum de scafandru autonom, o pușcă submarină cu detonator și proiectile speciale vîrîte într-o cartușieră, un pistol cu surdină, o măciucă de cauciuc și un cuțit de parașutist cu teaca lui.

— Don' Profesor și-a pierdut memoria... Vai, vai... Haide, Pește-fiert. Treci pe scaun. Fără fasoane, că te las și fără celălalt picior.

Cu toate durerile atroce care par să-l sfîșie, Pește-fiert se tîrăște pînă la unul din scaunele aflate în încăpere. Din scaunul de tortură biologul scoate un geamăt înăbușit.

— Lăsați-mă să plec, monștrilor, spune cu glas atît de slăbit, încît Pictorul abia îl aude.

— Vine cineva, șoptește Anca, ascunzîndu-se abil în spatele ușii.

— O singură vorbă, un singur gest și ți-am găurit scăfîrlia, Profesore...

Din doi pași Pictorul trece după colțul dulapului. Ușile deschise îl adăpostesc de minune. Abia se așează la adăpost și de undeva, de afară, se aude un glas plăcut cîntînd un vechi cîntec pescăresc, pe care el îl știe, și al cărui refren se aude foarte limpede :

— *„El regele peștilor eraaa*
și pe bătrînul pescar mi-l dăruiaaa“.

Omul trece cîntînd pe undeva, pe-aproape. Repetă mereu refrenul. Pictorul observă cum pe buzele Profesorului apare umbra unui zîmbet și cum Pește-fiert, cu obrazul torturat de suferință, face un gest necontrolat, ca și cînd ar fi vrut să-i mulțumească celui de-afară.

— Cunoaștem cîntecul, spune ieșind de după colțul dulapului. Haide, Profesore. Arată-mi drumul spre „cabina“ șefului... Este singura șansă care ți-a mai rămas.

Înainte ca Pictorul să poată ridica pistolul, Profesorul execută un fel de catapultare de pe loc, izbind puternic ușa în spatele căreia se ascunsese Anca Gheorghiu.

34

Femeia blondă, toţi trei îi văd părul blond legat într-un coc imens ridicat în creştetul capului, rămîne nemişcată cîteva secunde. Se întoarce pe călcîie şi se depărtează în partea opusă celei în care plecase bărbatul numit George.

— Florine. Ia-o pe Mlădiţa şi urmăriţi-o. Ea este. O cunosc dintr-o mie.

— Şi tu ?

— Eu trebuie să-l conving pe *mister* George că apăsatul pe buton nu este o faptă cuviincioasă.

— Este cea mai bună soluţie, şopteşte Mlădiţa. Şi Fox ?

— Va alege singur... Să pornim !

— Îmi pare rău că ne despărţim, spune Florin.

— Trebuie.

Apăsînd cu convingere pe acest *trebuie,* Mihăiţă vrea înainte de toate să se convingă pe sine însuşi. Se tîrăşte pînă la ramificarea potecii. Le face semn că drumul este liber şi porneşte hotărît spre stînga, fără să se uite înapoi. Fox îi adulmecă pe urme. Face un salt înapoi şi, arborînd o expresie plină de dispreţ pe mutra lui păroasă, o ia la picior în direcţia pe care pornise femeia blondă. Florin şi Mlădiţa îl urmează în clipa în care Mihăiţă dispare la o cotitură a potecii.

— Nu te mai gîndi la altceva în afară de această Lafazanis, spune Mlădiţa... Mihăiţă are acolo tot echipajul de pe *Delfinul.* Singuri sîntem noi, nu el...

— La drum ! răspunde Florin. În definitiv sîntem trei.

— Sîntem patru, Florine. Şi al patrulea este cel mai puternic dintre noi.

— Numindu-se : *Dreptatea !*

Urmărirea femeii blonde pare să se desfăşoare fără dificultăţi. După cîţiva zeci de metri de curgere liniară, poteca atinge o lizieră de sălcii pitice. Deodată, ca şi cînd o minte diabolică ar fi construit un nou labirint, în zidul foşnitor de trestie se deschid zeci de poteci radiale, ramificîndu-se unele din altele după o logică ascunsă. Cu un gest brusc, Mlădiţa îngenunche şi-l ia pe Fox în braţe, îngropîndu-şi obrazul în blana lui sîrmoasă.

— Fox, deșteptule ! Fox, genialule !

Îl alintă, îl scărpină între urechi și Fox se lasă alintat, privindu-l pe Florin cu un ochi negru, de păcură, plin de maliție. După ce trece acest moment de efuziune, Fox o apucă, sigur de el, pe una din potecile care se infundă în zidul de stuf. Abia apucă să-l urmeze și Fox execută o voltă prin aer, rupînd-o la fugă înapoi. Florin și Mlădița îl urmează în pas gimnastic. Ajungînd la liziera de sălcii.

— Aici, Mlădița, șoptește Florin, apucînd-o de mînă.

Sub una din sălcii există un adăpost natural, un fel de împletitură de trestie cu iederă, ca o grotă vegetală. Abia se ascund acolo și Florin reface țesătura de ramuri, cînd exact de pe poteca cu pricina apare femeia blondă. Ține în mîna dreaptă un pistol cu surdină. Cercetează atent cînd poteca, pe care o pipăie din cînd în cînd cu vîrful degetelor, cînd pădurea de stuf, rămînînd nemișcată. Ajunge atît de aproape de ascunzătoare, încît Mlădița simte pînă la durere mirosul acela ciudat care emana din poșeta și rochia „bătrînei doamne Lafazanis". Femeia blondă îngenunche la un pas de ei. Pipăie poteca mașinal. Florin îi vede unghiile lăcuite violet. Blue-jeans-ul are un buzunar lung pe cusătură, prins în ținte de aramă, din care ies plăselele unui pumnal. Cu toată căldura zăpușitoare (cei doi simt sudoarea curgîndu-le pe șira spinării) femeia blondă poartă o bluză de vînt, dintr-un material nisipiu. Este foarte frumoasă. O frumusețe stranie. Rece. Impenetrabilă. Închide ochii. Rămîne așa, nemișcată, cu pistolul atîrnînd, cu buza de jos tremurînd, apoi murmură ceva, își șterge fruntea cu mîneca, inventariază parcă fiecare din potecile labirintului și rămîne perplexă la doi pași de ei, întoarsă cu spatele. Cei doi o aud spunîndu-și :

— Nu este nimeni ! Am înnebunit !... Am înnebunit !... Of, Doamne, am înnebunit de-a binelea.

Femeia își vîră pistolul în buzunarul din spate al pantalonilor. Instinctiv, Florin se arcuiește, gata de salt. Simte pe umăr palma fierbinte și fermă a Mlădiței. După încă un tur de orizont, femeia blondă o apucă pe una din potecile opuse celei pe care plecase inițial. Fox o privește pe Mlădița cu același zîmbet canin, plin de inteligență și

ironie, care parcă ar spune : „se pare că fără un cățel ca mine, treburile s-ar fi încurcat rău de tot". Dă de cîteva ori din coadă, adulmecă pe vînt și țîșnește din adăpost, luînd-o sfoară pe urmele femeii blonde.

35

Rămas singur, Mihăiță își spune că orice plan preconceput ar fi o greșeală de neiertat. Omul pe care-l urmărește poartă o bluză de vînt de culoare nisipie, este atletic și suplu și are talentul deosebit de a folosi excelent pantofii cu talpă de pîslă cu care pare obișnuit. Deocamdată nu-l vede decît la intervale rare, atunci cînd zidul de trestie se rărește, sau cînd poteca face un dublu S, pentru că, pe măsură ce se simte mai bine vîntul cu miros de Dunăre, poteca șerpuie din ce în ce mai des.

Mihăiță își spune că se apropie momentul decisiv al acestei călătorii neobișnuite. Își dă seama că este foarte calm și lucid. Că vrea neapărat să afle taina „ideoimaginatorului". Mai precis procedeul tehnic prin care constructorul a reușit să creeze acel aparat fantastic, capabil să se sensibilizeze la iradiațiile psihice. Cu toate că-l urmărește pe „George" cu simțurile încordate, se întoarce în memorie, mereu și mereu la aparatura din bastion, care-l pasionează și pe care, ciudat, o leagă instinctiv de acest „George". Este smuls din gînduri de ropotul unor pași. De undeva, din față, vine un om în goana mare. Abia are timp să desfacă grijuliu firele de trestie și să se strecoare dincolo de ele, înfundîndu-se pînă la genunchi în mîlul fierbinte și colcăitor, că de după bucla ultimului S apare „George", care face exact același lucru pe care l-a făcut el, cu deosebirea că pitulîndu-se în trestie, își trage dintr-un buzunar al pantalonului un stilet cu lama lungă, care sclipește o clipă în lumina puternică a soarelui. După alte cîteva secunde se ivește în goană un bărbat cărunt la tîmple, avînd întipărită pe obraz o expresie de teamă și ură, atît de grăitoare încît Mihăiță

intuiește că Pictorul a intrat în joc, de data asta pe față. Cînd omul ajunge în dreptul lui „George", acesta țîșnește din stuf, punîndu-i piedică. Omul se clatină pe picioare. „George" îl apucă de braț, restabilindu-i echilibrul.

— Ce-ai, Profesore ? ! Parcă te mînă din urmă o mie de copoi.

— O mie nu, dar doi, da... Sînt aici, George... Pseudo-expediția aceea... Ei sînt.

— Haide. Trageți sufletul... Respiră adînc. Gata. Spune-mi exact totul. Repede !

— Au apărut tocmai cînd îl tratam pe biolog.

— V-au auzit, nenorociților.

— Nici gînd. Au venit prin tunel.

— Ești nebun. Și Irlandezul ?

— Irlandezul ? Nici un semn de viață... Ca și Cambo... Probabil l-au prins cînd umbla sub vasul lor blestemat.

— N-am nevoie de ipotezele tale. Sînt în tabără, deci ?

— Da !

— Foarte bine. Excelent. Superbissim.

— Ai înnebunit.

— Deloc. O să le cadă în labe cîțiva din plevușcă. Să fie sănătoși. Mai devreme sau mai tîrziu și așa trebuia să ne descotorosim de ăștia... Știau prea mult. Au ajuns la stație ?

— Nu cred.

— Ascultă aici, Profesore... Te duci la stație, prin canal. Cuplezi tot sistemul de sinucidere. Cuplezi pe urmă rețeaua exterioară.

— Ești nebun.

— Deloc. O găsești la stație pe Fecioara. O ajuți să rezolve chestia cu Doctorița. Îl anunțați pe șef că veniți.

— Și tu ?

— Nu-mi duce grija. Spune-i că lichidez eu afacerea asta. Să plece cu voi.

— Și tu ?

— Ce tot îi dai zor cu mine ? Fii mulțumit că nu-ți bagi iarăși pielea în saramură.

— Și tu, canalie ? Tu îți strîngi blestematele tale de fișe, care dincolo fac o avere, un munte de aur ; iar pe noi, după ce ne-ai stors, ne trimiți plocon „Fochistului".

Asta ne dă pe mîna Păianjenului... Cine știe în ce ape „internaționale" se va pescui cîndva, dacă se va mai pescui, cadavrul unui necunoscut.

— Taci, nenorocitule !

— Am tăcut destul... N-ai să pleci nicăieri fără mine. M-ai corupt, m-ai intoxicat cu planurile tale nebunești, mi-ai promis că-mi arunci la picioare toată lumea, vapoare de lux, călătorii pe cele cinci continente, automobile super, cabarete și acum ?... Acum ?...

Cel numit „Profesor" își înfinge mîinile în gîtul lui George. Mihăiță îi vede obrazul congestionat. Ochii ieșiți din orbite. Vinele de pe frunte zbătîndu-i-se.

— Acum mă arunci la gunoi, sceleratule !

Înainte ca Mihăiță să poată face un gest, cuțitul fulgeră din nou în lumina crudă a zilei. Lama se înfige în spatele „Profesorului". Încă două lovituri puternice și Profesorul se prăbușește horcăind. „George" se pleacă deasupra lui. Îl întoarce cu piciorul. Șterge cuțitul de pantalonii muribundului, îl vîră la loc în teacă și, apucîndu-l de picioare pe Profesor, îl trage din potecă, în trestiiș. Potrivește abil cele cîteva trestii îndoite, ori rupte. Fără să țină seama că este plin de noroi pe picioare, o ia în pas alergător pe direcția din care venise Profesorul.

Mihăiță ascultă cuprins de groază horcăitul acestuia. Vede trestiile zbătîndu-se. Apoi, o liniște de moarte se înstăpînește în jur. Iese din mîl și spunîndu-și că, în definitiv, Profesorul și-a primit pedeapsa pentru mîrșăviile lui, îngrozit de scena la care fusese martor, își reîncepe urmărirea, jurîndu-și să anihileze la timp planul criminalului feroce care s-a arătat a fi cel urmărit.

36

Fox se dovedește un numai un excelent cîine de urmărire, dar și un foarte inteligent cîine polițist. Păstrează distanța cea mai convenabilă față de femeia blondă care iutește pasul din ce în ce, pînă cînd, stăpînită

parcă de o panică pînă atunci ţinută în frîu, o ia la fugă, mărind vizibil distanţa dintre ei. Fără o vorbă Mlădiţa trece la pas gimnastic. După cîteva minute, în care au scăpat-o din vedere pe urmărită, Fox împietreşte în mijlocul potecii, barîndu-le drumul.

— Păcat că nu poate vorbi, şopteşte gîfîind Mlădiţa.

— Mă duc să văd pentru ce ne barează trecerea. Rămîi aici şi supraveghează împrejurimile.

— Dacă observ ceva, fluier ca mierla. Atunci te ascunzi în partea dreaptă a potecii, Florine.

Florin se trînteşte la pămînt. Execută un mers tîrîş pînă lîngă Fox, care se pare că-l aprobă, tîrîndu-se şi el spre cotitura potecii. Florin îşi scoate capul dincolo de un smoc de trestie verde crescut în buza potecii. Rămîne uluit de ceea ce vede. Îi face semn Mlădiţei, care vine lîngă el cu acelaşi mers tîrîş. Văd amîndoi o tabără, aşezată pe malul aceluiaşi golf, cu acelaşi debarcader, cu aceeaşi mahună amarată acolo, cu aceeaşi lotcă, şi cu deosebirea că pe apele golfului nu se găseşte nici urmă de *Delfin*. Cele cîteva bărăci par pustii.

— Nu se poate să fie golful nostru, spune în şoaptă Florin. Am mers doar tot timpul cu soarele în faţă. Deci, spre vest.

— Ai dreptate.

— Trebuie să fie o dublură.

— Făcută cu ce scop ?

— Să inducă în eroare !...

— Ori să creeze halucinaţii, Florine.

— Sst... Atenţie !

De după colţul unei bărăci acoperite cu stuf, apare furişîndu-se femeia blondă. Ascultă cu urechea lipită de peretele de scîndură. Strigă sugrumat :

— Cecilia !... Cecilia, mă auzi ? Sînt eu, Maria ! Cecilia, mă auzi ?

Femeia blondă pare tulburată. Se opreşte în dreptul uneia din intrările bărăcii. Deschide uşa cu un gest brusc şi dispare în interior. În aceeaşi clipă Florin se ridică şi apucînd-o pe Mlădiţa de mînă o zbugheşte pe potecă. Din cîţiva paşi ating marginea taberei. Se furişează în spatele bărăcii aşezată pe liziera impenetrabilă a stufului. Una

din ferestrele mate se face țăndări. Florin și Mlădița se trîntesc fulgerător la pămînt. Se aude glasul sec al femeii blonde :

— Cecilia, nu fi nebună... Viața noastră de abia acum începe !

— Nuu !... Nu mai vreau să aud nici un cuvînt. M-ai amețit destul. Mi-ai stricat rosturile, m-ai corupt, m-ai imbecilizat, ai făcut din mine o nemernică, o trădătoare, o criminală. Nu mai vreau să te văd, diavol cu chip de om. Auzi ? Nu mai vreau să te văd... Du-te acolo la monstrul acela ascuns în submarinul lui...

Glasul doctoriței, pentru că amîndoi îl recunosc, se frînge brusc. Se aude zgomotul unei lupte. Florin se prelinge în lungul barăcii. Se ridică și privește prin fereastra cu unul din geamuri lipsă. O simte pe Mlădița venindu-i alături. Văd un laborator ultramodern sau poate un cabinet medical, în care femeia blondă și o altă femeie brunetă, cu părul răvășit, se învîrtesc în jurul unei mese pe care s-au răsturnat cîteva cărți și eprubete.

— Cecilia, nu fi nebună !... „Fochistul“ are să te ucidă în chinuri groaznice.

— Mai bine ucisă, decît sclava voastră.

— Copoii sînt pe insulă.

— Știu !

— Deci tu ne-ai trădat ! ?

— Nu ! Nu v-am trădat din lașitate... Dar acum ? Acum am să alerg acolo și am să strig și am să le arăt acelor bărbați adevărați tot labirintul ăsta de cîrtiță, toate viziunile voastre de neoameni. Ah, am să-mi plătesc păcatele ; dar pe urmă...

— Pentru tine nu mai există pe urmă, Cecilia.

Ajunsă cu spatele la fereastră, femeia blondă își smucește pistolul cu surdină. Cei doi îi văd mîna crispîndu-se pe patul din sidef alb.

— Monstrule, spune cea numită Cecilia.

— Pentru ultima dată, te somez să-ți bagi mințile în cap.

— Ai călcat de la început pe urmele mamei, Maria.

— N-ai dreptul să-i pronunți numele.

— Nu-mi face nici o plăcere să mi-l amintesc.

— Spune-mi ce-ai căutat la staţia de radio ?
— Mă priveşte !
Cînd Maria, femeia blondă, ridică pistolul cu surdină, Mlădiţa îl ia în braţe pe Fox şi-l aruncă în cameră prin ochiul de fereastră. În aceeaşi clipă Florin deschide cremonul şi escaladează pervazul. Femeia blondă se întoarce fulgerător. Atunci un ghemotoc de blană sîrmoasă transformat în proiectil trece prin văzduh şi Fox îşi înfige colţii în braţul întins pentru tragere. Florin execută un plonjeu. Înainte ca femeia blondă să-şi revină, îi smulge pistolul cu surdină din mîna muşcată de Fox.
— Bună ziua, madam Lafazanis, spune Mlădiţa, escaladînd la rîndul ei pervazul ferestrei.

37

„George" aleargă pe potecă, cu paşi egali, ca de cros. Ajunge într-un fel de luminiş în care stă stingher un ciot de salcie, pe jumătate carbonizat, cu trunchiul crăpat în două. Mihăiţă, care-l ajunsese din urmă, îl vede îngenunchind lîngă scorbură. Individul lucrează înfrigurat. Se aude clar un declic metalic. Pe deasupra luminişului o pereche de prigorii se joacă în lumina aurie a după-amiezii, săgetînd în zbor limpezimile văzduhului. Mihăiţă încearcă un sentiment de amărăciune. De ce este nevoie ca pe pămînt să existe oameni ca „Rechinul pelerin" şi ca sclavii lui de tipul acestui „George" care n-a şovăit să-şi ucidă complicele, după cît se vede fără nici o remuşcare, cu sîngele rece cu care ai strivi o muscă ? „Haida de, îşi spune... Să ne lăsăm moaca de filozof pentru altă dată..."
„George" aruncă în scorbură frunzele uscate pe care le-a scos cîtă vreme a lucrat acolo. Fără să se uite înapoi, omul pleacă liniştit şi degajat în direcţia taberei ale cărei acoperişuri de stuf se văd pe deasupra trestiişului. Mihăiţă îl lasă să se îndepărteze. Atitudinea de panică şi grabă dinaintea ajungerii la scorbură contrastează prea vizibil cu

aceea calmă și aproape veselă de acum, ca schimbarea să nu se datoreze convingerii că „George" se crede stăpîn pe situație. Își reamintește de memoratoarele sinucigașe amplasate în galeriile subterane ale bastionului. După ce se convinge că „George" a dispărut, Mihăiță aleargă la scorbură. Scoate cu mișcări stăpînite frunzișul galben proaspăt răvășit. Atinge cu degetele o carcasă din plastic. În cîteva secunde apare pe fundul scorburei un tablou de comandă identic celui aflat în laboratorul subteran, prevăzut ca și acela cu un șaltăr voluminos, cu mîner de bachelită roșie, protejat cu o plasă rară din fire de oțel. Șaltărul este pus în poziția în care mînerul de bachelită indică spre un grup de trei litere A, imprimate pe o plăcuță din plastic. Readuce șaltărul la poziția zero. Scoate din trusă șurubelnița cea mai potrivită și, fără să ezite o clipă, începe să deșurubeze piulițele de fixare a carcasei. Lucrează calm și rapid. După ce scoate carcasa, deșurubează placa de fixare și deconectează cele două circuite care dispar la rădăcina salciei, prin două tuburi de material plastic, unul colorat în roșu, celălalt în verde. Cînd se convinge că este exclusă orice posibilitate de atingere a circuitelor, prinde carsaca pe suportul ei și pune șaltărul în poziția în care l-a lăsat „George". Cînd se ridică satisfăcut de ceea ce făcuse, aude zgomotul sec al unei împușcături, apoi răpăitul unei salve de automat. O zbughește pe urmele lui „George", mulțumindu-i în gînd Mlădiței pentru ideea ei fantastică, care i-a scos din anonimatul careulul de pe *Delfinul* și i-a zvîrlit în miezul acestei aventuri. Aventură care de atîtea ori putea sfîrși tragic.

38

După cea dintîi clipă de uluire, femeia blondă face o mișcare bruscă spre ușă. Fox îi înfige colții în pulpă. Florin dezasigură pistolul cu surdină. Doctorița, încă nedumerită, cu privirea rătăcită, caută parcă un punct de sprijin în această situație neverosimilă.

— Madam Lafazanis, ori Maria, ori cum te va fi chemînd în realitate, nu conta pe faptul că sîntem doar copii, spune Mlădița... După cum vezi Roșcatul nu și-a îndeplinit misiunea. N-am ajuns pe *Pereira*...

— Nu m-am înșelat, șerpoaico, scrîșnește femeia blondă, frecîndu-și cu o schimă de durere, locul mușcat.

— Deloc... Voiați să treceți de partea noastră, doamnă doctor... Puteți s-o faceți. Aici, prietenul meu Florin, eu care mă numesc Mlădița Anghel și Fox reprezentăm legea și... echipajul de pe *Delfinul*. De cînd v-am auzit glasul, cînd ați vizitat nava, am știut că voi avea în Cecilia o prietenă.

Cu un gest brusc, plin de candoare, doctorița îngenunchează lîngă Mlădița. O ia în brațe, îi răvășește părul cu degetele, o sărută pe obraji și izbucnește în plîns.

— Ce scîrbă mi-e de toată dramoleta asta, spune femeia blondă. Pot să mă așez, vajnice detectiv, fără ca javra asta să mă sfîșie ?

Înainte ca Florin să poată răspunde, Fox o face atît de semnificativ, încît femeia blondă rămîne nemișcată. Se lasă o clipă de tăcere în care Doctorița pare să-și revină. Se ridică. Își aranjează părul. Fără o vorbă, se îndreaptă spre o vitrină cu instrumentar medical.

— Cecilia, nebuno, nu ! strigă blonda... Este ultima ta șansă !

— Vrei să zici, prima mea șansă... Fiți atenți, îngerii mei păzitori. Femeia asta, care din nenorocire mi-e soră, este un monstru capabil de o mie de tertipuri ucigașe. Mi-am revenit... Tinere, nu ezita să tragi la cea mai mică mișcare suspectă... La cel mai nesemnificativ gest...

Doctorița deschide vitrina. Fulgerător, blonda smulge din buzunarul bluzei de vînt o fiolă pe care nu ajunge decît s-o ridice la înălțimea umărului. Un al doilea plonjeu al lui Florin se conjugă cu cel al Doctoriței, care apucă mîna surorii sale de sub încheietură. Cu o simplă apăsare a degetelor, Doctorița o face să scape fiola.

— Un super cloroformizant, spune Doctorița, acum foarte lucidă și stăpînă pe ea... Înainte de orice, trebuie s-o facem inofensivă pe scorpia asta...

Lovitura cu muchia palmei pe care i-o aplică blonda la gît, o prăbușește ca fulgerată. Cu altă lovitură de picior, blonda zboară pistolul din mîna lui Florin, care șovăie cu degetul pe trăgaci. Florin se catapultează cu capul în stomacul adversarei, făcînd-o să-și piardă echilibrul. În microsecunda cît blonda și-l redobîndește, Mlădița care prinsese din zbor fiola cu supercloroformizant îi deșurubează capacul și-i zvîrle conținutul în obrazul femeii dezlănțuite. Blonda rămîne nemișcată, cu ochii plini de o groază inumană, execută cîteva mișcări dezarticulate și, brusc, se prăbușește pe podea. În laborator se răspîndește mirosul acela straniu, pe care Mlădița îl recunoaște cu groază.

— Repede, Florine. S-o scoatem pe Doctoriță de aici. Repede. Repede...

Apucînd-o de subțiori, cei doi o trag pe Doctoriță afară din laborator, într-un fel de sălită plină cu păsări naturalizate și eșantioane de stuf. După cîteva secunde, Doctorița își revine. Respiră de cîteva ori adînc. Mlădița îi povestește ce s-a întîmplat, după ce-a fost lovită.

— În trei minute, supercloroformizantul își pierde efectul iradiant, spune Doctorița.

— Ce aveți în vitrina cu instrumente ?

— Un post de radio, prietena mea dragă...

— Perfect. Eu sînt radiotelegrafistul *Delfinului*. Să trecem la treabă.

— Cu condiția ca Florin să vegheze. Îmi dai voie să-ți spun pe nume, tinere ?

— Da, doamnă.

— Spuneți-mi Cecilia... Asta mă face să cred că nu mă disprețuiți... Repede, Mlădița. Repede de tot. În cîteva minute Fochistul va fi aici.

Doctorița își regăsește forța. Intră toți trei în laborator, urmați de Fox... Blonda zace pe dușumea, cu ochii întredeschiși, palidă, cu trăsăturile tăiate parcă în marmoră.

— Ce frumoasă femeie, nu-și poate stăpîni Mlădița admirația.

— O minte infernală, servită de un chip de Madonă. Ajutați-mă s-o întind pe canapea.

Cei trei o ridică pe blondă și o întind pe canapea, unde Doctorița o aranjează cît mai bine, ca și cînd ar dormi.

— Iată ce-am făcut eu, ca să-mi răscumpăr greșeala de a fi acceptat să slujesc ca medic acestei bande de sceleraţi... Nu vorbesc de ce-am făcut pînă astăzi. Asta o voi spune la timpul și locul potrivit. În clipa în care mi-am dat seama că *Delfinul* este un vas cu o misiune specială — apropo — căpitanul bărbos a fost destul de inabil cînd a vrut să pună stăpînire pe poșeta mea, ei bine, de atunci am conceput un plan foarte simplu...

— Vine cineva, șoptește Florin, care-și recuperase pistolul ; dar care, ținînd patul de sidef în palmă, se simțea mai dezarmat decît dacă ar fi ținut în mînă o nuielușă.

— Ai dreptate... Cecilia, vine cineva... Uite-l pe Fox.

Fox execută cîteva rotiri în cerc. Ciulește urechile. Țopăie pe loc.

— Dă-mi pistolul, spune Doctorița... Vîriți-vă toți trei sub canapea... Fochistul !

Într-o clipă Mlădița și Florin se tîrăsc sub canapea, urmați de Fox. O aud pe Doctoriță făcînd ordine pe masa laboratorului. Aud țăcănitul eprubetelor. Îi văd mîna culegînd cioburile de pe jos. Mlădița se strînge lîngă Florin.

— Dumnezeule, șoptește, dacă o ucide... N-aș suporta...

— Să fim calmi... Vine.

De undeva, de afară, ori din sălița cu păsări naturalizate, se aude un mers prelins, foșnitor, ca și cînd s-ar tîrî un șarpe ; ori mai curînd un patruped enorm și viclean care se oprește să asculte, să-și adulmece prada și pornește din nou, cînd este sigur că nu-l paște nici o primejdie.

— Peste trei minute George este aici, se aude un glas sec, tăios, care pătrunde în laborator ca un suflu al morții... Pregătește-te, doctoriță nemernică. Aha ! Ai reușit s-o anulezi pe...

Un foc de pistol. Un strigăt. Alt foc de pistol... Apoi o rafală scurtă de automat. Țipătul disperat al Doctoriței.

Lîngă canapea se prăbușește un trup. Al Doctoriței. Își îndreaptă obrazul chinuit de suferință spre ei.

— L-am lovit, șoptește... Repede... Mlădița... Draga...

Încearcă să întindă mîna. Ochii plini de implorare i se umbresc. Un geamăt. Rămîne nemișcată cu obrazul destinzîndu-i-se ca și cînd o mînă binefăcătoare ar mîntui-o de toate spaimele și suferințele.

De afară se aud pași grei, tîrșîiți, un horcăit, un geamăt, iarăși pași grei și un strigăt frînt :

— Maria...

Florin se tîrăște de sub canapea, urmat de Mlădița, care evită să privească trupul nemișcat al Doctoriței. Cînd se ridică în picioare, Florin face o mișcare bruscă, acoperind-o pe Mlădița cu trupul lui. În ușa deschisă, rezemat de tocul ei, un bărbat uriaș, îmbrăcat într-un costum de scafandru argintiu, cu un craniu ca de mort în care sînt implîntate adînc cîteva cicatrice, ridică spre el țeava fumegîndă a unui automat. Omul are două găuri pline de sînge în costumul de scafandru, ambele în piept. Același gheomotoc de păr sîrmos trece vîjiind pe lîngă Florin și, înainte ca Fochistul să apese pe trăgaci, Fox îi sare în beregată, doborîndu-l la pămînt.

De undeva, din stuf, foarte aproape, răpăie sacadat cîteva rafale de automat. Apoi se aude glasul acela bărbătesc, baritonal, plin de energie și calm strigînd :

— Haide, stimabile... Nu mai ai nici un cartuș în jucăria aia inutilă... Ești înconjurat... Hei... Mlădița... Florin... Mă auziți ?... Mihăiță, șterge-o și caută-i pe împricinați... Așa, drăguțule... Ridică mîinile sus și nici o mișcare dacă vrei să nu te fac sită.

Mlădița șoptește ceva nedeslușit și se aruncă în brațele lui Florin, izbucnind în hohote de plîns.

Orele 17,40 debarcaderul numărul doi, acolo unde a fost făcut prizonier „Fochistul", aflat în stare gravă în urma rănilor provocate de Doctoriță. Apele golfului tăiate de etrava *Delfinului* care sosește ca o trombă. Pe debarcader Mlădița, Florin, Mihăiță, Pictorul, Anca Gheorghiu. Soarele trecut spre orizont scaldă în pulberi albăstrii

munții. Pictorul își îmbracă scafandrul autonom. *Delfinul* execută un rondou caligrafiat cu spumă pe apa golfului. De la comandă și motor apar sincron capetele celor doi vajnici marinari: Știuculiță și Șapcă-albastră.

— Hum ! Hum ! strigă Știuculiță. Mi se pare că sînteți voi, afurisiților.

— Frumos ! Pe-o balenă reumatică, foarte frumos din partea voastră, spune Șapcă-albastră. Pe onoarea mea, ăștia sînt copiii din ziua de astăzi.. Să-ți dai demisia, nu alta.

— Copiii din ziua de astăzi, adevărat, spune Pictorul. De multe ori ar cam trebui să-i imite și cei pe care-i știu eu ; dar mă feresc să le rostec numele.

Ca la comandă, cele două capete, unul prevăzut cu sombrero de pai, celălalt ras și plin de protuberanțe, dispar ca absorbite.

Orele 17,45. Pictorul plonjează de pe debarcaderul lîngă pilonii căruia se vede în apele albăstrii o adevărată pădure de alge. Anca Gheorghiu se apropie de Mlădiță. O apucă drăgăstos de umeri și o strînge lîngă ea.

— Ați acționat magistral, draga mea, îi șoptește... Dacă Mihăiță nu deconecta stația sinucigașă, mulți dintre noi nu ne mai revedeam în clipa asta.

Florin urmărește silueta Pictorului care dispare aproape pe verticală.

— Se pare că ai fost din nou salvatorul tuturor, îi spune lui Mihăiță.

— Doar... se pare, Florine... Mă gîndesc tot timpul numai la nebunia acestor oameni, care — de cînd am venit noi — n-au făcut altceva dacît să se omoare între ei !

— Legea necruțătoare a junglei, dragii mei, spune Anca Gheorghiu, a lumii din afara legii... Pe toți dracii... Ce este asta ?

Orele 17,50. O parte din pădurea de alge se desprinde de pe fundul golfului, urcînd la suprafață pe vertical. Din adîncuri se conturează tot mai limpede silueta unui submarin de buzunar, acoperit cu un camuflaj de alge și vegetație submestră. Apele golfului se sparg clăbucind. Sub-

marinul execută un mers înainte. Un viraj strîns. Acostează pilotat de o mînă dibace. Sus, în turn, se deschide chepengul și, spre stupefacția tuturor, apare un mulatru care privește mirat debarcaderul și pe cei care la rîndul lor îl privesc nu mai puțin mirați. Zorit din spate, mulatrul îmbrăcat numai în tricou și pantalon, sare pe debarcader, urmat de Pictor.

— Este surdo-mut, spune acesta. Și, se pare, mecanicul submersibilului.

Orele 18,25 în careul de pe *Delfinul*. Este prezent întregul echipaj. Pictorul conectează radioul de bord. Comunică scurt căpităniei portului Galați faptul că *Delfinul* a descoperit o bază a „Rechinului pelerin" pe care a anihilat-o și roagă să anunțe autoritățile competente.

Peste cîteva secunde în difuzorul secției răsună un glas, aspru, care-i face atenți :

— Autoritățile competente anunță pe această cale echipajul navei *Delfinul* că a anticipat cu o zi acțiunea de izolare și capturare a bazei numărul unu stabilită pe ostrovul Bizam de către „Rechinul pelerin". Oricum, îi felicităm pe tinerii temerari și pe coechipierii lor mai vîrstnici... Repet, ați izolat baza numărul unu, adică elementul de execuție... Colonelul Ion Petrescu vă urează „vînt de pupa" ... vacanță plăcută !

Glasul se întrerupse brusc, înainte ca cineva din echipaj să poată răspunde. Pictorul rămîne o clipă nemișcat. Este tras la față și pe obrazul lui bărbătesc se întipărește o expresie dură.

— Cred că nu ne putem considera misiunea încheiată, spune.

— Rămîne să descoperim sursa inteligentă a întregii construcții din bastion și de aici, spune Mihăiță.

— Comandante, crezi că acest „constructor" se găsește pe teritoriul țării noastre ? întreabă ziarista-inginer Anca Gheorghiu.

— Sînt convins că da !... Și mai mult decît atît. Sînt convins că nu știe pentru ce și de cine sînt folosite planurile lui.

— Vrei să-l descoperim ? întreabă serios Mlădița. În careul luminat de razele sîngerii ale soarelui se face o liniște adîncă.

— Hm, hm, mormăie Știuculiță, scărpinîndu-se sub sombrero.

— Și cam cine ar putea fi focile alea specialiste în urmărire, hîrîie și Șapcă-albastră... Tu ce zici, Coco ?

În loc de epilog

— Derbedeule !... Derbedeule !... ţipă Coco de pe clanţa uşii.

Orele 20,30. Soarele, învîlvorat, scapătă dincolo de apele sîngerii ale fluviului, într-o mare de lumină purpurie, prin cerul plin de tainele înserării trec stoluri de raţe sălbatice. Cîţiva pescăruşi desenaţi cu email alb plutesc ca-n vis peste puntea *Delfinului.*

Vasul spintecă valurile molatice. Şapcă-albastră, la timonă, îl are pe Fox în faţă, aşezat pe tabloul de bord. Ştiuculiţă stă în portiera motorului. Cîntă o canţonetă napolitană, acompaniindu-se la chitară. Are glas plăcut de tenor, care dă farmec navigaţiei line prin această lumină dramatică. Pictorul pufăie din lulea, instalat într-un şezlong. Florin şi Mihăiţă stau pe pragul cabinei de comandă. Mlădiţa o ţine pe Anca Gheorghiu de mijloc. Rezemate de copastie, lasă vîntul să le mîngîie părul.

— Călătoria noastră abia a început, spune Mlădiţa, urmărind fermecată zborul delicat al unui pescăruş care taie înserarea, strîngînd pe aripile albe lumina fastuoasă a amurgului.

Nu-i răspunde nimeni. Dar toți cei de la bord știu că, în adevăr, călătoria lor neobișnuită abia din clipa aceea începe cu adevărat. Pentru că au descoperit taina Doctoriței și a surorii sale Maria ; dar că rămîne de descoperit taina constructorului aparatelor capabile să înregistreze fluxurile psihoundelor. Mihăiță visează chiar să participe la o expediție internațională împotriva „Rechinului pelerin", iar Florin își spune că, pînă la urmă, descoperirea cea mai prețioasă pentru el, în afară de aceea făcută în cunoașterea prietenilor lui Mlădița și Mihăiță, ar fi legată de Pictor, Știuculiță și Șapcă-albastră.

Cine sînt acești trei navigatori temerari și care este adevăratul motiv care-i face să lupte pe viață și pe moarte cu „Rechinul pelerin" ?!

Din amonte apare un vapor de pasageri iluminat ca în basm. Dunărea curge maiestuos sub cerul liliachiu, pe care licărește verde, luceafărul de seară.

— Da ! spune aproape în șoaptă Ra-Buffalo Bill. Ca întotdeauna, Mlădița are dreptate. Călătoria noastră, spre noi înșine, de-abia a început, bravii mei marinari.

Grădiștea pe Argeș
mai-iunie 1971

CUPRINSUL

Cartea întîi

Misterele bastionului 5

Cartea a doua

Insula piraților 39